

DE BIJBEL EN HET GROTE ZEGEL

PROFETIE, SYMBOLIEK EN
GODS HAND IN DE
GESCHIEDENIS

De Bijbel en het Grote Zegel

Door Sheldon Emry

Vertaald en bewerkt door:

Israelwaarheid.com

Uitgegeven onder Christian Identity Ministries & Israelwaarheid.com

www.christianidentityministries.com

www.israelwaarheid.com

Inleiding

Dit boek onderzoekt de diepe samenhang tussen de Bijbel en het Grote Zegel van de Verenigde Staten. Het laat zien hoe symbolen die eeuwen geleden op dit zegel zijn geplaatst, niet slechts politieke of nationale versieringen zijn, maar profetische tekenen die teruggrijpen op Gods Woord.

De Amerikaanse adelaar, de pijlen, de olijftak, de sterren, de spreuken in het Latijn, het Oog van Voorzienigheid in de driehoek, en zelfs de getallen die steeds terugkomen — alles draagt een verborgen betekenis die rechtstreeks in verband staat met de Schrift. Wat op het eerste gezicht louter staatsiconografie lijkt, blijkt bij nadere beschouwing geladen te zijn met geestelijke waarheid.

De profeten van Israël spraken over volkeren die God zou gebruiken in de laatste dagen. In Jesaja, Openbaring en andere boeken van de Bijbel worden tekenen genoemd die opvallende parallellen vertonen met het Grote Zegel. Deze studie brengt die lijnen bij elkaar: hoe het vaandel op de bergen (Jesaja 18) verbonden is met de wortel van Isaï, Jezus Christus; hoe de arendsvleugelen in Openbaring verwijzen naar een volk dat bescherming ontvangt; hoe de dertien pijlen en sterren verwijzen naar orde, strijd en roeping.

Ook wordt er stilgestaan bij de plaats van Amerika in Gods plan, en de verbinding met het huis van Israël dat onder de volken verstrooid werd. De symboliek van het Zegel wijst verder dan politiek of geschiedenis; het wijst op Gods hand die volkeren leidt, tuchtigt en terugbrengt naar hun bestemming.

Dit boek is daarom geen verzameling losse verklaringen, maar een samenhangende studie die laat zien hoe Bijbelse profetie en wereldgeschiedenis elkaar raken. Het nodigt de lezer uit om met open ogen te kijken naar de tekenen die God in de wereldgeschiedenis heeft geplaatst, en te zien hoe Zijn Woord bevestigd wordt in het Grote Zegel.

Hoofdstuk 1

Het Grootzegel en Gods Voorzienigheid

Het Grootzegel van de Verenigde Staten is niet zomaar een ontwerp. Het vertelt een verhaal — een verhaal dat begint bij het ontstaan van een nieuwe natie, maar dieper reikt dan de geschiedenisboeken doorgaans laten zien.

De meeste mensen weten hoe het zegel eruitziet: je vindt het op de achterkant van een een-dollarbiljet. Maar slechts weinigen beseffen dat de symbolen erop — de adelaar, de pijlen, de olijftak, de sterren en de strepen — wortels hebben in de Bijbel en in de hand van God die werkt in de geschiedenis der volkeren.

Het zegel wordt gebruikt op officiële documenten van de Verenigde Staten. Wanneer de president wetten ondertekent of verdragen bekrachtigt, wordt het zegel toegevoegd om de handtekening te verzegelen en het document kracht te geven. Het zegel is het merkteken van nationale autoriteit.

Maar het zegel is meer dan bureaucratie. Het is ook een symbool dat opduikt op vlaggen, uniformknopen en andere uitingen van nationale identiteit. Het idee van een zegel is oeroud. Al duizenden jaren gebruikten koningen en regeringen tekens die in was of andere zachte materialen gedrukt werden om documenten te bekrachtigen.

Toen de Amerikaanse koloniën zich op 4 juli 1776 onafhankelijk verklaarden, was het logisch dat het nieuwe Congres meteen plannen maakte voor een eigen nationaal zegel. Wat velen echter niet weten, is dat nog op dezelfde dag een comité werd samengesteld om een ontwerp te maken. De mannen die daarvoor werden aangewezen, waren geen onbekenden: Thomas Jefferson, Benjamin Franklin en John Adams — dezelfde drie die ook de Onafhankelijkheidsverklaring opstelden.

De uiteindelijke versie van het zegel werd pas zes jaar later officieel aangenomen. Gedurende die tijd werd het onderwerp door meerdere comités en kunstenaars behandeld, met uiteenlopende voorstellen. Het ontwerp dat uiteindelijk werd gekozen, was een combinatie van meerdere ideeën, samengebracht tot één geheel. Daardoor is het niet toe te schrijven aan één man of comité.

Benjamin Franklin stelde voor om Mozes af te beelden die zijn hand uitstrekt over de zee, waardoor het water de farao en zijn leger overspoelt — een scène uit de Uittocht uit Egypte. Boven het tafereel zou een zuil van vuur uit de hemel neerdalen, als teken dat Mozes optrad in opdracht van God. Het bijschrift luidde: "Rebellie tegen tirannen is gehoorzaamheid aan God."

Thomas Jefferson stelde een andere scène uit de Exodus voor: het volk Israël in de woestijn, geleid door een wolk overdag en een vuurkolom 's nachts. Op de achterkant wilde hij Hengist en Horsa afbeelden, twee Saksische stamleiders, als verwijzing naar de politieke wortels van de Amerikaanse kolonisten.

John Adams had een heel ander voorstel. Hij stelde een afbeelding voor van Hercules, rustend op zijn knots. De deugd wees hem op een steile berg en riep hem om omhoog te klimmen, terwijl de ondeugd — liggend tussen bloemen — hem probeerde te verleiden het gemakkelijke pad te kiezen. Het was een moreel dilemma: de weg van deugd of de weg van gemak en verderf.

Jeffersons en Franklins voorstellen vonden bijval. Veel predikanten en denkers uit die tijd zagen in de stichting van Amerika een parallel met de uittocht van Israël uit Egypte. Toch wist geen van hen een meerderheid te krijgen in het Congres. Adams' mythische voorstel werd vrijwel terzijde geschoven.

Wat opvalt is dat zowel Jefferson als Franklin een directe vergelijking maakte tussen Amerika en het volk Israël. Ze kozen ieder een moment uit de Bijbelse geschiedenis waarin God Zich manifesteerde als Leider en Beschermmer. Adams, met zijn mythologische beeldspraak, waarschuwde impliciet voor de verleiding van gemakzucht en de noodzaak van morele moed.

Ondertussen woedde de oorlog voort. De overwinning was allerm minst zeker, maar het werk aan het zegel ging door. Er werd een Franse schilder, Eugène-Pierre Du Simitière, erbij gehaald. Zijn voorstel: de godin van de vrijheid aan de ene kant, een Amerikaanse scherpschutter aan de andere, met daartussen het wapenschild van zes Europese naties waaruit de meeste kolonisten afkomstig waren: Engeland, Schotland, Ierland, Frankrijk, Duitsland en Nederland.

Elk van die zes landen werd vertegenwoordigd met een eigen heraldisch symbool: de rode en witte roos, de distel, de harp, de fleur-de-lis, de zwarte adelaar en het rode Belgische leliemotief. Daaromheen verschenen de initialen van de dertien staten.

Boven dit geheel plaatste Du Simitière het alziend oog in een driehoek, met stralen van licht, en onderaan het lint met de spreuk *E pluribus unum* — "Uit velen één."

Een kleine wijziging werd nog aangebracht: de godin van de vrijheid werd vervangen door de godin van gerechtigheid, compleet met weegschaal. Zo werd de scherpschutter het beeld van verdediging, terwijl gerechtigheid het doel symboliseerde. Toch was er wederom geen meerderheid voor dit ontwerp, en men ging verder zoeken.

De Totstandkoming van het Zegel

Het uiteindelijke zegel, zoals we het vandaag kennen, kwam pas na jaren van voorstellen en herzieningen tot stand. De drie oorspronkelijke leden, Franklin, Jefferson en Adams, waren door oorlogsinspanningen druk bezet geraakt. Toch bleef het Congres aandringen op een definitief ontwerp. De noodzaak was praktisch: diplomaten hadden een officieel zegel nodig om documenten te kunnen bekrachtigen.

Zo werd in maart 1780 een tweede comité aangesteld. Deze groep gebruikte Du Simitières basisopzet, met de twee figuren aan weerszijden en een groot schild in het midden. De linkerfiguur werd nu een Romeinse of Griekse soldaat, de rechterfiguur de godin van gerechtigheid of vrijheid — afhankelijk van interpretatie.

Het schild had nu dertien rode en witte diagonale strepen, overgenomen van de vlag, die drie jaar eerder officieel was aangenomen. Boven het schild werd een constellatie van dertien sterren geplaatst, zwevend in een wolk.

Deze elementen — de sterren in de wolk en de gestreepte vlag op het schild — werden uiteindelijk behouden in het definitieve zegel, al zouden de strepen verticaal worden in plaats van diagonaal. Toch wist ook dit comité het Congres niet te overtuigen.

In mei 1782 werd daarom een derde comité aangesteld: Arthur Middleton en Edward Rutledge uit South Carolina — beiden goed onderlegd in heraldiek — en Elias Boudinot uit New Jersey, een verzamelaar van munten en medailles, later directeur van de Munt van Philadelphia.

Zij riepen de hulp in van William Barton uit Philadelphia, zoon van een anglicaanse predikant. Barton was een begenadigd kunstenaar met kennis van heraldiek. Zijn ontwerp was complex en gedetailleerd, maar bracht belangrijke nieuwe elementen in.

Hij veranderde de figuren in Vrouwe Deugd aan de linkerkant en een koloniale soldaat aan de rechterkant. Voor het eerst plaatste hij een adelaar boven het schild. Het Oog van Voorzienigheid verplaatste hij naar de achterkant van het zegel, boven een onafgewerkte piramide van dertien treden.

Hoewel Bartons ontwerp niet volledig werd aangenomen, besloot het Congres het voorstel over te dragen aan Charles Thomson, de toenmalige secretaris van het Congres. Thomson kreeg de opdracht om een definitieve versie samen te stellen.

Thomson gebruikte elementen van alle eerdere ontwerpen. Hij verwijderde alle menselijke figuren en koos als centraal beeld de Amerikaanse zeearend, met uitgespreide vleugels. In de rechterklauw hield de adelaar een olijftak, in de linkerklauw een bundel van dertien pijlen — dit was de eerste keer dat pijlen in het ontwerp verschenen.

Op het borstschild plaatste hij de verticale rode en witte strepen met een blauwe band erboven. In de snavel hield de adelaar een lint met het motto: E pluribus unum — “Uit velen één.”

Voor de keerzijde van het zegel behield Thomson Bartons piramide met het Oog van Voorzienigheid. Hij wijzigde de spreuken: bovenaan kwam Annuit Coeptis ("Hij heeft onze onderneming gezegend") en onderaan Novus Ordo Seclorum ("Een nieuwe orde der eeuwen").

Barton werd gevraagd om zijn mening over Thomsons ontwerp. Hij stelde enkele aanpassingen voor: de strepen moesten verticaal, met een blauwe balk bovenaan het schild, en er moesten precies dertien pijlen zijn. Ook stelde hij voor om het jaartal van de Amerikaanse onafhankelijkheid, 1776, in Romeinse cijfers op de onderste rij van de piramide te plaatsen.

Deze suggesties werden overgenomen. Het ontwerp werd voltooid, opnieuw ingediend bij het Congres op 20 juni 1782 — en goedgekeurd.

Zo kreeg Amerika zijn officiële zegel. Het had bijna de volledige duur van de Onafhankelijkheidsoorlog geduurd om het te ontwerpen. En zoals uit deze geschiedenis blijkt, was het niet het werk van één man, maar het resultaat van jarenlange inspanning van meerdere comités, kunstenaars en staatslieden.

Het zegel werd geboren uit de smeltkroes van oorlog en idealen — op tijd voor de geboorte van een nieuwe natie, zoals de wereld die nog nooit had gekend. Zeker, Gods hand was aanwezig bij de stichting van dit land. En als dat waar is, dan was Zijn hand ook aanwezig bij het ontwerpen van het Grootzegel van de Verenigde Staten van Amerika.

Het Oog, de Piramide en de Stem van de Profetie

Hoewel de uiteindelijke vorm van het Grootzegel in 1782 werd aangenomen, bleven de elementen ervan eeuwenlang stof tot overdenking. De symbolen zijn niet willekeurig gekozen. Ze dragen de echo van profetie, van Schrift en van een diep besef van goddelijke bestemming.

De enige onderdelen van het oorspronkelijke voorstel van Du Simitière die behouden bleven in het definitieve zegel zijn het Oog van Voorzienigheid — nu te zien boven de piramide op de keerzijde — het grote schild in het midden, en de spreuk E pluribus unum. Het Oog lijkt afkomstig van Du Simitière, de spreuk van Jefferson.

De gedachte aan "verenigde staten" hield Jefferson al lang bezig. In 1774 — twee jaar voordat hij werd benoemd in het eerste comité — schreef hij in zijn almanak: “Een passend symbool voor de Amerikaanse Verenigde Staten zou een vader zijn die een bundel stokken aan zijn zoon overhandigt.”

Dit beeld komt uit een fabel van Aesopus: een vader roept zijn rebelse zonen bijeen en geeft hen een stevig samengebonden bundel takken. Elk probeert die te breken, maar faalt. Vervolgens maakt de vader de bundel los en laat hen de takken afzonderlijk breken — wat moeiteloos lukt. De les: kracht ligt in eenheid.

De oorlog ging intussen door. Frankrijk had zich bij Amerika aangesloten, terwijl Groot-Brittannië huurlingen uit Pruisen inzette. De drie oorspronkelijke comitéleden — Franklin, Adams en Jefferson — zaten tot over hun oren in diplomatiek werk. Gedurende vier jaar gebeurde er vrijwel niets aan het zegel.

Maar toen de militaire situatie begon te keren en diplomaten uit het buitenland begonnen te klagen over het ontbreken van een officieel zegel, kwam er weer vaart in het proces. De Amerikaanse gezant in Frankrijk, Silas Deane, schreef in een brief over het “ongepaste en onwaardige karakter van een vertegenwoordiger van een soevereine staat die geen zegel heeft om zijn officiële handelingen te bekrachtigen.”

De laatste ontwerpcyclus werd dus ingegeven door noodzaak, maar resulteerde in iets dat de tijd zou trotseren.

De keerzijde van het zegel bevat een onafgewerkte piramide met dertien treden. Boven de top zweeft het Oog van Voorzienigheid, in een lichtgevende driehoek. Twee Latijnse spreuken omringen dit beeld. De bovenste luidt Annuit Coeptis — letterlijk: “Hij heeft onze

onderneming gezegend.” De onderste: Novus Ordo Seclorum — “Een nieuwe orde der eeuwen.”

Op de onderste laag van de piramide staat het jaartal 1776 in Romeinse cijfers gegraveerd.

Toch is het alleen de voorzijde van het zegel — met de adelaar — die officieel wordt gebruikt op verdragen, wetten en overheidsdocumenten. Daarom zullen we onze Bijbelstudie vooral richten op de elementen aan de voorzijde.

Veel mensen hebben al opgemerkt, of zijn erop gewezen door artikelen, dat het getal 13 opvallend vaak terugkeert in het zegel:

13 strepen in het schild

13 sterren boven de adelaar

13 bladeren en 13 bessen op de olijftak

13 pijlen

13 letters in E pluribus unum

Zelfs op de keerzijde van het zegel vinden we het terug:

13 lagen stenen in de piramide

13 letters in Annuit Coeptis

Zes keer 13 aan de voorkant, twee keer 13 aan de achterkant. Als een getal betekenis heeft in dit zegel, dan is het zeker het getal 13. Daarom beweren sommigen dat het “getal van Amerika” dertien is — een getal dat ook in de Schrift betekenis draagt. We zullen die bijbelse betekenis later onderzoeken.

Laten we nu beginnen met de eerste Bijbelse verwijzingen naar de adelaar — het centrale beeld van het zegel. We keren terug naar Exodus 19, vers 1:

“In de derde maand, nadat de Israëlieten uit het land Egypte waren vertrokken, kwamen zij in de woestijn van de Sinaï. Zij sloegen hun kamp op tegenover de berg, en Mozes klom op tot God. En de HEERE riep tot hem van de berg, zeggende: Zo zult gij zeggen tot het huis van Jakob en verkondigen aan de kinderen Israëls: Gij hebt gezien wat Ik gedaan heb aan de Egyptenaren, en hoe Ik u op arendsvleugelen gedragen en u tot Mij gebracht heb.”

Dit zijn de eerste woorden die God zelf tot Israël sprak bij de berg Sinaï. Op deze heilige plaats werd het verbond gesloten. Hier ontving Israël de Tien Geboden. Hier maakten zij het gouden kalf — en werd het verbroken. Alles wat daar gebeurde had enorme geestelijke betekenis.

En de eerste woorden van God — zijn inleiding tot het verbond — bevatten dit beeld: “Ik heb u op arendsvleugelen gedragen.”

Dat zou voor elke gelovige, in elk land dat zich op God beroept, gemeengoed moeten zijn. Toch is het dat niet. Maar jij hebt het nu gehoord.

Wie het zegel op het Amerikaanse geld ziet — een grote adelaar met uitgespreide vleugels, een schild op zijn borst, en pijlen en een olijftak in zijn klauwen — zou zich moeten afvragen: is dit slechts een symbool van nationale trots? Of wijst het op een veel dieper, geestelijk geheim?

Op Arendsvleugelen Gedragen

We keren terug naar Deuteronomium 32, waar Mozes — aan het einde van de woestijnreis — terugblijkt op Gods zorg voor Israël:

“Gedenk de dagen van ouds, let op de jaren van generatie op generatie. Vraag het uw vader, en hij zal het u verkondigen, uw oudsten, en zij zullen het u zeggen. Toen de Allerhoogste de volken hun erfenis gaf, toen Hij de mensenkinderen verdeelde, stelde Hij de grenzen der volken naar het getal van de kinderen Israëls. Want des HEEREN deel is Zijn volk, Jakob is het lot van Zijn erfdeel. Hij vond hem in een woest land, in een woeste, huilende wildernis; Hij omringde hem, onderwees hem, Hij bewaarde hem als Zijn oogappel.” — Deuteronomium 32:7–10

En dan, opnieuw, datzelfde beeld:

“Gelijk een arend zijn nest opwekt, over zijn jongen zweeft, zijn vleugels uitslaat, ze opneemt en draagt op zijn vleugelen — zo leidde de HEERE hem alleen, en geen vreemde god was met hem.” — vers 11–12

Hier toont God Zich niet enkel als beschermer, maar als degene die Israël leidt, koestert en verheft. En wat volgt, laat zien dat Zijn leiding ook overvloed en zegen inhoudt:

“Hij deed hem rijden over de hoogten der aarde, en hij at de opbrengst van het veld. Hij liet hem honing zuigen uit de rots, en olie uit de harde rotssteen; boter van runderen, melk van schapen, vet van lammeren... en gij hebt gedronken van het bloed der druif.” — vers 13–14

De adelaar draagt Israël niet alleen — hij leidt het naar zegen, overvloed, bescherming en overwinning.

We lezen verder in datzelfde hoofdstuk hoe God spreekt over Zijn oordeel:

“Ik zal Mijn pijlen dronken maken van bloed.” — vers 42

En hier zien we iets opvallends: in het Grootzegel van Amerika draagt de adelaar een bundel van pijlen. Zou dit kunnen verwijzen naar Gods gerechtigheid, Zijn oordelen over Zijn vijanden, maar ook Zijn bescherming over Zijn volk?

Het is geen vergezocht idee. Want in Openbaring 15 lezen we:

“En ik zag iets als een glazen zee met vuur gemengd, en zij die de overwinning behaald hadden op het beest... stonden bij de glazen zee met citers Gods. En zij zongen het lied van Mozes, de dienstknecht Gods, en het lied van het Lam.” — Openbaring 15:2–3

Wat zongen zij? Het lied van Mozes. Dat lied — Deuteronomium 32 — waarvan we zojuist lazen dat het spreekt van God als een adelaar die Israël draagt.

Toch zijn er vandaag miljoenen gelovigen die zich “Nieuwtestamentische christenen” noemen, zonder te weten wat het Oude Verbond inhoudt — of dat het woord “testament” simpelweg “verbond” betekent.

Maar of men het beseft of niet: de hele geschiedenis van Israël draait om hun relatie tot dat verbond. Profeten keerden steeds weer terug naar één boodschap: als Israël gehoorzaamt aan Gods wet, zal het gezegend worden; als het ongehoorzaam is, zal er oordeel komen.

In Jeremia 22 zei God tegen het koninkrijk Juda:

“Ik zal u maken tot een woestenij... en vele volken zullen voorbijgaan aan deze stad, en zij zullen zeggen: Waarom heeft de HEERE zó gedaan aan deze grote stad? En men zal zeggen: Omdat zij het verbond van de HEERE hun God hebben verlaten, en zich neergebogen hebben voor andere goden en hen gediend.” — Jeremia 22:8–9

We keren terug naar Deuteronomium 4, waar Mozes het volk oproept:

“Neem u in acht... opdat gij niet vergeet wat uw ogen gezien hebben, en opdat zij niet uit uw hart wijken, alle dagen van uw leven; maar maak ze uw kinderen en uw kindskinderen bekend.”
— Deuteronomium 4:9

En verder:

“De dag dat gij stondt voor het aangezicht van de HEERE, uw God, bij de Horeb... opdat zij Mijn woorden leren vrezen al de dagen dat zij leven op de aarde, en hun kinderen onderwijzen.”
— vers 10

En toch, vandaag worden kinderen nauwelijks meer onderwezen in deze woorden. De overgrote meerderheid van prediking komt uit het Nieuwe Testament — en toch zijn het onze kinderen die we verliezen.

Onder Amerikaanse jeugd is geloof aan het verdwijnen. Waarom? Misschien omdat we hen niet onderwijzen wat God ons geboden heeft te onderwijzen: wat er gebeurde bij de berg Horeb, toen het volk Israël het verbond met God ontving.

Vleugels in de Profetie

De waarheid is eenvoudig: dit is geen studie over het verbond zelf, of over de wet, maar de ernst ervan dwingt ons stil te staan bij het moment waarop God Israël Zijn verbond voorhield.

Zijn eerste woorden bij de Sinaï waren: “Gij hebt gezien wat Ik gedaan heb aan de Egyptenaren, en hoe Ik u op arendsvleugelen gedragen en u tot Mij gebracht heb.” En pas daarna bood Hij hen het verbond aan.

Gods eerste beeldspraak van Zichzelf aan Israël is dus die van een adelaar — een die hen draagt. En dat zou bij iedere gelovige bekend moeten zijn. Toch is het dat niet.

Maar jij weet het nu. En als je gelovige bent, een Bijbelstudent, dan moet het je opvallen dat dezelfde adelaar centraal staat in het zegel van de Verenigde Staten — de adelaar met gespreide vleugels, het schild van rood, wit en blauw op de borst. Dat alleen al zou genoeg moeten zijn om je nieuwsgierigheid te wekken.

Als dit de eerste keer is dat je iemand zo’n verband hoort leggen, hoop ik dat je blijft luisteren.

We bladeren verder naar Deuteronomium 32 — het Lied van Mozes. Deze lofzang, uitgesproken voor het volk Israël bij de ingang van het beloofde land, beslaat het hele hoofdstuk. We lezen slechts enkele verzen:

“Gedenk de dagen van ouds... toen de Allerhoogste de volken hun erfdeel gaf... Want des HEEREN deel is Zijn volk.” — vers 7–9

“Hij vond hem in een woest land... Hij bewaarde hem als Zijn oogappel.” — vers 10

“Gelijk een arend zijn nest opwekt... zo leidde de HEERE hem alleen.” — vers 11–12

God vergelijkt Zichzelf dus wéér met een adelaar. Maar hier is het niet alleen een beeld van bescherming. In de volgende verzen blijkt het ook een beeld van overvloedige zegen:

“Hij liet hem rijden over de hoogten... honing zuigen uit de rots... olie uit de vuursteenrots... boter van runderen, melk van schapen, vet van lammeren, wijn van druiven.” — vers 13–14

Israël werd dus op arendsvleugelen gedragen — niet slechts uit gevaar, maar naar overvloed, naar veiligheid, naar zegen.

En dan, in hetzelfde lied, spreekt God over wat Hij zal doen met de vijanden van Israël:

“Ik zal Mijn pijlen dronken maken van bloed.” — vers 42

Dat is geen licht beeld. En als we de adelaar op het Grootzegel bekijken, dan zien we in zijn ene klauw een bundel van dertien pijlen. Zou het kunnen zijn dat die pijlen verwijzen naar dit oordeel — Gods kracht tegenover de vijanden van Zijn volk?

Ik geloof van wel. En ik ben niet de enige.

Ik heb een reeks preken opgenomen over het Lied van Mozes — drie cassettebandjes van elk anderhalf uur. Samen vormen ze een viereneenhalf uur durende Bijbelstudie over Deuteronomium 32. Er is zoveel rijkdom in dat hoofdstuk, dat ik het onmogelijk allemaal in deze reeks kan behandelen.

Maar dit wil ik je laten zien: in Openbaring 15 wordt het Lied van Mozes opnieuw genoemd. Johannes ziet daar een groep overwinnaars — mensen die het beest, zijn beeld en zijn merkteken overwonnen hebben. En zij zingen... het lied van Mozes én het lied van het Lam.

“En zij zongen het lied van Mozes, de dienstknecht Gods, en het lied van het Lam...” — Openbaring 15:3

Toch hebben velen die zich christen noemen, nog nooit gehoord dat er überhaupt een “lied van Mozes” is.

Als Johannes zegt dat de overwinnaars het Lied van Mozes zullen zingen, zou het dan niet wijs zijn om dat lied ten minste te kennen?

Tot slot keren we naar Openbaring 12, waar we het beeld opnieuw tegenkomen:

“En er verscheen een groot teken in de hemel: een vrouw bekleed met de zon, de maan onder haar voeten, en op haar hoofd een kroon van twaalf sterren.” — vers 1

“En tot de vrouw werden gegeven twee vleugels van een grote arend, opdat zij naar de woestijn zou vliegen, naar haar plaats, waar zij gevoed wordt voor een tijd, tijden en een halve tijd, buiten het gezicht van de slang.” — vers 14

Hier is Israël — opnieuw gedragen op arendsvleugelen. Ditmaal in een profetie die ver vooruitwijst. De geboorte, dood en opstanding van Christus wordt vermeld in vers 5, gevolgd door vervolging. Pas daarna komen de vleugels van de adelaar.

Is het mogelijk... dat Jeffersons en Franklins suggesties voor het zegel — waarin Israël getoond werd onder Gods leiding — feitelijk profetisch juist waren?

Is het mogelijk dat de grote adelaar op het zegel, met het schild van de Verenigde Staten op zijn borst, werkelijk een uitbeelding is van hoe Amerika tot stand kwam?

Is het toeval dat dit zegel — dat zoveel profetische kracht in zich draagt — niet alleen in regeringsgebouwen voorkomt, maar juist op het meest alledaagse object van de hele natie: het een-dollarbiljet?

Daar, zichtbaar voor miljoenen ogen, keer op keer. Elk jaar. Voor elke burger.

Of... was het Gods bedoeling?

Het Zegel als Profetisch Getuigenis

Wie naar het Grootzegel kijkt — of simpelweg naar een dollarbiljet — ziet de symboliek duidelijk: een grote adelaar met uitgespreide vleugels. Op zijn borst: een schild met dertien rode en witte strepen en een blauwe bovenbalk. In zijn rechterklauw houdt hij een olijftak, in zijn linkerklauw een bundel van dertien pijlen. In zijn snavel draagt hij een lint met het motto E pluribus unum. En boven zijn hoofd zweeft een constellatie van dertien sterren in een kring van wolken.

De achterkant van het zegel toont een onafgewerkte piramide met dertien lagen. Boven de top zweeft een oog in een driehoek, omstraald door licht. Daarboven staat Annuit Coeptis, en eronder Novus Ordo Seclorum. In de onderste laag van de piramide staat in Romeinse cijfers: 1776.

Toch is het uitsluitend de voorzijde van het zegel — de adelaar — die officieel wordt gebruikt voor verdragen, wetten en overheidsdocumenten. Daarom verdient die zijde onze volledige aandacht.

Veel mensen hebben inmiddels opgemerkt hoe vaak het getal 13 terugkomt in het ontwerp:

13 strepen in het schild

13 sterren in de wolk

13 bladeren op de olijftak

13 bessen aan de tak

13 pijlen

13 letters in E pluribus unum

Zelfs de keerzijde bevat het getal:

13 lagen stenen in de piramide

13 letters in Annuit Coeptis

Zesmaal 13 aan de voorzijde, tweemaal 13 aan de keerzijde.

Als er één getal is dat symbool staat voor de Verenigde Staten, dan is het wel het getal 13. En de Bijbelse betekenis van dat getal zullen we in latere hoofdstukken nog grondig onderzoeken.

Voor nu keren we terug naar de Bijbel, waar God Zich openbaart als een adelaar. Niet slechts als een beeld, maar als een actief handelende, leidende kracht.

In Exodus 19 lazen we hoe God Israël droeg op arendsvleugelen. In Deuteronomium 32 werd Hij opnieuw vergeleken met een adelaar die Zijn volk draagt en leidt. In de Psalmen lezen we keer op keer over “de schaduw van Zijn vleugelen” als plaats van bescherming, schuiling, vreugde en vertrouwen.

Al die passages brengen ons naar één profetie, die we eerder al aanstipten — nu keren we er volledig naar terug: Jesaja 18.

“Wee het land dat met vleugelen ritselt, dat aan de overzijde der rivieren van Ethiopië is...”
— Jesaja 18:1

De meeste Bijbels geven in de kantlijn aan dat “wee” ook gelezen kan worden als “ho” — een roep of begroeting. Het is dus geen aanklacht, maar een adressering: “Ho, land dat met vleugelen ritselt.”

Er wordt gesproken tot een land — en de profeet noemt twee kenmerken:

Het is een land dat met vleugelen schaduwt.

Het ligt voorbij de rivieren van Ethiopië.

Vanuit Jesaja’s standpunt — in Jeruzalem — liggen de rivieren van Ethiopië in Afrika, waarschijnlijk verwijzend naar de vertakkingen van de Nijl in de delta. Een lijn getrokken vanuit Jeruzalem, over de monding van de Nijl, wijst rechtdoor... naar Noord-Amerika. En specifieker: naar de Verenigde Staten.

De tekst gaat verder:

“Dat gezanten zendt over zee in schepen van papyrus op het water...” — vers 2

Amerika heeft altijd gezanten over zee gestuurd. Elke missie, elke ambassade, elke zending moest over de oceaan — anders dan Europa, waar men per land kon reizen.

Het Hebreeuwse woord dat hier vertaald wordt als “schepen van papyrus” komt slechts twee keer in de hele Bijbel voor. De andere keer is in Exodus 2:3, waar Mozes als baby in een biezen mandje werd gelegd — het voertuig waarmee God zijn redder veiligstelde.

Of het toeval is dat ditzelfde woord wordt gebruikt voor het land dat met vleugelen schaduwt, laat ik aan de lezer over. Maar is het niet opmerkelijk dat uitgerekend vanuit Amerika — meer dan welk ander land ter wereld — zendelingen en boodschappers Gods Woord over de wereld verspreid hebben?

De profetie vervolgt:

“Tot een volk dat overal verspreid is, en ongeschoren van uiterlijk; tot een volk dat vrees inboezemt van het begin af aan...” — vers 2 (vervolgd)

De Hebreeuwse woorden kunnen ook betekenen: “uitgestrekt” en “krachtig” — of zelfs: “geplant”. En dat past wonderwel op Amerika.

Geen enkel ander volk op aarde is zo duidelijk “geplant” door Gods hand. Geen enkele andere natie werd van meet af aan gevormd door gelovige mannen en vrouwen die God zochten en Zijn Woord wilden volgen.

Zelfs de Mayflower Compact — het eerste koloniale bestuursdocument — stelt nadrukkelijk dat de kolonie wordt gesticht “voor de glorie van God en de verbreiding van het christelijk geloof.”

Jesaja 18 beschrijft dit land ook als een volk “dat vrees inboezemt”. Niet in de zin van dreiging of tirannie, maar in de Bijbelse betekenis van eerbied, gezag, ontzagwekkende kracht.

Dezelfde Hebreeuwse term wordt elders gebruikt om God Zelf te beschrijven:

“Want de HEERE uw God is een groot en geducht God.”

“Ik zal spreken over de macht van Uw geduchte daden...”

“Groot en geducht is de HEERE.”

Het zegel van Amerika draagt die betekenis in zich. Niet alleen als nationaal symbool, maar als geestelijk getuigenis. De adelaar staat niet slechts voor nationale soevereiniteit, maar voor Gods nabijheid, Zijn leiding en Zijn bescherming.

Wanneer men terugkijkt op de mannen die het zegel ontwierpen, en de geest waarin zij dit deden, dan wordt duidelijk: zij wisten wat zij deden.

Zij kenden de Schriften. Zij wisten wat het betekende om onder Gods vleugelen te leven. En zij gaven dat kennis door, in symbolen gegraveerd — niet in steen, maar in de geschiedenis van een natie.

Hoofdstuk 2

De Vleugels van God

Het getal 13 heeft in de Bijbel een diepere betekenis. Er zijn 13 bladeren en 13 olijven aan de olijftak, 13 pijlen, 13 rode en witte strepen op het schild, 13 sterren, en 13 letters in E pluribus unum. Over de Bijbelse betekenis van dit getal zullen we later nog spreken.

De eerste keer dat de adelaar in de Bijbel genoemd wordt, is in Exodus 19. Nog vóór het verbond met Israël werd gesloten, sprak God tot Mozes bij de Sinaï:

“Gij hebt gezien wat Ik den Egyptenaren gedaan heb, en hoe Ik u op arendsvleugelen gedragen en u tot Mij gebracht heb.” — Exodus 19:4

Aan het einde van de woestijnreis, in Deuteronomium 32, wordt dat beeld herhaald. God wordt daar opnieuw vergeleken met een adelaar die Zijn volk draagt:

“Gelijk een arend zijn nest opwekt, over zijn jongen zweeft, zijn vleugels uitspreidt, hen opneemt, hen draagt op zijn vleugelen — also leidde de HEERE hem alleen, en er was geen vreemde god met hem.” — Deuteronomium 32:11–12

In beide passages is het God Zelf die als een adelaar Zijn volk draagt — uit slavernij, door de woestijn, naar Zijn nabijheid. Het beeld is krachtig en persoonlijk: een arend die zijn jongen op zijn rug draagt, zwevend boven gevaar.

Ook in Openbaring 12 vinden we dit beeld terug, maar nu in profetische vorm:

“En aan de vrouw werden gegeven twee vleugels van een grote arend, opdat zij naar de woestijn zou vliegen, naar haar plaats, waar zij gevoed wordt voor een tijd, tijden, en een halve tijd, buiten het gezicht van de slang.” — Openbaring 12:14

De vrouw symboliseert Israël. De adelaar draagt haar opnieuw — niet uit Egypte deze keer, maar weg van gevaar, naar een plaats van bescherming. De vleugels staan voor Gods handelen: krachtig, snel en doeltreffend.

Dit beeld komt terug in meerdere profetieën — ook als symbool van oordeel.

In Jeremia 48 spreekt God over het oordeel over Moab, de vijand van Israël:

“Want zo zegt de HEERE: zie, hij zal zweven als een arend en zijn vleugelen uitspreiden over Moab.” — Jeremia 48:40

“De steden worden ingenomen, de vestingen verrast, en de harten der helden van Moab zullen zijn als het hart van een vrouw in barensnood. Moab zal vernietigd worden als volk, omdat het zich verheven heeft tegen de HEERE.”
— Jeremia 48:41–42

In Jeremia 49 wordt hetzelfde gezegd over Edom:

“De aarde beeft van het gedruis van hun val... zie, hij zal opkomen en zweven als een arend, en zijn vleugelen uitspreiden over Bozra.” — Jeremia 49:22

God komt als een adelaar — niet alleen om te dragen, maar ook om te vernietigen. En Edom wordt hier gelijkgesteld met Esau, de broer van Jakob. Esau verkocht zijn eerstgeboorterecht, trouwde met Kanaänitische vrouwen, en werd de stamvader van de Edomieten.

In de loop der tijd werd Edom geassocieerd met een volk dat zich verzet tegen God en Zijn verbond. In de moderne context wordt Edom door sommigen gelijkgesteld aan antichristelijke machten, waaronder het communisme — het “rood” van Edom.

Maar oordeel is niet alleen voor Israëls vijanden.

Ook Israël wordt geoordeeld wanneer het zich tegen God keert. In Hosea 8 zegt God:

“Zet de bazuin aan uw mond! Hij zal komen als een arend tegen het huis des HEEREN, omdat zij Mijn verbond overtreden, en tegen Mijn wet zondigen.” — Hosea 8:1

De adelaar verschijnt dus in drie rollen:

- Als drager van het volk Israël
- Als vernietiger van hun vijanden
- En als oordelende kracht over Israël zelf bij ongehoorzaamheid

Dit is geen willekeurige beeldspraak. De adelaar staat centraal in hoe God Zich openbaart: als kracht, als nabijheid, als bescherming, als rechtvaardige rechter.

Onder Zijn Vleugelen

We keren nu naar het boek Psalmen. Daar vinden we meerdere verwijzingen naar de vleugels van God — telkens als een plaats van bescherming, toevlucht en geborgenheid. Geen gewone vleugels, geen symbolisch comfort, maar daadwerkelijke geestelijke veiligheid. Een heilige schuilplaats.

“Hoe kostelijk is Uw goedertierenheid, o God! Daarom vluchten de mensenkinderen tot de schaduw Uwer vleugelen.” — Psalm 36:8

“Wees mij genadig, o God, wees mij genadig! Want tot U vlucht mijn ziel, ja, in de schaduw Uwer vleugelen neem ik mijn toevlucht, totdat de rampen voorbij zijn gegaan.” — Psalm 57:2

“Want Gij zijt geweest een hulp voor mij, en ik zal juichen onder de schaduw Uwer vleugelen.” — Psalm 63:8

“Want Gij zijt mijn hulp geweest; onder de schaduw Uwer vleugelen zal ik vrolijk zingen.” — Psalm 63:8

“Hij zal u dekken met Zijn vlerken, en onder Zijn vleugelen zult gij betrouwen...” — Psalm 91:4

Hier is geen sprake van abstracte troost. Deze verzen beschrijven een levende, actieve God die Zich over Zijn kinderen buigt als een adelaar over zijn nest, hen beschermt tegen dreiging, en Zijn vleugels letterlijk uitspreidt boven wie op Hem vertrouwen.

Wanneer je die teksten leest, zou je dan nog verbaasd moeten zijn als God Zijn volk — of een volk dat Zijn wil zoekt — werkelijk beschermt, leidt en zegent?

Als de Verenigde Staten werkelijk onder Zijn vleugelen zijn gekomen — zoals de beelden op het Grootzegel suggereren — dan is het logisch dat daar ook veiligheid, voorspoed, vrede en kracht uit voortkwamen. Maar... ook verantwoordelijkheid.

In Jesaja 18 komt een profetie voor die velen lange tijd niet begrepen hebben. Het is een passage die overduidelijk spreekt tot een specifiek land, met specifieke kenmerken:

“Wee het land dat met vleugelen ritselt, dat aan de overzijde der rivieren van Ethiopië is; dat gezanten zendt over zee, in schepen van biezen op het water!” — Jesaja 18:1–2

Let op wat hier staat.

Het is een land:

Dat met vleugelen ritselt — letterlijk: “dat met vleugelen schaduwt”

Dat ligt voorbij de rivieren van Ethiopië — dus vanuit Jeruzalem bezien: ver ten westen van Afrika

Dat gezanten stuurt over zee — een maritieme natie

Dat zijn boodschappers zendt in snelle vaartuigen over het water — actief, invloedrijk

Dit is geen beschrijving van een oud Midden-Oosters koninkrijk. Het past niet op Egypte, Assyrië, Babel, Perzië, Griekenland of Rome. Het past ook niet op het moderne Europa. Het past op... de Verenigde Staten van Amerika.

En dan staat er:

“Gaaf, gij snelle gezanten, tot een volk, lang van leden, glad van huid; tot een volk, dat vreeswekkend is van zijn aanvang af; een volk, krachtig onder de voet; wiens land rivieren doorstromen.” — Jesaja 18:2 (vervolg)

Dit volk:

- Is indrukwekkend van uiterlijk en macht
- Wekt ontzag sinds zijn ontstaan

- Wordt doorkruist door rivieren
- Is gezonden om een boodschap te brengen

Wat moet die boodschap zijn?

Later in het hoofdstuk lezen we:

“Te dien tijde zal men geschenken brengen aan de HEERE der heerscharen, van een volk, lang van leden, glad van huid, vreeswekkend van zijn aanvang af...” — Jesaja 18:7

Wat zijn dat voor geschenken? Zijn het zendelingen? Zijn het Bijbels? Evangelieverkondiging? Hulp aan Israël?

Het lijkt erop dat dit land — “dat met vleugelen schaduwt” — een rol vervult in Gods wereldwijde plan. Niet als Israël, maar als instrument van zegen.

Het zegel van de Verenigde Staten draagt een adelaar. Maar dat is geen mythische vogel, geen Romeins symbool, geen keizerlijke kracht. Het is de adelaar van de Schrift — de adelaar van Exodus, Deuteronomium, Hosea, Jeremia, Jesaja en Openbaring. De adelaar van God.

Het Volk dat Schaduwt met Vleugelen

De profetie van Jesaja 18 spreekt niet tot Juda, noch tot Israël. Ze spreekt tot een ander volk, ver weg van Jeruzalem, aan de overzijde van de rivieren van Ethiopië. Een volk dat zijn boodschappers zendt over zee, in snelle schepen — een volk dat vreeswekkend is sinds zijn ontstaan.

Het Hebreeuwse woord dat in veel vertalingen met “wee” is weergegeven — *hây* — is niet noodzakelijk een waarschuwing. Het kan ook een roep zijn, een aanduiding, zoals “O!” of “Hoor!” In sommige contexten is het een aankondiging van oordeel, maar hier lijkt het eerder een aanduiding van bestemming: “O land dat met vleugelen schaduwt...”

De uitdrukking “dat met vleugelen schaduwt” is letterlijk te vertalen als: “met schaduw gevleugeld.” Het suggereert niet enkel een adelaar in vlucht, maar een volk dat zijn invloed als vleugels over anderen uitspreidt. Niet als overheersing — maar als bescherming.

Op het Grootzegel van Amerika zweeft de adelaar met gespreide vleugels. In de ene klauw houdt hij een olijftak — symbool van vrede — in de andere dertien pijlen — symbool van kracht en verdediging. Hij kijkt naar de olijftak, maar hij laat beide zien. En boven zijn hoofd zweven dertien sterren, samengebracht in een schitterende wolk.

Het woord “schaduw” in Jesaja 18 is dus niet negatief. Het verwijst naar invloed. Naar vleugels die bedekken. Hetzelfde beeld dat we zagen in de Psalmen — bescherming onder Zijn vleugelen.

Het land dat met vleugelen schaduwt is een zendend volk. Het stuurt gezanten over zee, met een boodschap. Een volk dat “vreeswekkend is sinds zijn aanvang” — dat wil zeggen: met

een ontzagwekkende oorsprong. Een jonge natie, maar geboren uit overtuiging, vrijheid, en een beroep op God.

Let op wat er in Jesaja 18:3 staat:

“Alle inwoners der wereld, en gij, bewoners der aarde: wanneer men een banier opricht op de bergen, zult gij het zien, en wanneer men de bazuin blaast, zult gij het horen.”

Hier wordt de hele wereld aangesproken. En er wordt gesproken over een banier — een vaandel — dat op een berg wordt opgericht. En wanneer het klinkt, zal het iedereen bereiken.

Wat is deze banier?

In Jesaja 5 lezen we over Gods oordeel over Israël, maar in datzelfde hoofdstuk staat:

“En Hij zal een banier opheffen voor de volken van verre, en zal tot hen fluiten van het einde der aarde...” — Jesaja 5:26

God richt een banier op — een teken — voor de volken ver weg. En Hij roept hen.

Wat als die banier niet slechts symbolisch is, maar werkelijk zichtbaar?

In Jesaja 11, waar de profetie van de Messias wordt uitgesproken, lezen we opnieuw:

“En te dien dage zal de wortel van Isaï er zijn, die zal staan tot een banier der volken; tot Hem zullen de heidenen zoeken, en Zijn rust zal heerlijk zijn.” — Jesaja 11:10

“En Hij zal een banier opheffen voor de heidenen, en Hij zal de verdrevenen van Israël verzamelen...” — vers 12

De banier is een teken voor de wereld. En wanneer die verschijnt — zichtbaar, verheven, onmiskenbaar — dan weet iedereen: God is aan het werk.

Als het Grootzegel van Amerika met zijn adelaar, zijn pijlen, zijn olijftak, zijn sterren, en zijn spreuken — E pluribus unum, Annuit Coeptis, Novus Ordo Seclorum — geen banier is... wat dan wel?

Wanneer een natie zó duidelijk haar oorsprong verbindt met Goddelijke leiding, zó krachtig vrede en gerechtigheid wil uitdrukken in haar nationale symbool — dan is dat een getuigenis. Een roep. Een zichtbaar teken.

En Jesaja zegt: als dat gebeurt... iedereen zal het zien.

De Oogst van de Hoogten

We keren terug naar Jesaja 18, waar de profetie over het land dat met vleugelen schaduwt een bijzondere wending neemt.

Na de beschrijving van het volk dat gezanten zendt, over zee, vreeswekkend van oorsprong, krachtig, en doorkruist door rivieren, komt er plotseling een vers dat een ander beeld oproept — niet van zenden of beschermen, maar van oogsten:

“Want aldus heeft de HEERE tot mij gezegd: Ik zal stil zijn en van Mijn woonplaats toezien, als een heldere hitte bij het licht, als een wolk van dauw in de hitte der oogst.” — Jesaja 18:4

God spreekt. Hij zegt dat Hij zal toezien — niet onmiddellijk handelen, maar observeren. Als een hitte boven het land, als dauw op het veld — stil, maar aanwezig. Niet afwezig, maar geduldig wachtend. Wat wacht Hij?

“Want vóór de oogst, wanneer de bloesem is geëindigd, en de bloem een rijpe druif voortbrengt, zal Hij de twijgen met snoeimessen afsnijden, en de ranken verwijderen, wegsnijdend.”
— Jesaja 18:5

Voordat de oogst volledig rijp is, vóór de druif geoogst wordt, snijdt God takken weg. Hij zuivert. Niet pas ná de oogst — maar ervoor. Hij wegsnijdt wat niet hoort, nog vóór het fruit geplukt wordt.

Dit is oordeel, maar ook voorbereiding. En dan zegt vers 6:

“Zij zullen tezamen overgelaten worden aan de roofvogels der bergen en aan de dieren der aarde; de roofvogels zullen de zomer daaraan doorbrengen, en al het gedierte der aarde de winter daaraan.” — Jesaja 18:6

Wat overblijft, wordt prooi voor de roofvogels. God zuivert het veld — het volk — vóór de oogst. Het is geen totale vernietiging, maar een scheiding. Een oordeel dat leidt tot een overblijfsel.

En dan — heel opmerkelijk — eindigt deze profetie niet in oordeel, maar in aanbidding:

“Te dien tijde zal men geschenken brengen aan de HEERE der heerscharen, van een volk, lang van leden, glad van huid, vreeswekkend van zijn aanvang af en daarna; een volk dat krachtig vertreedt, wiens land de rivieren doorkruisen, tot de plaats van de Naam van de HEERE der heerscharen, tot de berg Sion.” — Jesaja 18:7

Van dit volk — het volk dat met vleugelen schaduw — zullen geschenken gebracht worden aan de HEERE. Niet zomaar geschenken, maar geschenken tot Zijn Naam, naar de berg Sion — het symbool van Zijn tegenwoordigheid.

En dat is opmerkelijk.

Want deze profetie spreekt niet tot Israël, maar over een ander volk. Een volk dat zendingsboodschappen uitstuurt. Dat tot zegen wordt voor anderen. Dat invloed uitoefent onder de vleugels van God.

En dit volk zal uiteindelijk iets terugbrengen. Niet alleen macht, niet alleen goederen, maar een offer aan God.

Zou het kunnen zijn dat deze profetie spreekt over Amerika — niet als Israël, maar als een instrument in Gods hand? Een natie geplant om zegen te brengen? En dat de vele zendelingen, Bijbelverspreidingen, geestelijke bewegingen en hulp aan Israël allemaal deel zijn van dit geschenk aan de HEERE?

Het Grootzegel draagt een adelaar met gespreide vleugels, die vrede biedt en verdediging gereedhoudt. Hij kijkt naar de olijftak, maar houdt ook de pijlen vast. Hij draagt een schild met de kleuren van bloed, reinheid en trouw. En boven zijn hoofd zweeft een sterrencirkel, in een wolk — een hemels teken.

En op de achterkant van het zegel: het Oog van Voorzienigheid — omstraald door licht — boven een onafgewerkte piramide. Er staat: Annuit Coeptis — “Hij heeft onze onderneming gezegend.”

De onderneming... waarvan?

Is het de stichting van een natie? Of is het het hogere doel — het zenden van boodschappers naar de volken, het brengen van het Woord, het verspreiden van de waarheid?

Jesaja 18 sluit af met een volk dat iets brengt. Een volk dat geen belofte ontvangt, maar een offer teruggeeft. Niet als Israël, maar als werktuig in de hand van God.

Het oordeel komt, de takken worden gesnoeid. Maar daarna... wordt er iets geheiligd. En dat, zo lijkt het, is de bestemming van het volk dat met vleugelen schaduwt.

Het Volk van de Vleugels

De profetie van Jesaja 18 spreekt tot een land “dat met vleugelen schaduwt” — en dit land wordt met nog meer kenmerken aangeduid.

“Dat gezanten zendt over zee, in schepen van biezen op het water...” — Jesaja 18:2

De “schepen van biezen” doen denken aan de mand van Mozes in Exodus 2. Hetzelfde Hebreeuwse woord wordt daar gebruikt. Mozes werd gered in een biezen mandje, een vaartuig dat bescherming bood op het water. Zo zijn ook de gezanten van dit land: ze worden uitgezonden over zee, beschermd en gedragen — vaak letterlijk — door de God die hen zendt.

Amerika heeft zendelingen gestuurd naar alle hoeken van de aarde, meer dan welk ander volk in de geschiedenis. Geen ander land heeft zo veel schepen over de wereld gezonden met de boodschap van het Evangelie. Dit past perfect op het beeld van een natie die boodschappers zendt over zee.

En verder:

“...tot een volk, lang van leden en glad van huid; een volk, dat vreeswekkend is van zijn aanvang af en daarna; een volk, krachtig vertredend; wiens land de rivieren doorkruisen.” — Jesaja 18:2

Let op dat het hier om één volk gaat — niet meerdere volken. En het is een volk:

“Lang van leden” — letterlijk: uitgestrekt

“Glad van huid” — schoon, vrij

“Vreeswekkend van zijn aanvang af” — indrukwekkend vanaf het begin

“Krachtig vertredend” — met autoriteit, invloed

“Wiens land de rivieren doorkruisen” — een land vol waterwegen

Welke natie op aarde past zo precies bij deze beschrijving als de Verenigde Staten?

Amerika begon als dertien kleine koloniën, afgesneden van de wereld, en groeide razendsnel uit tot een wereldmacht — niet door brute overheersing, maar door ontwikkeling, invloed en zegen. Vanaf het begin verwees het volk naar God als fundament. De onafhankelijkheidsverklaring noemde Hem. De grondwet was erop gebouwd. En in de vele openbare gebeden — zoals die van het eerste Continentale Congres — werd Jezus Christus als Redder aangeroepen.

Amerika is uitgestrekt. De rivieren doorsnijden het land van kust tot kust. En het heeft gezanten gezonden over de hele wereld — met evangelisatie, hulp, onderwijs, wetenschap, geneeskunde en rechtvaardigheid.

De profetie van Jesaja lijkt niet alleen een beschrijving, maar ook een bevestiging van bestemming.

En dan volgt in vers 3 een krachtige universele oproep:

“Alle inwoners der wereld, en gij, bewoners der aarde: wanneer men een banier opricht op de bergen, zult gij het zien, en wanneer men de bazuin blaast, zult gij het horen.” — Jesaja 18:3

Hier spreekt God tot iedereen. Hij richt een banier op — een teken, een vaandel — zichtbaar voor de hele wereld. En wanneer dat gebeurt, móét men het zien. Wanneer het klinkt, móét men het horen.

De banier is het symbool van roeping, van waarheid, van goddelijke autoriteit. En wanneer een natie opstaat met zulk een banier — of zulk een zegel — dan is dat geen klein teken. Het is een geestelijke gebeurtenis.

Het Grootzegel van de Verenigde Staten is zo’n banier:

- De adelaar met gespreide vleugels

- Het schild met dertien rode en witte strepen
- De olijftak en de pijlen
- Het motto: E pluribus unum
- De sterren in een wolk erboven

En op de achterzijde: het alziend oog boven de piramide, met de woorden Annuit Coeptis — “Hij heeft onze onderneming gezegend”

Dit is geen toeval. Dit is het werk van een volk dat zijn roeping herkende — dat begreep wat het betekende om onder de vleugelen van de Allerhoogste te leven.

De Zegel van God

De profetie van Jesaja 18 spreekt over oordeel en zuivering, maar eindigt met iets anders: een geschenk.

“Te dien tijde zal men geschenken brengen aan de HEERE der heerscharen, van een volk, lang van leden, glad van huid, vreeswekkend van zijn aanvang af en daarna; een volk dat krachtig vertreedt, wiens land de rivieren doorkruisen, tot de plaats van de Naam van de HEERE der heerscharen, tot de berg Sion.” — Jesaja 18:7

Een volk dat gezegend is, dat onder Gods vleugelen leeft, dat boodschappers zendt, dat opstaat onder Zijn bescherming — dit volk keert zich uiteindelijk om naar Hem en brengt een offer van aanbidding.

Wat voor geschenk is dit?

Het is niet enkel materieel. Het is geestelijk: geloof, toewijding, gehoorzaamheid, rechtvaardigheid. Zendelingen. Boodschappers. Een volk dat Gods wil zoekt en handelt naar Zijn wetten — en dat Zijn Naam eert in alles wat het doet.

En dan kijken we naar het Grootzegel van de Verenigde Staten. Het zit vol symboliek:

1. De adelaar met gespreide vleugels — een Bijbels beeld van Gods bescherming én oordeel
2. Het schild: 13 strepen — rood (offer), wit (reinheid), blauw (trouw)
3. De olijftak: vrede
4. De pijlen: kracht om te verdedigen
5. De dertien sterren: boven het hoofd van de adelaar, in een wolk van licht — de hemelse autoriteit
6. Het lint in de snavel: E pluribus unum — “Uit velen één”

De achterkant van het zegel: een onafgewerkte piramide, bovenop het Oog van Voorzienigheid, met het motto Annuit Coeptis — “Hij heeft onze onderneming gezegend”

Wie heeft die onderneming gezegend? God Zelf.

In 1774, vóór de Onafhankelijkheidsverklaring, bad het eerste Continentale Congres een gebed waarin God werd aangeroepen als de enige ware Koning — en Jezus Christus als de enige Redder. Zij wisten dat dit land niet zonder Hem kon bestaan. De dertien koloniën riepen Hem aan. En Hij luisterde.

Er zijn maar twee naties in de geschiedenis die in de woestijn ontstonden onder een directe roeping van God:

- Israël bij de Sinäi
- De Verenigde Staten van Amerika in de Nieuwe Wereld

En beide kregen symbolen, wetten, roepingen, en oordelen. En beide kregen vleugels.

“Maar voor u die Mijn Naam vreest, zal de Zon der gerechtigheid opgaan, en onder Zijn vleugelen zal genezing zijn...” — Maleachi 4:2

De vleugels van God zijn niet slechts poëtisch. Ze zijn een werkelijkheid.

Het zegel van Amerika beeldt uit wat de profetieën beschrijven:

1. De adelaar van God
2. De vleugelen van bescherming én oordeel
3. De sterren in de wolk — als het hemelse teken
4. De pijlen én de olijftak — als evenwicht tussen gerechtigheid en vrede
5. De piramide onder het oog — onaf, maar gezien
6. De spreuken — als erkenning van God

Het is geen keizerlijke adelaar. Geen Romeins symbool. Geen menselijke kracht. Het is een Bijbelse adelaar. Het is het beeld van een volk dat gezonden is — en dat ooit zal terugkeren met een geschenk aan de HEERE der heerscharen.

En nu?

De keuze blijft staan: zal dit volk — gezegend, beschermd, geroepen — zich opnieuw keren tot de God die het droeg op arendsvleugelen? Of zal het zijn vleugels verliezen?

Hoofstuk 3

De Rivieren die het Land Slijten

De profetie van Jesaja 18 noemt in vers 2 een opvallende eigenschap:

“...wiens land door rivieren is verdeeld.”

Het gebruikte Hebreeuwse woord betekent letterlijk: “verdeeld” of “gespleten.” Wie naar een kaart van de Verenigde Staten kijkt, ziet dat deze beschrijving opvallend precies klopt.

De machtige Mississippi stroomt dwars door het centrum van het land — van vlak bij de noordgrens tot aan de Golf van Mexico in het zuiden. Slechts enkele kilometers daarvandaan ontspringt de Red River, die noordwaarts stroomt richting Hudson Bay in Canada en vervolgens in zee uitmondt.

De Ohio-rivier doorkruist het oostelijke deel van het continent. Toen er kanalen werden gegraven tussen de Hudson en de Erie-rivier, werd het mogelijk om vanuit de haven van New York — via waterwegen — diep het binnenland in te reizen. Het Ohio-Mississippi-Missouri-riviersysteem leidde letterlijk tot het hart van de natie.

Aan de westzijde verdeelt de Missouri-rivier het continent verder. Zijn oorsprong ligt bij de Grand Tetons, niet ver van de Snake River en de Columbia River, die uitmonden in de Grote Oceaan.

Het Noord-Amerikaanse continent is dus niet alleen verdeeld — het is bijna in vieren gespleten — door een complex en indrukwekkend netwerk van rivieren.

In de afgelopen eeuw werden enorme kanalen en sluizen aangelegd die de Grote Meren verbonden met de Mississippi. Via de St. Lawrence Seaway werd de toegang tot de Atlantische Oceaan geopend. Hierdoor ontstond het grootste binnenlandse vrachtnetwerk ter wereld. Amerika's rivieren zijn niet enkel geografisch indrukwekkend — ze vormen het zenuwstelsel van de handel en het transport.

Deze rivieren:

- vervoeren olie uit Canada
- vervoeren vee uit Montana
- vervoeren graan uit Kansas
- vervoeren ijzererts uit Minnesota

vervoeren duizenden producten uit boerderijen en fabrieken en maken zo de Verenigde Staten tot een van de meest voorspoedige naties ter wereld.

Geen enkel ander land — in verleden of heden — past zo naadloos in de beschrijving van Jesaja 18 als de Verenigde Staten van Amerika.

Maar let op: hoe nauwkeurig de fysieke beschrijving ook klopt, er is een nog belangrijkere voorwaarde. De eerste eigenschap die genoemd wordt in Jesaja 18 is:

een land dat met vleugelen schaduwt

Een land overschaduwd door de aanwezigheid van de Almachtige God.

En dat is het beginpunt van alles.

De Banier en de Berg

Het nationale symbool van Amerika werd gekozen door christelijke voorouders. Het toont een krachtig volk — maar een volk zonder regen. Wat betekent dat?

Jesaja 18:3 geeft het antwoord:

“Alle inwoners van de wereld, en gij, bewoners der aarde: wanneer Hij een banier opricht op de bergen, zult gij het zien; wanneer Hij de bazuin blaast, zult gij het horen.”

Dit is geen suggestie. Het is een bevel van God aan de hele aarde:
Kijk wanneer Hij iets opricht. Luister wanneer Hij spreekt.

Bijbelkenners herkennen hierin onmiddellijk twee profetische symbolen:

De bazuin staat voor het Woord van God — vooral het prediken ervan.

De banier of “ensign” is een vlag, een teken van identiteit en trouw.

In de oudheid werd een banier opgeheven op een bergtop om te tonen tot wie men behoorde, of om strijders te verzamelen rond een roeping. Vandaag kennen we dat nog als een vlag op een schip, gebouw of regeringsinstituut: het duidt aan tot welk volk men behoort.

De Bijbel legt dit symbool zelf uit. In Jesaja 11 vinden we namelijk het identiteitssymbool — de banier — die in hoofdstuk 18 wordt opgeheven. En wie of wat is dat?

“En er zal een rijsje voortkomen uit de tronk van Isaï, een scheut uit zijn wortels zal vrucht voortbrengen.” — Jesaja 11:1

Isaï was de vader van David. En Jezus, geboren uit Davids lijn, is de Scheut, de Wortel van Isaï. In Jesaja 11 is dit een profetie over Jezus Christus.

“Hij zal de aarde slaan met de roede van Zijn mond, en met de adem van Zijn lippen zal Hij de goddelozen doden.” — vers 4

Dit spreekt van het komende Koninkrijk. In de verzen erna zien we de gevolgen van dat Rijk: vrede onder dieren, kinderen die zonder angst spelen bij slangen, wolven die met lammeren samenleven.

“Men zal nergens kwaad doen of verderf aanrichten op Mijn gehele heilige berg; want de aarde zal vol zijn van de kennis van de HEERE, zoals de wateren de zee bedekken.” — vers 9

Dan volgt het sleutelvers:

“En te dien dage zal de wortel van Isaï er zijn, die zal staan als een banier der volken; tot Hem zullen de heidenen zoeken, en Zijn rust zal heerlijk zijn.” — vers 10

Jezus Christus zal zelf opgericht worden als de banier. Naar Hem zullen de volken zich keren. En Zijn “rust” — letterlijk: Zijn woonplaats, Zijn koninkrijk — zal vol van heerlijkheid zijn.

Jesaja 18:3 zegt dus feitelijk:

Kijk goed wanneer Christus opgeheven wordt op de bergen (de naties). Luister wanneer Zijn Woord klinkt over de aarde.

De “berg” in profetische taal symboliseert vaak een natie of een machtscentrum. En het is een feit dat Jezus in slechts enkele naties is verhoogd als banier — met name vanaf het begin van de Protestantse Reformatie.

Vanaf de 16e eeuw, toen het juk van de Rooms-katholieke overheersing werd afgeworpen, werd het Evangelie hersteld en opnieuw verkondigd.

De Reformatie verspreidde zich:

- Van Noord- en West-Europa
- Naar Noord-Amerika, Zuid-Afrika, Australië

Deze regio's vormen slechts een vijfde van de wereldbevolking, maar zij zijn grotendeels bewoond door de volken van de banier — volken waar Jezus werd verhoogd.

Zij vormen een geestelijk volk uit de “wortel van Isaï”. En daar, in die landen, werd Jezus Christus verheven als Koning en Redder. Daar werd Hij erkend als het middelpunt van geloof, samenleving, recht en genade.

De banier van Jesaja 18 is dus Jezus Christus Zelf. Opgericht in naties, zichtbaar voor de wereld.

De Onvoltooide Piramide

Op de achterkant van het Grootzegel van de Verenigde Staten staat een krachtig, mysterieus beeld:

een onafgewerkte piramide, bekroond door een oog in een stralende driehoek — het Oog van Voorzienigheid.

Bovenaan staat geschreven:

Annuit Coeptis — “Hij heeft onze onderneming gezegend.”

En daaronder:

Novus Ordo Seclorum — “Een nieuwe orde der eeuwen.”

Het is onmogelijk om dit te begrijpen zonder te zien waar deze symboliek vandaan komt: uit Bijbelse profetie — en in het bijzonder Jesaja 18.

In dat hoofdstuk richt God een banier op. Die banier is Jezus Christus, zoals we zagen in Jesaja 11. En wanneer Hij wordt opgeheven, zegt God:

“Wanneer Ik een banier opricht op de bergen, zult gij het zien; wanneer Ik de bazuin blaas, zult gij het horen.” — Jesaja 18:3

De banier is zichtbaar. De bazuin is hoorbaar. En beiden zijn gericht aan de hele wereld.

Op het zegel verschijnt iets vergelijkbaars:

De onafgewerkte piramide — met haar ontbrekende top — is een krachtig symbool. Ze vertegenwoordigt een werk dat in aanbouw is, maar nog niet voltooid.

En boven die piramide staat het alziend oog — een verwijzing naar God Zelf, Die toeziet en leiding geeft.

Dit zegel herkent de natie als een onderneming die afhankelijk is van Goddelijke zegen — geen menselijke trots, maar een geestelijke opdracht.

“Annuit Coeptis” — “Hij heeft onze onderneming gezegend” — maar de onderneming is nog niet af.

Er ontbreekt iets.

De piramide, het bouwwerk van een groot volk, wacht nog op zijn voltooiing. En die voltooiing ligt niet in materiële macht of wereldheerschappij — maar in het terugkeren tot de God die deze natie oprichtte.

Daarom is het oog boven de piramide. Niet aan de zijkant, niet op het fundament, maar erboven. Want de ware voltooiing van het nationale project ligt niet op aarde — maar in gehoorzaamheid aan de Hemelse Bouwer.

De profetie van Jesaja zegt dat God Zelf zal toezien:

“Ik zal stil zijn, en toezien vanuit Mijn woonplaats; als de heldere hitte bij het licht, als een wolk van dauw in de hitte der oogst.” — Jesaja 18:4

God spreekt hier niet over afwezigheid, maar over toezien. Hij observeert. Hij wacht. Zoals de zon stil brandt op een veld, of als ochtenddauw zacht op de oogst ligt, zo houdt Hij alles in de gaten.

En waarom? Omdat Hij iets gaat doen — vóór de oogst komt.

“Want vóór de oogst, wanneer de bloesem is geëindigd en de druif rijpt, zal Hij de ranken met messen afsnijden en de takken wegsnijden...” — Jesaja 18:5

De boodschap is glashelder:

God zuivert eerst — dan komt de oogst.

Hij snijdt wat onrein is weg, nog vóór het oogstmoment. En het overblijfsel — wat zuiver en trouw is — wordt behouden. Alleen dat zal bijdragen aan de uiteindelijke voltooiing.

En dát is de boodschap van de piramide op het zegel: Wij zijn nog niet klaar. Het werk is nog gaande. En God kijkt toe.

De Snede vóór de Oogst

De profetie in Jesaja 18 neemt een scherpe wending. Nadat God aankondigt toe te zien vanuit Zijn woonplaats — stil, als de hitte in het zonlicht of als een wolk van dauw over het veld — laat Hij zien wat Hij gaat doen vóór de oogst:

“Want vóór de oogst, als de bloesem is geëindigd, en de druif rijpt, zal Hij de ranken met snoeimessen afsnijden en de ranken wegsnijden.” — Jesaja 18:5

Let op: niet ná de oogst, maar vóór de druiven rijp zijn. Wanneer de bloei voorbij is en de vrucht begint te vormen, komt de zuivering.

God snijdt af wat geen vrucht draagt. Of wat rot is. Of wat in de weg zit van de volmaakte oogst. Het is een gerichte zuivering — niet van de wereld in het algemeen, maar van het volk dat onder Zijn vleugelen leeft.

Het overbodige wordt afgesneden. Het schadelijke wordt verwijderd. Wat overblijft, is klaar voor de oogst.

“Zij zullen tezamen overgelaten worden aan de roofvogels der bergen en aan de dieren der aarde; de roofvogels zullen de zomer daaraan doorbrengen, en al het gedierte der aarde de winter daaraan.” — Jesaja 18:6

De resten — het afgesnedene, het verlatene — worden voedsel voor roofvogels en wilde dieren. Dit is oordeelstaal. Geen symboliek meer, maar harde realiteit.

Het gaat hier niet over de heidenen. Het gaat over het volk dat eerder met vleugelen overschaduw werd. Het volk dat God gezonden had. Dat gezegend was. Dat boodschappers stuurde.

Maar dat nu gesnoeid wordt.

Waarom? Omdat bloei niet genoeg is. Omdat uiterlijk succes of nationale kracht niet telt bij God. Alleen gehoorzaamheid. Alleen ware vrucht.

Het oordeel begint niet bij de vijanden van God. Het begint bij Zijn eigen huis. Bij Zijn eigen volk. Bij wie Hem kenden — maar zijn afgeweken.

En toch eindigt dit alles niet in vernietiging.

Want dan komt vers 7 — een ongelooflijk keerpunt.

Een Geschenk aan de HEERE

Na de snoeiing. Na het oordeel. Na de roofvogels en de afsnijding van wat onvruchtbaar was... komt er een verrassende wending.

God spreekt in vers 7:

“Te dien tijde zal men geschenken brengen aan de HEERE der heerscharen, van een volk, lang van leden, glad van huid, vreeswekkend van zijn aanvang af en daarna; een volk dat krachtig vertreedt, wiens land de rivieren doorkruisen, tot de plaats van de Naam van de HEERE der heerscharen: de berg Sion.” — Jesaja 18:7

Wat gebeurt hier?

Hetzelfde volk dat eerder werd beschreven — het volk dat gezanten zond over zee, dat invloedrijk was, machtig, verdeeld door rivieren, een volk onder vleugelen — dat volk keert terug naar God.

En hoe?

Niet met woorden. Niet met alleen belijdenis. Maar met een geschenk.

Een offer. Een gave. Iets dat gebracht wordt aan de HEERE Zelf.

Ze brengen het tot de berg Sion — de plaats waar God woont. Niet letterlijk in Jeruzalem, maar profetisch gesproken: tot Zijn tegenwoordigheid.

Dit is geen symbolisch moment.

Het is de vervulling van een geestelijke roeping. Een natie — of een overblijfsel ervan — keert zich naar God. Niet in naam alleen, maar in daad. Ze brengen wat waardevol is. Wat geheiligd is. Wat God toebehoort.

Dit gebeurt na de zuivering.

Niet alle ranken blijven. Niet alles dat bloeide draagt vrucht. Maar wat overblijft, is wél echt.

En van dat volk — dat overgebleven, toegewijde volk — komt een eerbewijs aan de HEERE der heerscharen.

Zij dragen iets naar boven. Iets dat God verheerlijkt. Wat zou dat geschenk kunnen zijn? Zijn het zendelingen, die het Evangelie brengen? Zijn het gebeden, offers, lofprijs? Is het een nationale bekering? Is het hulp aan Israël in haar nood?

Het is geen lippendienst. Het is iets tastbaars. Iets dat uitgaat van een volk dat de HEERE kent — en dat Hem erkent als hun enige God.

En dat volk... dat volk komt uit een land met vleugelen. Dat land met rivieren. Dat land van invloed.

Dat land met het zegel waarop geschreven staat: “Hij heeft onze onderneming gezegend.”

Hoofdstuk 4

De Laatste Strijd en het Land van de Vleugelen

Aan het einde van de tijden lanceert de vijand een totale aanval op het volk van God in Sion. Maar de HEERE spreekt oordeel uit over dat leger. Hij zal het verwijderen, wegvagen naar een dor en verlaten land, ver van Zijn volk.

“Maar Ik zal het noordelijke leger ver van u verwijderen, en Ik zal het drijven in een dor en woest land, met zijn gezicht naar de oostelijke zee, en zijn achterzijde naar de uiterste zee. En zijn stank zal opkomen, en zijn vuiligheid zal opgaan, omdat hij grote dingen heeft gedaan.” — Joël 2:20

Deze profetie is gericht op de laatste strijd. En het Israël dat hier genoemd wordt, is niet het geografische Palestina. Het woord dat vertaald is met “uiterste” betekent letterlijk “westelijke” in de Hebreeuwse grondtekst. We hebben hier dus een beschrijving van een gebied met een oostelijke zee, een westelijke zee, en een dor land ertussen — een geografisch profiel dat het best overeenkomt met Noord-Amerika.

Joël maakt duidelijk dat dit oordeel plaatsvindt rond het begin van het Koninkrijkstijdperk.

“Zo zult gij weten dat Ik de HEERE, uw God ben, wonend in Sion, Mijn heilige berg; en Jeruzalem zal heilig zijn, en vreemden zullen er niet meer doorheen trekken.” — Joël 3:17

Deze profetie wordt bevestigd door Johannes in Openbaring, wanneer hij het hemelse Jeruzalem beschrijft — rein, heilig, en zonder leugen.

“En in haar zal niet binnenkomen iets dat ontreinigt, noch iemand die gruwel doet of leugen spreekt, maar alleen zij die geschreven zijn in het boek des levens van het Lam.” — Openbaring 21:27

Ezechiël 38 en 39 geven eenzelfde beeld van de eindtijd: de vijanden van Gods volk worden vernietigd en hun lichamen worden tot voedsel voor de vogels van de hemel en de wilde dieren van de aarde. God verheerlijkt Zichzelf onder de naties, en Zijn hand wordt zichtbaar.

“En Ik zal Mijn heerlijkheid onder de heidenen zetten, en alle heidenen zullen Mijn oordeel zien dat Ik gedaan heb, en Mijn hand die Ik op hen gelegd heb.” — Ezechiël 39:21

“En het huis Israëls zal weten dat Ik de HEERE, hun God ben, van die dag af en voortaan.” — Ezechiël 39:22

De profetieën spreken over een land dat geografisch en geestelijk overeenkomt met Amerika en Canada — een uitgestrekt gebied tussen twee zeeën, met een roeping en een oordeel.

In Jesaja 18 zien we hetzelfde patroon. Nadat God het land zuivert en snoeit, nadat Hij het dode hout wegsnijdt en het overgeblevene bewaart, vindt er een ommekeer plaats. Het volk wordt teruggebracht tot Hem.

“Te dien tijde zal men geschenken brengen aan de HEERE der heerscharen, van een volk, lang van leden, en afgekamd, en van een volk vreselijk van zijn aanvang af en daarna; een volk dat met kracht vertreedt, wiens land de rivieren doorkruisen, tot de plaats van de Naam van de HEERE der heerscharen: de berg Sion.” — Jesaja 18:7

Let op wat hier gezegd wordt: het geschenk dat aan God wordt gebracht, is het volk zelf. Niet een offer van materialen, maar een volk dat zich volledig aan Hem toewijdt. Een volk dat Hij Zelf beschrijft als lang van leden, uitgekamd, vreeswekkend vanaf het begin, krachtig, en gescheiden door rivieren.

Hetzelfde volk dat eerder werd gezonden als boodschapper, dat invloed uitoefende over de wereld, dat bekend stond om zijn kracht — dat volk wordt hier herkend als het geschenk voor de HEERE. De profetie noemt het expliciet: dit is het volk dat woont in het land dat met vleugelen schaduwt.

Het is de Sion van de profetieën. Niet in letterlijke zin, maar in geestelijke betekenis. De fysieke kenmerken, de geestelijke oorsprong, de zending van het Evangelie, het nationale symbool — alles past bij de Verenigde Staten van Amerika.

Voor veel christenen klinkt dat vreemd. Maar zodra men begrijpt dat de profetieën van het Oude Testament vervuld worden in onze naties, in onze tijd, wordt duidelijk hoe weinig zicht de kerk heeft gehad op haar eigen plek in Gods plan.

De Stad die Niet Gezien Werd

Wie eenmaal gaat zien dat de profetieën van het Oude Testament niet alleen betrekking hebben op het Midden-Oosten, maar op een geestelijk Israël verspreid over de aarde, kan niet meer terug naar de oude uitleg. In die profetieën zien we het verhaal van een volk dat geroepen werd, gezegend werd, maar ook afgeweken is — en dat God uiteindelijk terugroept tot Zichzelf.

In Hebréeën 11 staat een opsomming van geloofshelden, mannen en vrouwen die hun leven gaven in gehoorzaamheid aan God. Ze stierven in geloof, zonder de vervulling van de beloften te zien, maar ze zagen iets veel groters.

“Door het geloof is Abraham, toen hij geroepen werd, gehoorzaam geweest, om uit te gaan naar de plaats die hij tot een erfdeel ontvangen zou; en hij is uitgegaan zonder te weten waar hij komen zou.” — Hebréeën 11:8

“Want hij verwachtte de stad die fundamenteën heeft, waarvan God de Bouwer en Ontwerper is.” — Hebréeën 11:10

Abraham, de vader van het geloof, keek niet uit naar een geografische locatie. Hij zocht een stad die nog niet gebouwd was, een koninkrijk dat nog niet op aarde was verschenen — een werkelijkheid die door God Zelf ontworpen is.

De Schrift zegt dat deze mensen stierven in geloof, zonder de vervulling te zien, maar ze begroetten het van verre en beleden dat ze vreemdelingen en bijwoners op aarde waren.

“Maar nu verlangen zij naar een beter, dat is een hemels vaderland. Daarom schaamt God Zich niet voor hen, om hun God genoemd te worden, want Hij heeft voor hen een stad bereid.” — Hebreëen 11:16

Zij verlangden naar een hemels vaderland — en God zegt dat Hij voor hen een stad heeft bereid.

Dat is de stad die Johannes later in Openbaring beschrijft: het Nieuwe Jeruzalem, komende uit de hemel, gereedgemaakt als een bruid voor haar man.

Het gaat hier niet om een fysieke stad van steen en goud, maar om een geestelijke realiteit. De stad die God Zelf bouwt is het volk dat Hem toebehoort. Het is niet plaatsgebonden — het is waarheid, gerechtigheid, heiligheid, trouw.

In dezelfde geest spreekt Jesaja 18 over een volk dat God dient. Eerst wordt het gesnoeid. Het doorstaat oordeel. Het overtollige wordt verwijderd. Maar het volk zelf wordt een geschenk aan de HEERE — gebracht tot Zijn berg, Sion. Dat is de stad waar Abraham naar uitzag.

Die berg is niet geografisch beperkt tot het oude Jeruzalem. Het is de plaats van de Naam van de HEERE der heerschers. Het is de plaats waar Hij woont te midden van Zijn volk.

Daar zal Hij wonen, en daar zal Hij zijn heerlijkheid openbaren — niet alleen in de hemel, maar ook in een volk op aarde dat bereid is Zijn Naam te dragen.

Het Overblijfsel en de Oogst

Wanneer God spreekt over oordeel, spreekt Hij nooit zonder doel. Oordeel is bij Hem nooit willekeur of vernietiging om vernietiging. Het is zuivering, bedoeld om te behouden wat waar is, en weg te snijden wat dat niet is.

In Jesaja 18 komt dit principe krachtig naar voren. Nadat er gesproken is over het volk dat boodschappers zendt en machtig optreedt, komt er een omslag. God zegt dat Hij zal toezien — Hij zal zwijgen, Hij zal niet ingrijpen, maar Hij weet wat komt.

“Want zo heeft de HEERE tot mij gesproken: Ik zal stil zijn, en van Mijn woonplaats toezien, als de glans van de hitte bij het licht, als een wolk van dauw in de hitte der oogst.” — Jesaja 18:4

God vergelijkt Zijn houding met de zomerzon die boven het veld hangt, of met de dauw die in de vroege ochtend neerdruppelt. Het lijkt misschien stil — maar Hij ziet alles.

Daarna komt de handeling.

“Want vóór de oogst, wanneer de bloesem is geëindigd en de druif rijpt, zal Hij de ranken met snoeimessen afsnijden en de ranken wegsnijden en verwijderen.” — Jesaja 18:5

Dit is een krachtig beeld: vóór de vrucht rijp is, komt de snoei. Vóór de oogst, als de bloei voorbij is, grijpt God in. Hij snijdt de takken weg die niet dragen, of die de groei hinderen. Het is een zuivering, een oordeel, maar ook een voorbereiding op iets groters.

Wat blijft, is het overblijfsel.

Dat overblijfsel wordt niet vernietigd. Integendeel — het is het deel dat overleeft, gezuiverd, gereinigd, gereed om de HEERE te dienen.

“Zij zullen tezamen overgelaten worden aan de roofvogels der bergen en aan de dieren der aarde. De roofvogels zullen de zomer daarop doorbrengen, en alle dieren der aarde de winter daarop.” — Jesaja 18:6

De takken die zijn afgesneden — de dode religie, de ongehoorzame massa, de lege vorm — worden achtergelaten. Niet meer bruikbaar, veracht, door dieren vertrapt. Dat is oordeel. Maar in diezelfde handeling vindt ook de redding van het overblijfsel plaats.

En precies dat overblijfsel is wat in vers 7 verschijnt — als een geschenk.

Wat God niet wil, wordt afgesneden. Wat Hij wil behouden, wordt geheiligd en omhoog geheven.

Het volk wordt niet vernietigd, maar getransformeerd. En wat overblijft, is het werkelijke Israël, het volk van God, losgemaakt van hun oude identiteit en hersteld tot hun ware bestemming.

Dat is de les van Jesaja 18. Dat is het patroon van de Schrift. En dat is de hoop voor ieder die leeft in het land dat met vleugelen schaduwt.

De Olijftak en het Grote Veld

Denk na over deze dingen, en bid erover. Salomo schreef:

“De wijsheid is het voornaamste; verwerf wijsheid, en bij al wat gij verwerft, verwerf inzicht.” — Spreuken 4:7

We slaan nu een brug tussen symboliek en profetie. De olijftak in de klauw van de grote adelaar op het Grootzegel van de Verenigde Staten — wat betekent dat eigenlijk? Waarom een olijftak, en waarom in het symbool van een veld?

De eerste verwijzing naar een olijftak in de Bijbel vinden we bij Noach.

“En de duif kwam tot hem tegen de avondtijd, en zie, een afgebroken olijfblad was in haar bek; zo wist Noach dat de wateren van de aarde afgenomen waren.” — Genesis 8:11

De olijfboom werd daarna meerdere malen verbonden met de tabernakel.

“En gij zult de kinderen Israëls gebieden, dat zij zuivere gestoten olijfolie tot de verlichting tot u brengen, om de lamp voortdurend te doen branden.” — Exodus 27:20

In Jeremia noemt God Israël een olijfboom.

“De HEERE had u genoemd: een groene olijfboom, sierlijk met mooie vrucht.” — Jeremia 11:16

Paulus grijpt dit beeld later opnieuw aan:

“...gij waart wilde olijftakken, en zijt onder hen ingeënt, en hebt mede deel gekregen aan de wortel en de vettigheid van de olijfboom.” — Romeinen 11:17

Door deze en andere verwijzingen wordt duidelijk dat de olijfboom symbool staat voor het volk Israël. Wanneer God — vertegenwoordigd door de adelaar — Israël draagt, en de olijftak wordt weergegeven in de klauw van de adelaar, dan is dat een profetisch beeld. Het symboliseert de beschermer van Israël, God Zelf, Die het volk draagt over een groot veld — het nationale veld van een nieuwe natie.

En dat veld is — in deze visie — de Verenigde Staten van Amerika.

Is het toeval dat dit land zó duidelijk de vijf kenmerken van Israël in zich draagt? Is het toevallig dat deze natie — hoewel zij beweert te staan voor fatsoen en moraal — diep gezonken is in moord, overspel, diefstal, pornografie, godslastering en corruptie, zelfs in de scholen?

De Bijbel zegt:

“Een dubbelhartig man is onstabiel in al zijn wegen.” — Jakobus 1:8

En zo is het met een dubbelhartig volk.

Die instabiliteit is vandaag voelbaar in elke laag van de samenleving. Amerika, eens een volk onder God, wordt nu gehaat — zelfs door velen van haar eigen inwoners. Het land staat op een kruispunt: het kan de weg kiezen van onrecht, of die van gerechtigheid. Van de antichrist, of van Christus.

Mozes gaf eeuwen geleden een vergelijkbare waarschuwing:

“Ik roep heden de hemel en de aarde tot getuige tegen u, dat ik u het leven en de dood voorgehouden heb, de zegen en de vloek. Kies dan het leven, opdat gij leeft, gij en uw zaad.” — Deuteronomium 30:19

God speelt geen spelletjes met mensen. Hij waarschuwt altijd. En zoals in Jesaja 18, is de oproep aan de wereld nog steeds:

“Alle inwoners der wereld en gij inwoners der aarde, als er een banier op de bergen opgericht wordt, ziet het; en als de bazuin geblazen wordt, hoort het.” — Jesaja 18:3

Die banier is Christus. Die bazuin is het Woord van God.

Amerika moet luisteren. Het moet opnieuw geworteld worden in waarheid. Het heeft ankers nodig — een fundament dat stevig genoeg is om stand te houden. Het moet weten waar het vandaan komt, en waarvoor het leeft.

De profeet Jeremia waarschuwde Jeruzalem op vergelijkbare wijze:

“Zo zegt de HEERE: Staat op de wegen en ziet toe, en vraagt naar de oude paden, welke de goede weg is, en wandelt daarin; zo zult gij rust vinden voor uw ziel.” — Jeremia 6:16

In Jesaja 51 klinkt dezelfde oproep:

“Hoor naar Mij, gij die de gerechtigheid najaagt, gij die de HEERE zoekt. Aanschouwt de rotssteen waaruit gij gehouwen zijt, en het hol van de groeve waaruit gij gegraven zijt.” — Jesaja 51:1

God roept Zijn volk op om terug te kijken — terug naar de oorsprong, terug naar de oude paden. Terug naar de identiteit die zij hadden vóór zij afdwaalden. En in dat herstel schuilt hoop.

De Twee Olijfbomen

Het begrijpen van de olijfboom in de profetieën vereist een terugkeer naar de Schrift — niet naar traditie, maar naar wat God werkelijk heeft laten opschrijven. De olijfboom is geen willekeurig symbool; het is een beeld dat de HEERE Zelf gaf aan Zijn volk, Israël.

“De HEERE noemde uw naam: een groene olijfboom, sierlijk met mooie vrucht.” — Jeremia 11:16

“Gij hebt gezien wat Ik gedaan heb aan de Egyptenaren, en hoe Ik u op vleugelen van arenden gedragen heb en u tot Mij gebracht heb.” — Exodus 19:4

“Gelijk een arend zijn nest opwekt, over zijn jongen zweeft, zijn vleugels uitbreidt, ze opneemt, ze draagt op zijn vleugels...” — Deuteronomium 32:11

Israël wordt de groene olijfboom genoemd. God wordt afgebeeld als de arend. Samen vormen zij het profetische beeld van bescherming en roeping. In het Grootzegel van de Verenigde Staten zien we exact dat beeld: een arend, dragend, vliegend — en in zijn klauw een olijftak.

Dat is niet zomaar nationale symboliek. Het is een profetisch teken van het overblijfsel van Israël in de eindtijd.

Jesaja vergelijkt het oordeel over Jakob met het afschudden van een olijfboom.

“Doch er zal een nalezing in hem overblijven, gelijk als bij het afschudden van een olijfboom, twee of drie bessen aan de top van de hoogste tak, vier of vijf aan de vruchtbare takken.” — Jesaja 17:6

Ook in Jesaja 24 klinkt het opnieuw:

“Gelijk als bij het uitslaan van een olijfboom, gelijk als bij de nalezing als de wijnoogst geëindigd is.” — Jesaja 24:13

De olijfboom wordt, net als de wijngaard, symbool voor Israël. Jezus Zelf sprak meerdere gelijkenissen over de wijngaard. Zonder kennis van de oudtestamentische symboliek is het onmogelijk deze waarachtig te begrijpen.

“Want de wijngaard van de HEERE der heerscharen is het huis van Israël, en de mannen van Juda zijn Zijn lievelingsplant.” — Jesaja 5:7

Toch is het nu de olijfboom die centraal staat. En in de profeet Hosea lezen we over de terugkeer van Israël tot hun God.

“Ik zal hun afkerigheid genezen, Ik zal hen vrijwillig liefhebben, want Mijn toorn is van hem gewend.” — Hosea 14:4

“Zijn takken zullen zich uitbreiden, en zijn schoonheid zal zijn als de olijfboom, en zijn geur als die van Libanon.” — Hosea 14:6

En dan komen we bij de sleutelvisie: de twee olijfbomen in het boek Zacharia.

“En ik antwoordde en zei tot de engel die met mij sprak: Wat zijn deze twee olijfbomen aan de rechterzijde van de kandelaar en aan de linkerzijde ervan?” — Zacharia 4:11

“Toen zei hij: Dit zijn de twee gezalfden die voor de Heere van de ganse aarde staan.” — Zacharia 4:14

De twee olijfbomen zijn geen mysterie meer. Ze zijn de twee huizen van Israël — het huis van Juda en het huis van Efraïm. De Bijbel noemt Israël herhaaldelijk “twee stokken”, “twee koninkrijken”, “twee families”.

“Zie, Ik neem de stok van Jozef, die in de hand van Efraïm is, en van de stammen van Israël, zijn metgezellen; en Ik zal die met de stok van Juda tot één stok maken, en zij zullen één zijn in Mijn hand.” — Ezechiël 37:19

“Zo zullen zij niet meer twee volken zijn, en zij zullen zich niet meer in twee koninkrijken verdelen.” — Ezechiël 37:22

De kerk van vandaag spreekt zelden over deze verdeling van Israël. Toch wordt die scheiding keer op keer bevestigd — in profeten, in psalmen, in symboliek.

Zelfs in Jeremia, wanneer de HEERE spreekt over Zijn trouw aan de verbonden:

“Zij zeggen: De HEERE heeft de twee geslachten die Hij uitverkoren had, verworpen. Zo verachten zij Mijn volk, alsof het geen volk meer voor hen was.” — Jeremia 33:24

“Zie, de dagen komen, spreekt de HEERE, dat Ik het goede woord vervullen zal dat Ik gesproken heb over het huis van Israël en over het huis van Juda.” — Jeremia 33:14

Twee huizen. Twee takken. Twee olijfbomen. En uiteindelijk weer één volk, verenigd onder de Naam van de HEERE der heerscharen.

Twee Huizen, Eén Verbond

In de profetieën van de Schrift wordt Israël niet als één ongedeelde entiteit gepresenteerd, maar als een volk dat verdeeld is in twee huizen. Die waarheid, vaak genegeerd in hedendaagse prediking, is de sleutel tot het verstaan van veel Bijbelse profetieën.

De twee olijfbomen, zoals genoemd in Zacharia 4, zijn meer dan symboliek. Ze zijn de twee huizen van Israël: het huis van Juda en het huis van Efraïm (of het huis van Israël). Deze verdeling vond plaats na de dood van Salomo en werd profetisch voorzien als blijvend — tot het moment van hun uiteindelijke hereniging.

“Zie, Ik neem de stok van Jozef, die in de hand van Efraïm is, en de stammen van Israël, zijn metgezellen; en Ik zal die met de stok van Juda tot één stok maken, en zij zullen één zijn in Mijn hand.” — Ezechiël 37:19

“Zo zullen zij niet meer twee volken zijn, en zij zullen zich niet meer in twee koninkrijken verdelen.” — Ezechiël 37:22

Toch spreken de meeste hedendaagse predikers zelden over deze scheiding van Israël. Alsof er maar één volk zou zijn. De waarheid is dat het Bijbelse Israël uit twee stammenstructuren bestond, die elk hun eigen geschiedenis volgden — gescheiden, verstrooid, en uiteindelijk weer samengebracht onder Gods hand.

In Jeremia 33 lezen we:

“Zij zeggen: De HEERE heeft de twee geslachten die Hij uitverkoren had, verworpen. Zo verachten zij Mijn volk, alsof het geen volk meer voor hen was.” — Jeremia 33:24

“Zie, de dagen komen, spreekt de HEERE, dat Ik het goede woord vervullen zal dat Ik gesproken heb over het huis van Israël en over het huis van Juda.” — Jeremia 33:14

Het zijn twee huizen. Twee geslachten. Twee olijftakken. Twee getuigen. Twee profetische delen van één volk. In Hebréeën 8:8 wordt het nieuwe verbond niet gesloten met “de kerk” of met “alle volken”, maar uitdrukkelijk:

“Ziet, de dagen komen, spreekt de HEERE, dat Ik met het huis van Israël en met het huis van Juda een nieuw verbond zal maken.” — Hebréeën 8:8 (naar Jeremia 31:31)

Hoe vaak lezen predikers dat, en zien het niet?

De profetieën van Zacharia, Ezechiël, Jeremia, Hosea, en Hebréeën zijn eensluidend. En toch durven velen vandaag de dag nauwelijks toe te geven dat het volk Israël, zoals het door God werd bedoeld, niet beperkt is tot een geografische locatie of tot één groep mensen. Het is een volk verspreid, gezuiverd, opnieuw verzameld — een volk onder Gods hand, geleid door Zijn geest.

Die olijftakken, in de klauw van de arend, symboliseren geen willekeurig nationaal wapen. Ze staan voor het volk van het verbond. De ware Israëlieten, overgebleven, geheiligd, levend onder Gods belofte.

Wanneer men dit eenmaal ziet, vallen de puzzelstukken van de Bijbelse symboliek samen:

- De arend = God
- De olijftak = Israël
- De grote vlakte = het nieuwe land (Amerika)

En de boodschap is helder: God draagt Zijn volk.

De Twee Getuigen

De profetie over de twee olijfbomen keert terug in het boek Openbaring. In hoofdstuk 11 spreekt Johannes opnieuw over twee getuigen, aangeduid als de twee olijfbomen en de twee kandelaren die vóór de God van de aarde staan.

“En Ik zal Mijn twee getuigen macht geven, en zij zullen profeteren duizend tweehonderd zestig dagen, bekleed met rouwzakken. Dezen zijn de twee olijfbomen, en de twee kandelaren, die voor de God van de aarde staan.” — Openbaring 11:3–4

Dit beeld sluit naadloos aan bij wat we in Zacharia 4 zagen. De twee olijfbomen zijn geen vage symbolen. Het zijn de twee huizen van Israël: Juda en Efraïm.

In Jeremia 33 spreekt God over “de twee families die Hij heeft uitgekozen”. In Ezechiël 37 laat Hij zien dat deze twee takken — Jozef (Efraïm) en Juda — in de toekomst weer tot één volk zullen worden gemaakt. Openbaring 11 bevestigt die belofte, met de olijfbomen die als getuigen van God optreden tijdens de eindtijd.

Sommige uitleggers zeggen dat deze twee getuigen letterlijk Mozes en Elia zijn. Anderen zien ze als twee individuele profeten. Maar wanneer we Schrift met Schrift vergelijken, wordt duidelijk dat God hier over volkeren spreekt — over Zijn uitverkoren volk, in twee delen.

Het tijdsbestek van hun getuigenis is 1260 dagen — dezelfde 42 maanden waarin de heilige stad vertreden wordt door de heidenen.

“Maar het voorhof dat buiten de tempel is, werp het buiten, en meet dat niet; want het is aan de heidenen gegeven, en zij zullen de heilige stad vertreden twee en veertig maanden.” — Openbaring 11:2

De stad die hier genoemd wordt, is geen letterlijke geografische plaats. In de context van Openbaring is deze stad een symbool voor het volk van God, het ware Israël, zoals ook het hemelse Jeruzalem in hoofdstuk 21 als geestelijke werkelijkheid wordt beschreven.

“En de stad had een grote en hoge muur, en zij had twaalf poorten, en aan de poorten twaalf engelen, en namen daarop geschreven, welke zijn de namen van de twaalf stammen van de kinderen Israëls.” — Openbaring 21:12

De profetieën bevestigen elkaar. De heilige stad is het volk van het verbond. De twee getuigen zijn de twee delen van dat volk. En hun getuigenis vindt plaats temidden van vervolging, strijd en duisternis — maar met de kracht van God als hun olie, hun lamp, hun vuur.

Wat gebeurt er na hun getuigenis?

“En als zij hun getuigenis zullen voleindigd hebben, zal het beest, dat uit de afgrond opkomt, tegen hen krijg voeren, en zal hen overwinnen, en zal hen doden.” — Openbaring 11:7

Dit is geen vernietiging. Het is een tijdelijke onderdrukking. Want drie en een halve dag later...

“En na drie dagen en een halve, kwam de geest des levens van God in hen; en zij stonden op hun voeten, en grote vrees viel op degenen die hen aanschouwden.” — Openbaring 11:11

Dat is de kracht van de opstanding. Van herstel. Van een volk dat niet vernietigd kan worden, omdat het onder een eeuwig verbond staat.

De twee olijfbomen getuigen van God. Ze lijden. Ze worden verworpen. Maar ze zullen ook verheerlijkt worden. En hun rol in de eindtijd is niet te ontkennen. Zij zijn Gods zichtbaar getuigenis op aarde — levend, krachtig, en gezalfd.

De Stem van de Arend

De profetieën uit het boek Openbaring sluiten af met een reeks oordelen die over de aarde komen. Net vóór de laatste drie bazuinen klinken, hoort Johannes een stem die hem waarschuwt.

“En ik zag, en ik hoorde een arend vliegen in het midden des hemels, zeggende met luider stem: Wee, wee, wee hun die op de aarde wonen, vanwege de overige stemmen der bazuin van de drie engelen, die nog zullen bazuinen.” — Openbaring 8:13

De stem komt van een arend. In het Grieks staat daar letterlijk: “een arend die roept met luide stem”. Dit is geen willekeurige vogel. De arend is een terugkerend profetisch symbool — van God Zelf, van Zijn bescherming, van Zijn waarschuwende roep.

Dezelfde arend die Israël op vleugelen droeg, waarschuwt hier de bewoners van de aarde voor wat komt. En wat komt, is niet gering: drie keer “wee” — drie oordelen, drie fases van vernietiging, drie momenten van ongekennde ernst.

De arend in Openbaring roept uit het midden van de hemel. Hij spreekt tot de hele aarde. Hij is zichtbaar, hoorbaar, onmiskenbaar. En zijn boodschap is niet voor één volk, maar voor allen die op aarde wonen.

Toch is het geen toeval dat het symbool van de Verenigde Staten ook een arend is. In de profetische lijn die loopt van Exodus, via Deuteronomium, naar Jesaja en Openbaring, is het beeld van de arend verbonden met dragen, met waarschuwen, en met de stem van God.

“Zoals een arend zijn nest opwekt, over zijn jongen zweeft, zijn vleugels uitspreidt, ze opneemt en draagt op zijn vleugels...” — Deuteronomium 32:11

De Verenigde Staten — een land onder het teken van de arend — is niet alleen een fysieke natie. In de profetie van Jesaja 18 is het een instrument van God, een volk dat boodschappers

uitzendt, dat gezegend was, maar ook geoordeeld wordt. En dat — als het zich bekeert — tot een geschenk voor de HEERE kan worden.

In de geestelijke wereld is de arend niet zomaar een roofvogel. Hij is een beeld van waakzaamheid, scherpzinnigheid, hoog zicht, hemelse oriëntatie. En wanneer hij spreekt, is het een roep van God zelf — een profetische waarschuwing voor wie oren heeft om te horen.

“Wie oren heeft, die hore wat de Geest tot de gemeenten zegt.” — Openbaring 2:7

De wereld luistert zelden naar de roep van de arend. Maar Gods volk moet dat wél doen. Zij moeten verstaan wat de Geest zegt, wat de tekenen zijn, wat het uur is. En zij moeten antwoorden.

De arend waarschuwt vóór de oordelen komen. Hij spreekt niet uit wraak, maar uit genade. Hij roept om bekering, om ontwaken, om terugkeer naar de HEERE.

“Roep luidkeels, houd u niet in, verhef uw stem als een bazuin, en vertel Mijn volk hun overtreding, en het huis van Jakob hun zonden.” — Jesaja 58:1

De tijd van stilte is voorbij. De bazuin klinkt. De arend roept. En Gods volk moet weten: dit is het uur van beslissing.

Het Geschenk voor de Berg Sion

Na oordeel, na zuivering, na waarschuwing... volgt de vervulling.

De profetie van Jesaja 18 eindigt niet in verwoesting, maar in herstel. Niet in verlies, maar in een geschenk. Wat begon met een volk dat boodschappers uitzond, dat machtig en vreeswekkend was, dat verdeeld werd door rivieren, eindigt met datzelfde volk dat zich wendt tot de HEERE.

“Te dien tijde zal men geschenken brengen aan de HEERE der heerscharen, van een volk, lang van leden, en afgekamd, en van een volk vreselijk van zijn aanvang af en daarna; een volk dat met kracht vertreedt, wiens land de rivieren doorkruisen — tot de plaats van de Naam van de HEERE der heerscharen: de berg Sion.” — Jesaja 18:7

Hier is geen symboliek meer nodig. Het volk is het geschenk. Ze keren terug, niet met woorden, maar met zichzelf — geheiligd, gezuiverd, klaar om te worden aangeboden aan God.

De HEERE ontvangt hen op Zijn berg — Sion. Niet slechts een heuvel in Jeruzalem, maar de geestelijke plaats waar Zijn Naam woont. Het middelpunt van Zijn koninkrijk. De plaats waar waarheid, gerechtigheid en heerlijkheid samenkomen.

Wat Jesaja zag, wat Joël profeteerde, wat Ezechiël bevestigde, wat Zacharia, Hosea, Jeremia, Johannes en Paulus allen aanstipten — het komt samen in dit moment:

- Een volk dat zijn eigen kracht niet langer aanbidt.
- Een volk dat zijn vleugelen neerlegt.

- Een volk dat terugkeert naar de God die hen riep, hen vormde, en hen bleef achtervolgen — zelfs in hun afdwaling.

Dat volk — uit het land dat met vleugelen schaduw, verdeeld door rivieren, machtig in de wereld — wordt een geschenk aan God.

En daarmee eindigt de profetie niet in ondergang, maar in hoop.

Dit is geen nationale trots. Dit is geen politieke droom. Dit is het einde van een geestelijke reis — van roeping naar rebellie, van oordeel naar overgave, van macht naar aanbidding.

“De HEERE is mijn kracht en mijn lied; Hij is mij tot heil geworden.” — Jesaja 12:2

“En het volk dat in duisternis wandelde, heeft een groot licht gezien; zij die woonden in het land van de schaduw van de dood, over hen is een licht geschenen.” — Jesaja 9:2

“Want uit Sion zal de wet uitgaan, en het woord des HEEREN uit Jeruzalem.” — Jesaja 2:3

De profetieën zijn levend. Ze zijn geen oude verhalen. Ze zijn Gods stem, nog steeds klinkend — voor hen die willen horen.

En aan het einde van deze stem staat een volk. Niet trots, niet verhard, niet verdeeld, maar als een geschenk, gebracht tot Zijn berg.

Hoofdstuk 5

Wilde Olijven en de Twee Huizen

In Romeinen 11 schrijft Paulus over een mysterie — het inenten van een wilde olijfboom in de edele wortel. Veel voorgangers vandaag de dag lezen dat hoofdstuk en gaan ervan uit dat Paulus het over heidenen heeft, over niet-Israëlieten. Maar dat is niet wat de tekst leert.

“En indien enige der takken afgebroken zijn, en gij, zijnde een wilde olijfboom, zijt onder hen ingeënt, en der wortel en der vettigheid des olijfboms deelachtig zijt geworden, zo beroem u niet tegen de takken.” — Romeinen 11:17-18

“Want indien gij uit de olijfboom, die van nature wild was, zijt afgesneden, en tegen de natuur ingeënt zijt in de goede olijfboom, hoeveel te meer zullen deze, die natuurlijke takken zijn, in hun eigen olijfboom ingeënt worden?” — Romeinen 11:24

Deze zogenaamde "heidenen" die Paulus toespreekt — de Romeinen — worden aangeduid als wilde olijven. En hij zegt dat zij ingeënt worden in een reeds bestaande boom, niet in een vreemde boom, maar in hun eigen boom. Dat is cruciaal. Want alleen als ze van dezelfde familie zijn, is enten mogelijk.

“Kan een vijgenboom, mijn broeders, olijven dragen?” — Jakobus 3:12

Natuurlijk niet. Elke boer weet dat je alleen bomen van dezelfde soort op elkaar kunt enten. Sinaasappel op sinaasappel. Vijg op vijg. Olijf op olijf.

Als Paulus dus spreekt over het enten van wilde olijven, dan betekent dat dat deze mensen van Israël zijn. Niet van buitenaf, maar van het verstrooide huis van Israël — het noordelijke rijk, dat eeuwen eerder door God was verstoten, zoals we lezen in:

“En Ik zag, toen Ik om alle redenen van overspelige Israël haar verstoten had, en haar een scheidbrief gegeven had, dat haar trouweloze zuster Juda niet vreesde, maar ook zij ging hoererij bedrijven.” — Jeremia 3:8

“Mijn volk is vernietigd door gebrek aan kennis.” — Hosea 4:6

Het noordelijke huis, ook wel het huis van Efraïm of van Jozef genoemd, werd door God gescheiden van het huis van Juda. Maar nergens in de hele Bijbel lezen we dat Juda ooit verstoten werd. Slechts Israël — het wilde olijfdeel — werd verdreven, maar beloofd werd dat ze op een dag weer ingeënt zouden worden.

De kerkelijke wereld heeft daarentegen verkondigd dat deze Romeinen slechts heidenen waren, niet verbonden aan Israël, en dat zij door genade “ingevoegd” werden in een geheel vreemd volk — iets wat Paulus nooit leert. Hij zegt:

“Ik heb niets anders gezegd dan hetgeen de profeten en Mozes verklaard hebben dat gebeuren zou.” — Handelingen 26:22

En wat hebben Mozes en de profeten gezegd? Dat de twee huizen van Israël weer één zouden worden. Dat het wilde en het tamme samen één boom zouden worden — Israël hersteld, verenigd, onder Jezus Christus.

De Onzichtbare Erfgenamen

Het is een eenvoudig, maar vergeten feit: het grootste deel van Israël weet niet dat het Israël is. Ze herkennen zichzelf niet als het volk van het verbond, want hun afkomst is door eeuwen van ballingschap, vermenging en verandering onzichtbaar geworden.

Toch spreekt de Schrift er helder over.

“En het zal geschieden in het einde der dagen, dat de berg van het huis van de HEERE vast zal staan als de hoogste van de bergen, en hij zal verheven zijn boven de heuvelen; en alle volken zullen erheen stromen.” — Jesaja 2:2

“En vele volken zullen heengaan en zeggen: Komt, en laat ons opgaan naar de berg van de HEERE, naar het huis van de God van Jakob; en Hij zal ons onderwijzen van Zijn wegen...” — Jesaja 2:3

Let op: het is de God van Jakob, niet alleen van Juda. En die Jakob had twaalf zonen, twaalf stammen. Niet slechts één.

Vandaag de dag weten miljarden mensen niet dat zij mogelijk afstammelingen zijn van dat oude Israël. Maar het werk van God is niet afhankelijk van hun weten. Hij kent Zijn erfgenamen, ook als zij hun naam vergeten zijn.

“Mijn schapen horen Mijn stem, en Ik ken ze, en zij volgen Mij.” — Johannes 10:27

Jezus sprak niet tot Grieken of Romeinen in de eerste plaats. Hij sprak tot Israëlieten. En zelfs toen zei Hij:

“Ik ben niet gezonden dan tot de verloren schapen van het huis Israëls.” — Mattheüs 15:24

Die woorden zijn onthutsend. Hij werd niet gezonden tot Juda alleen. Hij werd niet gezonden tot de heidenen. Hij werd gezonden tot de verloren schapen — diegenen van het huis van Israël die niet meer wisten wie ze waren.

Hij kwam niet om een nieuwe religie te stichten. Hij kwam om het oude verbond te herstellen, niet in wet, maar in waarheid. Niet in offerdieren, maar in Geest en waarheid.

De erfgenamen van dat verbond lopen vandaag over de aarde, zich niet bewust van hun afkomst — maar toch deel van het plan van God. Zij horen de stem van de Herder, zonder dat zij begrijpen waarom. Hun hart keert zich naar de waarheid, naar de Schrift, naar de HEERE — en zij weten soms niet eens waarom.

Maar Hij weet het wel. Want het zijn Zijn schapen.

Het Wederkomen van het Huis van Israël

De Schrift is vol van profetieën die spreken over het herstel van Israël — niet alleen Juda, maar ook het verloren huis van Israël. God heeft beloofd hen opnieuw te roepen, hen te reinigen, en hen tot een volk te maken dat Hem toebehoort.

“En Ik zal Mijn grote Naam heiligen, die ontheilgd is onder de heidenen, die gij ontheilgd hebt onder hen. En de heidenen zullen weten dat Ik de HEERE ben, spreekt de Heere HEERE, als Ik in u geheilgd zal worden voor hun ogen.” — Ezechiël 36:23

“En Ik zal u nemen uit de heidenen, en u verzamelen uit alle landen, en u brengen in uw eigen land.” — Ezechiël 36:24

“En Ik zal u een nieuw hart geven, en een nieuwe geest in uw binnenste geven; en Ik zal het hart van steen uit uw lichaam wegnemen, en u een hart van vlees geven.” — Ezechiël 36:26

God spreekt hier tot het volk dat Hij zelf verstrooid heeft. Hij zegt niet: “Ik zal een nieuw volk maken.” Hij zegt: “Ik zal jullie terugbrengen. Ik zal jullie hart veranderen. Ik zal jullie mijn volk maken.”

Dat herstel gebeurt niet op basis van afkomst, maar op basis van Zijn belofte. De mensen die tot Israël behoren — het geestelijk overblijfsel van het oude volk — herkennen hun roeping niet altijd meteen. Maar God werkt van binnenuit.

“En Ik zal Mijn Geest geven in uw binnenste, en Ik zal maken dat gij in Mijn inzettingen wandelt, en Mijn verordeningen onderhoudt en doet.” — Ezechiël 36:27

De profeten wisten dat Israël het zou vergeten. Dat het huis van Israël zó grondig verspreid en vermengd zou worden dat het zijn naam, zijn afkomst, zijn roeping zou verliezen. Maar God zou het herinneren. En Hij zou het wederroepen.

“Gedenk niet de zonden van mijn jeugd en mijn overtredingen; gedenk mij naar Uw goedertierenheid, omwille van Uw goedheid, o HEERE.” — Psalm 25:7

Gods verbond is sterker dan vergetelheid. Hij had Israël lief met eeuwige liefde. En Hij is niet vergeten wat Hij beloofd heeft.

“Met eeuwige liefde heb Ik u liefgehad; daarom heb Ik u getrokken met goedertierenheid.” — Jeremia 31:3

Zelfs toen Hij Israël verstootte, sprak Hij over herstel.

“Hoe zou Ik u prijsgeven, Efraïm? Hoe zou Ik u overgeven, Israël?” — Hosea 11:8

“Ik zal niet terugkomen om te verderven, want Ik ben God en geen mens, de Heilige in uw midden.” — Hosea 11:9

Hij is heilig, maar ook trouw. Zijn oordelen zijn rechtvaardig, maar Zijn beloften zijn eeuwig. En daarom keert het verloren huis van Israël terug — niet uit eigen kracht, maar door de roep van de Herder die Zijn schapen verzamelt.

Twee Stammen, Eén Verhaal

Na de dood van Salomo werd het koninkrijk van Israël verdeeld in twee huizen: het huis van Juda en het huis van Israël. Die scheiding was niet het gevolg van rebellie alleen — het was het werk van God Zelf.

“Zo zegt de HEERE: Gij zult niet optrekken, en niet strijden tegen uw broeders, de kinderen Israëls. Keert weder, ieder naar zijn huis; want deze zaak is van Mij geschied.” — 1 Koningen 12:24

Het noordelijke rijk, dat zijn hoofdstad in Samaria vestigde, werd vanaf dat moment aangeduid als het huis van Israël — ook wel Efraïm of het huis van Jozef. Het zuidelijke rijk bleef het huis van Juda, met Jeruzalem als centrum. Deze tweedeling bleef bestaan gedurende ongeveer tweehonderd jaar, totdat God het noordelijke koninkrijk onder het oordeel bracht.

“In het negende jaar van Hosea nam de koning van Assyrië Samaria in, en hij voerde Israël weg naar Assyrië... Daarom was de HEERE zeer vertoornd op Israël, en Hij wierp hen van Zijn aangezicht, zodat er niets overbleef dan alleen de stam van Juda.” — 2 Koningen 17:6, 18

Een van de grootste en minst besproken historische feiten is deze: tussen de 75% en 90% van het volk Israël werd weggevoerd uit het land, eeuwen vóór Christus. Deze deportatie was geen lokale gebeurtenis. Het was een van de grootste volksverhuizingen in de oude geschiedenis.

En toch... de moderne kerk spreekt er zelden over.

In plaats daarvan horen we vooral over de val van Jeruzalem in 70 n.Chr. — een gebeurtenis die relatief klein was vergeleken met de verdrijving van het noordelijke rijk in de 8e eeuw v.Chr.

Waarom wordt die oudere verdrijving genegeerd? Waarom spreekt men niet over de verdwijning van het grootste deel van Gods volk? Misschien omdat het antwoord op de vraag “waar zijn ze gebleven?” te dicht komt bij onze eigen geschiedenis.

Want waar doken die miljoenen verdreven Israëlieten op?

In de Kaukasus. In Europa. Onder namen als Scythen, Goten, Saksen, Kelten, Daniëten, Galliërs, en Angelen. Ze veranderden van naam, van taal, van uiterlijk zelfs — maar hun oorsprong bleef geworteld in het verbond van God.

“Mijn schapen waren dolende schapen; hun herders hadden hen doen dwalen... zij dwaalden op de bergen, zij gingen van berg op heuvel, zij vergaten hun legerplaats.”
— Jeremia 50:6

God wist waar ze waren. En Hij hield Zich aan Zijn belofte: dat Hij hen zou verzamelen uit de volkeren, hen zou reinigen, en hen zou terugbrengen tot Zijn kudde.

De verstrooide stammen van Israël — het “wilde olijfhuis” — zouden ooit opnieuw verbonden worden met hun broeders, onder één Koning, onder één Herder.

De Vleugels van de Arend

Op 4 juli 1776 werd in Amerika niet alleen een land geboren, maar ook een profetisch moment vervuld. De Verenigde Staten, een land “dat met vleugels overschaduwde”, werd gevormd — precies zoals Jesaja 18 het beschrijft:

“Wee het land dat met vleugelen schaduwt, dat aan de overzijde der rivieren van Ethiopië is.”
— Jesaja 18:1

Die vleugels? Op de nationale vlag van de Verenigde Staten vinden we de arend — een oud profetisch symbool van God Zelf, die Israël op arendsvleugelen droeg (Exodus 19:4).

Bij het vormen van de nieuwe republiek stelde het Amerikaanse congres een commissie aan om het Grote Zegel te ontwerpen. Wat verscheen er op dat zegel?

- Een arend met in zijn rechterklauw een olijftak
- In zijn linkerklauw 13 pijlen
- Boven zijn hoofd: 13 sterren

En in zijn bek een lint met de woorden:

- E Pluribus Unum – “Uit velen, één”

Dit was geen toeval. De symboliek verwijst rechtstreeks naar het herstel van Israël — de twee huizen van Israël, verenigd tot één volk onder Gods hand.

De olijftak staat voor Israël. De 13 bladeren en 13 olijven verwijzen naar de 13 stammen van Israël (Efraïm en Manasseh samen als aparte stammen, in plaats van Jozef).

Zelfs het aantal sterren, pijlen, rijen op de piramide, en letters in het motto zijn 13. Geen nationale fantasie, maar een goddelijke herinnering.

“En Ik zal Mij over u ontfermen, en u tot een volk maken, en gij zult Mij tot een God zijn.” — Hosea 2:23

Amerika, zo stelt deze profetische lijn, is de fysieke locatie waar het verstoten huis van Israël zich begon te verzamelen. De migraties vanuit Noord-Europa — vanuit de gebieden waar de verdreven stammen eeuwenlang leefden — kwamen samen in het Westen.

“De HEERE zal Zijn volk verzamelen uit de landen van het noorden, en hen brengen naar hun eigen land.” — Jeremia 16:15

Deze migratie naar Amerika was dus niet zomaar politiek of economisch. Het was profetisch. Het was het werk van de ‘Enjin’ van God, zoals Jesaja het noemt — de Banier van de Zoon van David (Jesaja 11:10-14), die zijn volk zou verzamelen van de einden der aarde.

“En Hij zal een banier oprichten voor de heidenvolken, en de verdrevenen van Israël verzamelen.” — Jesaja 11:12

De verenigde staten — één volk, onder God, uit velen één — is een weerspiegeling van het oude Israël, hersteld, opnieuw gevormd, en klaargemaakt om opnieuw onder het leiderschap van de Koning der koningen te komen staan.

E Pluribus Unum – Uit Velen, Eén

De woorden op het Grootzegel van de Verenigde Staten zijn veelzeggend:

E Pluribus Unum

“Uit velen, één”

Het is een politiek motto, maar ook een profetisch beeld. Want dit is precies wat God voor ogen had met het verdeelde Israël: twee huizen, vele volken, één volk onder Hem.

“En zij zullen geen twee volken meer zijn, en zich niet meer in twee koninkrijken verdelen.” — Ezechiël 37:22

De Verenigde Staten begonnen als een verzameling van kolonies, volkeren, stammen en tongen — maar vormden samen één natie. Net zoals Israël, uit Efraïm en Juda, opnieuw samengevoegd zou worden tot één staf in Gods hand.

“Zie, Ik neem de stok van Jozef... en zal die met de stok van Juda tot één stok maken, en zij zullen één zijn in Mijn hand.” — Ezechiël 37:19

De arend op het Grootzegel houdt 13 pijlen vast in zijn ene klauw — symbool van strijdkracht. In de andere klauw houdt hij een olijftak met 13 bladeren en 13 vruchten — symbool van vrede. En het hoofd van de arend is gekeerd naar de olijftak, niet naar de pijlen.

Een diep profetisch beeld:

Israël — hoewel geoordeeld, verstrooid en vermengd — wordt hersteld als een vredelievend volk onder God. Een volk dat niet leeft vanuit oorlog, maar vanuit verbond.

“Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven... en men noemt Zijn Naam: Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst.” — Jesaja 9:6

Het motto “Uit velen, één” is de echo van Gods eigen werk: Niet uit willekeurige volken één nieuw volk maken... maar uit Zijn eigen verspreide, vervreemde kinderen één hersteld volk vormen — Israël, naar het hart, niet naar de naam.

“Want niet allen die uit Israël zijn, zijn Israël.” — Romeinen 9:6

Het ware Israël zijn zij die geroepen zijn, gehoor geven, en wandelen in waarheid — ongeacht etniciteit, maar nooit los van oorsprong. Want God is geen mens dat Hij zou vergeten wat Hij zelf heeft geplant.

In dat licht krijgt zelfs het ontwerp van de 13 sterren boven de arend nieuwe betekenis. Ze vormen een davidster — een zespuntige ster, het eeuwenoude symbool van het koningschap van David. En in het midden daarvan: ruimte voor het Lam.

“En zie, in het midden van de troon stond een Lam, als geslacht...” — Openbaring 5:6

Amerika draagt het beeld van het herstelde Israël — niet als vervanging, maar als vervulling van Gods plan. Een natie gevormd uit velen, gereed om één te worden onder de Koning der koningen.

De Zegen van Jozef

De sleutel tot het begrijpen van het profetische lot van Amerika, én van het herstel van Israël, ligt bij Jozef.

Niet Juda. Niet Levi. Maar Jozef — de zoon die werd afgezonderd van zijn broers, maar verhoogd werd tot redder van de naties.

In Genesis 49 spreekt Jakob, vlak voor zijn dood, een zegen uit over zijn zonen. Over Jozef zegt hij:

“Jozef is een vruchtbare wijnstok, een vruchtbare wijnstok aan de bron; zijn ranken lopen over de muur.” — Genesis 49:22

“De God van uw vader zal u helpen, en de Almachtige zal u zegenen met zegeningen van de hemel van boven, met zegeningen van de diepte die nederligt beneden, met zegeningen van borsten en baarmoeder.” — Genesis 49:25

“De zegeningen van uw vader gaan te boven de zegeningen van mijn voorvaderen... zij zullen zijn op het hoofd van Jozef, op de schedel van de afgezonderde onder zijn broeders.” — Genesis 49:26

Jozef — afgezonderd, verstoten, maar verhoogd — is het beeld van het huis van Israël dat door God verstrooid werd, maar uiteindelijk verhoogd wordt tot zegen voor de aarde.

Diezelfde lijn wordt herhaald door Mozes in Deuteronomium 33:

“Zijn heerlijkheid is als de eerstgeborene van zijn os, en zijn horens zijn als horens van een eenhoorn; met die zal hij de volken stoten, tezamen, tot aan de einden der aarde; en zij zijn de tien duizenden van Efraïm, en zij zijn de duizenden van Manasse.” — Deuteronomium 33:17

Let op dat Mozes het zó stelt: Jozefs nageslacht zal de volken stoten tot aan de einden der aarde. Geen lokale invloed, maar wereldwijde macht. En hun namen? Efraïm en Manasse — de twee zonen die door Jakob geadopteerd werden als volwaardige stamhoofden.

“Jozefs zonen... worden mijn zonen; Efraïm en Manasse zijn mij gelijk als Ruben en Simeon.” — Genesis 48:5

Waarom is dat belangrijk?

Omdat het volk dat in Amerika oprees — de protestantse migranten, veelal uit noordelijk Europa, waar het verstrooide huis van Israël eeuwenlang gewoond had — het profetische nageslacht van Jozef vertegenwoordigt.

“Het geboorterecht nu was van Jozef.” — 1 Kronieken 5:2

Juda kreeg het leiderschap. Maar Jozef kreeg het geboorterecht — de zegen van uitbreiding, van vruchtbaarheid, van invloed, van wereldwijde roeping.

Amerika vervult, in deze profetische lijn, het patroon van Jozef:

1. Afgescheiden van de broeders
2. Opgegroeid in een vreemd land
3. Gezien als anders, buitenbeentje
4. Maar verhoogd tot instrument van redding
5. Tot zegen gesteld voor anderen
6. En herkend in de eindtijd als een erfgenaam van het verbond

“Gij hebt mij tot een vader van Farao gesteld, en tot heer over heel zijn huis, en tot heerser over het ganse land van Egypte.” — Genesis 45:8

Zoals Jozef een redder werd voor Egypte, zo werd het volk van Jozef — het huis van Israël — een bron van zegen voor de wereld. Niet uit zichzelf, maar omdat God het zo had beschikt.

Het Herstel van de Naam

Als God het huis van Israël herstelt, dan herstelt Hij niet alleen een volk — Hij herstelt een naam. Want wat verdween met de verdrijving van Israël, was niet alleen het land of het huis... maar ook de identiteit.

“En het zal in die plaats geschieden, waar tot hen gezegd werd: Gij zijt Mijn volk niet — daar zullen zij kinderen van de levende God genoemd worden.” — Hosea 1:10

God zegt dat Hij hen opnieuw zal roepen bij hun ware naam. Niet “heidenen”. Niet “de kerk”. Niet “andersgelovigen”. Maar: kinderen van de levende God.

Dat is geen losse titel. Dat is een herinnering aan wie ze werkelijk zijn.

“En gij zult Mijn volk zijn, en Ik zal uw God zijn.” — Jeremia 30:22

“En Ik zal een eeuwig verbond met hen sluiten, dat Ik niet van achter hen zal terugkeren.” — Jeremia 32:40

God is niet vergeten wat Hij beloofd heeft aan Abraham, Isaak, Jakob, en hun nageslacht. En wanneer Hij zegt dat Hij de naam van Israël zal herstellen, bedoelt Hij daarmee de volledige identiteit van het volk — inclusief roeping, bestemming, en erfenis.

“En de HEERE zal koning zijn over de gehele aarde; te dien dage zal de HEERE één zijn en Zijn Naam één.” — Zacharia 14:9

De wereld heeft Israël vergeten. De kerk heeft het vaak vervangen. Maar God heeft het niet losgelaten.

“God heeft Zijn volk niet verstoten, dat Hij tevoren gekend heeft.” — Romeinen 11:2

De terugkeer naar de naam, naar de identiteit, naar de waarheid van wie Gods volk werkelijk is — dat is het begin van het herstel. Want zonder naam is er geen erfenis. En zonder erfenis geen koninkrijk.

Daarom zegt de HEERE:

“Ik zal Mijn Geest op uw zaad uitstorten, en Mijn zegen op uw nakomelingen. En zij zullen uitspruiten als gras tussen het water, als wilgen aan de waterbeken. De één zal zeggen: Ik ben des HEEREN; en de ander zal zich noemen met de naam Jakob; en een ander zal met zijn hand schrijven: des HEEREN, en zich noemen met de naam Israël.” — Jesaja 44:3–5

Ze keren terug. Niet alleen tot de HEERE. Maar ook tot Zijn Naam. En tot hun eigen naam.

De Herder Verzamelt Zijn Schapen

Het plan van God is nooit veranderd.

Hij koos een volk, sloot een verbond, strafte hun ontrouw, maar beloofde dat Hij hen nooit zou vergeten. En in de eindtijd, zoals de profeten zagen, zal Hij Zijn schapen weer verzamelen.

“Want zo zegt de Heere HEERE: Zie, Ik, Ik zal naar Mijn schapen vragen en naar ze opzoeken.” — Ezechiël 34:11

“Zoals een herder zijn kudde opzoekt op de dag dat hij in het midden van zijn verstrooide schapen is, zo zal Ik Mijn schapen opzoeken, en hen redden uit alle plaatsen waarheen zij verstrooid zijn op de dag van wolken en dikke duisternis.” — Ezechiël 34:12

God Zelf zoekt Zijn volk op. Niet om hen te veroordelen, maar om hen thuis te brengen.

De verdwaalde stammen — de schapen van het huis van Israël — werden eeuwenlang verspreid onder de naties. Maar nu, in de laatste dagen, hoort men opnieuw de stem van de Herder.

“Mijn schapen horen Mijn stem, en Ik ken ze, en zij volgen Mij.” — Johannes 10:27

Het herstel van Israël is geen politieke beweging. Het is geen strijd om land. Het is een geestelijke opwekking, waarin Gods volk ontwaakt tot de waarheid van hun identiteit — en tot de heerlijkheid van hun Messias.

“En Ik zal hen tot één volk maken in het land, op de bergen van Israël; en één koning zal over hen allen koning zijn, en zij zullen niet meer twee volken zijn, en zich niet meer verdelen in twee koninkrijken.” — Ezechiël 37:22

“En Mijn knecht David zal koning over hen zijn, en zij allen zullen één Herder hebben...” — Ezechiël 37:24

De Koning is Jezus — de Zoon van David, de Herder van Israël, de Bruidegom van het herstelde volk. En onder Zijn leiding worden de twee huizen weer één. De olijfbomen worden samengevoegd. De staf van Efraïm en Juda wordt één staf. Het lichaam wordt één. De naam wordt één.

“Groot zal de dag van Jizreël zijn. Zeg tot uw broeders: Gij zijt Mijn volk! En tot uw zusters: Begnadigde!” — Hosea 1:11b–2:1

Het herstel is begonnen. De Herder roept. De schapen keren terug. En de HEERE is getrouw aan Zijn verbond.

Hoofdstuk 6

De Zegen van Jozef

Maar hier zijn we in de eerste plaats geïnteresseerd in de profetie over de nakomelingen van Jozef. Want onthoud, Efraïm en Manasse samen zijn Jozef. Hoewel zij nu beschouwd worden als twee zonen van Israël, nemen zij de plaats in van Jozef en worden daarom gezamenlijk nog steeds Jozef genoemd wanneer ze niet afzonderlijk worden genoemd.

En hier spreekt Jakob over wat er zal gebeuren met de nakomelingen van Jozef in de laatste dagen.

Genesis 49:22–26 “Jozef is een vruchtbare wijnstok, ja, een vruchtbare wijnstok bij een bron, waarvan de takken over de muur lopen. De boogschutters hebben hem bitter gegriefd, op hem geschoten en hem gehaat. Maar zijn boog bleef sterk, en de armen van zijn handen werden gesterkt door de handen van de Machtige van Jakob — van daar is de Herder, de Steen van Israël — zelfs door de God van uw vader, Die u zal helpen, en door de Almachtige, Die u zal zegenen met zegeningen van de hemel boven, zegeningen van de diepte die daaronder ligt, zegeningen van de borsten en van de moederschoot. De zegeningen van uw vader hebben de zegeningen van mijn voorouders overtroffen tot aan de uiterste grenzen van de eeuwige heuvels. Ze zullen rusten op het hoofd van Jozef, en op de kruin van hem die afgezonderd is van zijn broeders.”

Dit is gemakkelijk te herkennen als een belofte van zegen die boven die van de rest van het volk Israël uitgaat, wat natuurlijk zou passen bij Israëls zegen aan Jozefs zonen in Genesis 49.

Een vruchtbare wijnstok bij een bron. De Schrift gebruikt vaak “bron” of “water” om het Woord van God aan te duiden. Blijkbaar zouden Jozefs nakomelingen overvloedig vrucht dragen door Gods Woord.

Zijn kracht zou komen van de Machtige van Jakob.

“Van daar is de Herder, de Steen van Israël.”

Dat zou Jezus Christus zijn.

Dus in de laatste dagen zouden de nakomelingen van Jozef volgelingen van Christus zijn. Dan volgen grote zegeningen: zegeningen van de hemel boven, zegeningen van de borsten en van de moederschoot. Met andere woorden, veel kinderen en een grote vermenigvuldiging van hun volk.

Genesis 49:26 “De zegeningen van uw vader hebben de zegeningen van mijn voorouders overtroffen tot aan de uiterste grenzen van de eeuwige heuvels. Ze zullen rusten op het hoofd van Jozef, en op de kruin van hem die afgezonderd is van zijn broeders.”

Zegeningen in een ver land. Zegeningen tot aan de uiterste grenzen van de eeuwige heuvels. En hij herhaalt die uitdrukking: “hem die afgezonderd is van zijn broeders.”

In het boek *The Christian History of the Constitution*, dat wij beschikbaar hebben, staat een groot deel van een preek die werd gehouden door de eerste president van Yale College in 1783 voor de wetgevende vergadering van de staat Massachusetts. En dominee Ezra Stiles citeert deze passage en past het toe op Amerika. Hij noemt Amerika Israël, hij noemt het het land van Jozef, en verwijst naar onze recente scheiding van Engeland en het continent als Jozef die opnieuw werd afgescheiden van zijn broeders voor Gods doeleinden.

Dominee Stiles noemt hoe Jozef zijn broeders en vele anderen voedde met graan tijdens de hongersnood, maar ik veronderstel dat Ezra Stiles zich niet had kunnen voorstellen dat de Verenigde Staten en Canada de graanleveranciers van de wereld zouden worden, zoals we dat vandaag zijn.

Het Land van Jozef en Amerika

Dat boek, *The Christian History of the Constitution*, is beschikbaar bij ons. Met de passages uit Genesis 48 en 49 begin je te begrijpen waarom dominee Emory en andere predikanten in Amerika zijn gaan onderwijzen dat deze profetieën zijn vervuld — en nog steeds vervuld worden — onder de Angelsaksische, Keltische, Germaanse en Scandinavische volken. De kleinere vervulling van de andere stammen is in Europa, maar de grotere vervulling voor Jozef, voor Efraïm en Manasse, is overduidelijk hier op dit Noord-Amerikaanse continent.

Voor verder bewijs dat het land van Jozef een land van grote welvaart en overvloed zou zijn, boven alle andere naties in de laatste dagen, ga met mij mee naar Deuteronomium 33. Hier zegt Mozes, net als Jakob, elke stam afzonderlijk, beginnend bij Ruben en verder door de hele lijst. Opnieuw ontvangt Jozef de langste en belangrijkste zegen, en is hij de enige wiens land specifiek genoemd wordt.

Deuteronomium 33:13–17 “En van Jozef zei hij: Gezegend zij van de HEERE zijn land, met de kostbare dingen van de hemel, met de dauw, en met de diepte die daaronder ligt, en met de kostbare vrucht die door de zon wordt voortgebracht, en met de kostbare dingen die door de maan tot ontwikkeling komen; en met het beste van de oude bergen, en met de kostbare dingen van de eeuwige heuvels; en met de kostbare dingen van de aarde en haar volheid; en met de welwillendheid van Hem die in de braamstruik woonde. Laat de zegen komen op het hoofd van Jozef, en op de kruin van hem die afgezonderd is van zijn broeders. Zijn heerlijkheid is als de eerstgeborene van zijn rund, en zijn horens zijn als de horens van een wilde os. Met hen zal hij de volken stoten, tot aan de einden der aarde; en zij zijn de tienduizenden van Efraïm, en zij zijn de duizenden van Manasse.”

Opnieuw zien we hier grote materiële zegeningen uit de aarde, en Gods zegeningen — de kostbare dingen van de hemel, Gods welwillendheid en hulp, de kostbare vrucht voortgebracht door de zon, de kostbare dingen voortgebracht door de maan. Rijke oogsten, grote landbouwproductie zouden kenmerkend zijn voor het land van Jozef in de laatste dagen.

En met het beste van de oude bergen, en de kostbare dingen van de eeuwige heuvels, en de kostbare dingen van de aarde en haar volheid. Ertsen en metalen, kolen en olie uit de aarde zouden gegeven worden aan het volk van Jozef voor hun gebruik en hun welzijn.

Als je kijkt naar de statistieken van productie van industriële goederen en landbouwproducten, dan zou zelfs een kind uit groep 7 overtuigd raken dat Amerika wel het land van Jozef moet

zijn. En toch noemen de meeste mannen die geacht worden Gods Woord aan ons volk te onderwijzen zulke bijbelpassages nauwelijks.

En met de welwillendheid van Hem die woonde in de braamstruik...

Met de welwillendheid van God Almachtig die tot Mozes sprak uit de brandende braamstruik — welk ander volk op aarde heeft ooit zoveel gunst ontvangen van God als Amerika? Welk ander volk heeft het beste land gekregen, het beste klimaat, de beste voorziening van zoet water, de beste kustlijn voor havens en handel, het beste systeem van rivieren voor binnenlandse handel — behalve Amerika? Er is geen enkele natie die ook maar in de buurt komt van het ontvangen van Gods zegeningen zoals beloofd aan Jozef, als het niet Amerika is.

Voordat mijn tijd om is, moeten we nog een paar passages lezen die Efraïm noemen.

Psalm 60:7 en Psalm 108:8

Efraïm is de kracht van mijn hoofd, Juda is mijn wetgever.

In verband met de verwerping van het noordelijke huis van Israël en het behoud van Juda lezen we:

Psalm 78:67–68 “Verder verwierp Hij de tent van Jozef en koos de stam van Efraïm niet, maar Hij koos de stam van Juda, de berg Sion, die Hij liefhad.”

Daar wordt Efraïm gelijkgesteld aan Jozef.

In de profetieën over de Assyrische ballingschap van dit noordelijke huis van Israël wordt de naam Efraïm keer op keer genoemd voor dat hele deel van het volk Israël.

Twee weken geleden zagen we hoe Israël werd verdeeld in twee naties — twee olijfbomen van Israël als het ware — en we lazen Ezechiël 37 over de staf van Jozef en de staf van Juda. Let op vers 16, waar God zegt: “voor Jozef, de staf van Efraïm”, en in vers 19: “Ik zal de staf van Jozef nemen die in de hand van Efraïm is.”

Ongeveer vier weken geleden lazen we over de voorzegde hereniging van Israël en Juda in Jesaja 11 — dat is het hoofdstuk waar de “ensign” (vaandel) wordt genoemd als de wortel van Isaï, de twijg, die we zagen als Jezus Christus, tot wie Israël zou worden vergaderd.

Jesaja 11:12–13 “En Hij zal een banier oprichten voor de volken, en Hij zal de verdrevenen van Israël verzamelen en de verstrooiden van Juda bijeenbrengen van de vier hoeken van de aarde. En de jaloezie van Efraïm zal verdwijnen, en de tegenstanders van Juda zullen uitgeroeid worden. Efraïm zal Juda niet benijden, en Juda zal Efraïm niet lastigvallen.”

Hier, zoals op tientallen andere plaatsen, wordt de naam Efraïm gebruikt om het eindtijd-huis van Jozef aan te duiden, en de andere stammen die onder Jozef verzameld zijn. Het noordelijke koninkrijk, volgens de boeken Koningen en Kronieken, bestond uit alle stammen van Israël behalve Juda, Benjamin en een deel van Levi.

Gezamenlijk worden die mensen zowel in de geschiedenisboeken van de Bijbel als in de profetieën genoemd als: het huis van Israël, het huis van Jozef, en Efraïm.

De Verborgen Identiteit van Efraïm

De naam Efraïm komt minstens 160 keer voor in het Oude Testament, waarvan de meeste keren ná het punt waar het huis Israël werd gescheiden van Juda en in ballingschap werd gevoerd. In Jesaja, Jeremia, Ezechiël, Hosea, Amos, Micha en Zacharia lezen we over Efraïm – Jozef – in de eindtijd.

Jeremia 31:6–9 “Want er zal een dag zijn, dat de wachters zullen roepen op het gebergte van Efraïm: “Sta op, en laten wij opgaan naar Sion, tot de HEERE, onze God!” Want zo zegt de HEERE: Juich van vreugde over Jakob met blijdschap, en roep uit over het hoofd van de heidenvolken; verkondig, prijs en zeg: “HEERE, verlos Uw volk, het overblijfsel van Israël!” Zie, Ik zal hen brengen uit het land van het noorden en hen verzamelen van de einden van de aarde, en met hen de blinden en de kreupelen, de zwangere en de barende vrouw tezamen; een grote menigte zal daarheen terugkeren. Zij zullen komen met geweën, en met smekingen zal Ik hen leiden; Ik zal hen voeren bij waterstromen, op een rechte weg, waarop zij niet zullen struikelen; want Ik ben Israël tot een Vader geworden, en Efraïm is Mijn eerstgeborene.”

Efraïm is Mijn eerstgeborene. God zegt: “Ik ben Israël tot een Vader geworden,” en in dezelfde adem: “Efraïm is Mijn eerstgeborene.”

Velen van u weten misschien dat in Exodus 4:22 God tot Mozes zegt: “Israël is Mijn zoon, Mijn eerstgeborene.”

En nu zegt God: “Efraïm is Mijn eerstgeborene.”

Een andere naam voor het huis van Israël. Niet voor het huis van Juda — Juda was niet de eerstgeborene, Juda was de vierde zoon. Jozef kreeg het eerstgeboorterecht.

1 Kronieken 5:1–2 “De zonen van Ruben, de eerstgeborene van Israël – hij was de eerstgeborene, maar omdat hij het bed van zijn vader had ontheiligd, werd zijn eerstgeboorterecht gegeven aan de zonen van Jozef, de zoon van Israël; toch is het geslachtsregister niet naar het eerstgeboorterecht geschreven. Want Juda werd machtig onder zijn broeders, en uit hem kwam de leider voort; maar het eerstgeboorterecht was van Jozef.”

Dat is het Bijbelse bewijs dat het eerstgeboorterecht van Israël aan Jozef gegeven werd. En Jeremia zegt in hoofdstuk 31 dat Efraïm dat eerstgeboorterecht heeft.

Jeremia 31:20–21 “Is Efraïm Mij een dierbare zoon, is hij een troetelkind? Want telkens als Ik tegen hem spreek, denk Ik nog steeds aan hem; daarom is Mijn binnenste onrustig om hem, Ik zal Mij zeker over hem ontfermen, spreekt de HEERE. Richt u merktekens op, plaats voor uzelf wegwijzers; richt uw hart op de gebaande weg, de weg die u bent gegaan; keer terug, o jonkvrouw van Israël, keer terug naar deze uw steden!”

In het hoofdstuk van Jeremia dat het meest gaat over het nieuwe verbond — het verbond dat God zou sluiten met Israël en Juda in de laatste dagen — zegt Hij: “Efraïm is Mijn eerstgeborene.”

Jeremia 31:31 “Zie, de dagen komen, spreekt de HEERE, dat Ik met het huis van Israël en met het huis van Juda een nieuw verbond zal sluiten.”

En toch zijn er predikers en theologen die vandaag beweren dat Efraïm of het huis van Israël helemaal niet meer bestaat, zogenaamd “verloren” of “verdwenen.” En dat, zelfs al noemt God hen Zijn eerstgeborene, Zijn zoon, Zijn verbondsvolk, en zegt Hij dat Hij een nieuw verbond met hen zal sluiten. Ze zijn helemaal niet verloren. Ze zijn alleen onherkend.

De Banier voor de Volken en het Herstel van Efraïm

Als je Jeremia 31 leest, zie je opnieuw de context van het herstel van het huis van Israël, de stam van Efraïm, in de laatste dagen.

Jeremia 31:6–7 “Want er zal een dag zijn dat de wachters zullen roepen op het gebergte van Efraïm: “Sta op, laten wij opgaan naar Sion, tot de HEERE, onze God.” Want zo zegt de HEERE: Juich van vreugde over Jakob met blijdschap, en roep uit over het hoofd van de heidenvolken; verkondig, prijs en zeg: “HEERE, verlos Uw volk, het overblijfsel van Israël!”

De profetie spreekt dus over het overblijfsel van Israël — en dit is géén verwijzing naar het Joodse volk, want Juda is in deze teksten duidelijk apart genoemd. Dit gaat over het verloren huis van Israël — het huis van Efraïm.

Jeremia 31:8–9 “Zie, Ik zal hen brengen uit het land van het noorden en hen verzamelen van de einden der aarde, en met hen de blinden en de kreupelen, de zwangere en de barende vrouw tezamen; een grote menigte zal daarheen terugkeren. Zij zullen komen met geweën, en met smekingen zal Ik hen leiden; Ik zal hen voeren bij waterstromen, op een rechte weg, waarop zij niet zullen struikelen; want Ik ben Israël tot een Vader geworden, en Efraïm is Mijn eerstgeborene.”

Hij zegt niet dat Juda Zijn eerstgeborene is, maar Efraïm. Niet het Joodse volk, maar het volk van het noordelijke koninkrijk — het huis van Israël — Jozef — Efraïm.

Jesaja 11:10–13 “En op die dag zal de wortel van Isaï daar zijn als een banier voor de volken; naar Hem zullen de heidenvolken vragen, en Zijn rustplaats zal heerlijk zijn. En op die dag zal de Heere opnieuw Zijn hand uitstrekken om het overblijfsel van Zijn volk terug te winnen, dat overgebleven is uit Assyrië, uit Egypte, uit Pathros, uit Cusj, uit Elam, uit Sinear, uit Hamath en van de eilanden van de zee. En Hij zal een banier opheffen voor de heidenvolken, en de verdrevenen van Israël verzamelen en de verstrooiden van Juda bijeenbrengen van de vier hoeken van de aarde. En de jaloezie van Efraïm zal verdwijnen, en de tegenstanders van Juda zullen uitgeroeid worden. Efraïm zal Juda niet benijden, en Juda zal Efraïm niet lastigvallen.”

Hier lezen we over het herstel van het hele huis van Israël — inclusief Efraïm en Juda — onder één banier: de wortel van Isaï, die natuurlijk Christus is.

Als je deze teksten letterlijk gelooft, en ze niet vergeestelijkt of verplaatst naar de kerk of naar een andere entiteit, dan móet je erkennen dat God nog steeds werkt met het volk van Efraïm — en dat hun bestemming in de laatste dagen essentieel is voor het plan van God.

De banier is opgericht — het Woord is gepredikt — en Efraïm hoort Zijn stem.

De Herstelling van het Volk van Efraïm

Hosea 11:8–9 “Hoe zou Ik u prijsgeven, Efraïm? Hoe zou Ik u overgeven, Israël? Hoe zou Ik u prijsgeven als Adma? Hoe zou Ik u maken als Zeboïm? Mijn hart keert zich in Mij om, al Mijn mededogen is ontstoken. Ik zal Mijn brandende toorn niet uitvoeren, Ik zal Efraïm niet opnieuw te gronde richten. Want Ik ben God en geen mens, de Heilige in uw midden; Ik zal niet in woede komen.”

God had Efraïm verstrooid. God had het huis van Israël overgegeven aan ballingschap onder de heidenen. Maar Hij zegt: “Hoe zou Ik u overgeven, Efraïm? Hoe zou Ik u prijsgeven, Israël?” — Hij kan het niet.

Hosea 11:10–11 “Zij zullen de HEERE achterna wandelen; Hij zal brullen als een leeuw. Wanneer Hij zal brullen, dan zullen de kinderen met ontzag komen van de zee. Zij zullen komen als een vogel uit Egypte, en als een duif uit het land van Assyrië; en Ik zal hen doen wonen in hun huizen, spreekt de HEERE.”

Dit is het huis van Israël, het huis van Jozef, het huis van Efraïm. En ze zullen terugkeren — van de zee, van de landen van hun ballingschap — terug naar hun identiteit, hun roeping, hun plaats in Gods plan.

Hosea 12:1 “Efraïm voedt zich met wind en jaagt de oostenwind achterna; de hele dag vermenigvuldigt hij leugen en verwoesting; en zij sluiten een verbond met Assyrië, en olie wordt naar Egypte gebracht.”

In deze beschuldiging laat God zien hoe Efraïm op dat moment handelde — maar het is profetisch ook typerend voor wat zij in latere tijden zouden doen: verbonden sluiten met valse machten, politiek vertrouwen op heidense naties, in plaats van op God.

Hosea 14:1–2 “Bekeer u, Israël, tot de HEERE, uw God, want u bent gestruikeld door uw ongerechtigheid. Neem deze woorden met u mee, en keer terug tot de HEERE. Zeg tegen Hem: “Neem alle ongerechtigheid weg, en ontvang ons genadig, zodat wij de vruchten van onze lippen kunnen brengen.”“

De HEERE roept tot bekering — aan Efraïm, aan het noordelijke huis van Israël.

Hosea 14:8 “Efraïm zal zeggen: “Wat heb ik nog met afgoden te maken?” Ik heb hem verhoord, en op hem gelet; Ik ben als een groenende cipres voor hem. Uw vrucht komt voort uit Mij.”

Hier wordt opnieuw verwezen naar Efraïms vruchtbaarheid — en dat zijn zegen en kracht niet uit afgoderij of mensen komen, maar uit de HEERE zelf.

Hosea 14:9 “Wie wijs is, laat hij deze dingen begrijpen; wie verstandig is, laat hij ze weten. Want de wegen van de HEERE zijn recht, en de rechtvaardigen zullen daarop wandelen; maar de overtreders zullen daarin struikelen.”

Deze boodschap was niet alleen bedoeld voor het oude Efraïm. Het is geschreven voor ons — voor vandaag — voor de afstammelingen van het huis van Israël die niet weten wie ze zijn, maar die geroepen worden om te wandelen op de rechte wegen van de HEERE.

Efraïm is niet vergeten. Efraïm is niet verworpen. Efraïm is Gods eerstgeborene. En Hij zal hen terugbrengen — uit het noorden, uit het westen, van de eilanden van de zee — tot het land van hun bestemming en het verbond met hun God.

De Twee Huizen en de Samensmelting in de Laatste Dagen

Ezechiël 37:15–17 “Het woord van de HEERE kwam tot mij: En u, mensenkind, neem u een stuk hout, en schrijf daarop: “Voor Juda, en voor de Israëlieten die bij hem zijn”; neem dan een ander stuk hout, en schrijf daarop: “Voor Jozef, het stuk hout van Efraïm, en heel het huis van Israël dat bij hem is.” Breng die dan bij elkaar, het ene bij het andere, tot één stuk hout, zodat zij in uw hand tot één worden.”

Twee stukken hout — één voor Juda, en één voor Jozef (Efraïm), het huis van Israël. Ze zijn nog gescheiden — maar ze zullen samengevoegd worden.

Ezechiël 37:18–22 “En wanneer de kinderen van uw volk tegen u zeggen: “Zult u ons niet uitleggen wat u daarmee bedoelt?” dan moet u tot hen zeggen: Zo zegt de Heere HEERE: Zie, Ik neem het stuk hout van Jozef, dat in de hand van Efraïm is, en de stammen van Israël, zijn metgezellen, en Ik zal ze met het stuk hout van Juda samenvoegen, en Ik zal ze tot één stuk hout maken, zodat zij één zullen zijn in Mijn hand. En de stukken hout waarop u geschreven hebt, moeten in uw hand zijn, voor hun ogen. En zeg tegen hen: Zo zegt de Heere HEERE: Zie, Ik zal de Israëlieten halen uit de volken waarheen zij gegaan zijn, en Ik zal hen van alle kanten bijeenbrengen, en hen in hun eigen land brengen. En Ik zal hen tot één volk maken in het land, op de bergen van Israël, en één koning zal koning over hen allen zijn; zij zullen niet meer twee volken zijn, en niet langer verdeeld in twee koninkrijken.”

Zij zullen niet langer verdeeld zijn. Juda en Israël, de twee huizen van het verbondsvolk, zullen weer één worden — en Christus zal over hen heersen als Koning.

Ezechiël 37:23–24 “En zij zullen zich niet meer verontreinigen met hun afgoden, noch met hun gruwelen, noch met enige van hun overtredingen; maar Ik zal hen verlossen uit al hun verblijfplaatsen waarin zij gezondigd hebben, en zal hen reinigen; en zij zullen Mijn volk zijn, en Ik zal hun God zijn. En Mijn knecht David zal koning over hen zijn, en zij zullen allen één herder hebben; zij zullen in Mijn verordeningen wandelen en Mijn inzettingen onderhouden en doen.”

Let erop dat dit niet in het verleden is gebeurd. De twee huizen zijn nog steeds verdeeld. De profetie is nog niet vervuld — maar zal dat worden. En dat betekent dat deze mensen, deze twee huizen, vandaag nog bestaan. Ze zijn niet “verloren” of verdwenen — ze zijn verborgen, onherkend. Maar ze zullen worden samengebracht.

Ezechiël 37:25–28 “En zij zullen wonen in het land dat Ik aan Mijn dienaar Jakob gegeven heb, waarin uw vaders gewoond hebben; zij zullen daarin wonen, zij en hun kinderen, en hun kindskinderen, voor eeuwig; en Mijn knecht David zal voor eeuwig hun vorst zijn. En Ik zal een verbond van vrede met hen sluiten; het zal een eeuwig verbond met hen zijn; en Ik zal hen vestigen en hen vermenigvuldigen, en Ik zal Mijn heiligdom in hun midden zetten voor eeuwig. Mijn tabernakel zal ook bij hen zijn; Ik zal hun God zijn, en zij zullen Mijn volk zijn. En de heidenvolken zullen weten dat Ik, de HEERE, Israël heilig, wanneer Mijn heiligdom voor eeuwig in hun midden zal zijn.”

Dit is de bestemming van het hele volk van Israël — inclusief Jozef, inclusief Efraïm, inclusief Juda. Geen geestelijk Israël, geen symbool — dit is een fysiek, echt volk dat God uit alle naties zal terugroepen.

De Stem van Herkenning en de Rol van Amerika

We weten nu dat het volk van Jozef, het huis van Israël, in de laatste dagen zou terugkeren naar God. Ze zouden tot Hem roepen, ze zouden Zijn Woord opnieuw ontvangen, en zij zouden weten wie zij zijn. En God zou hen terugbrengen.

Jesaja 51:1–2 “Luister naar Mij, u die gerechtigheid najaagt, u die de HEERE zoekt. Zie op de rots waaruit u gehouwen bent, en op de groeve van de put waaruit u gegraven bent. Zie op Abraham, uw vader, en op Sara, die u baarde; want toen hij alleen was, riep Ik hem, en Ik zegende hem en maakte hem talrijk.”

Deze profetie is gericht aan hen die gerechtigheid zoeken — zij worden vermaand om zich te herinneren wie hun vader is. Abraham. En zij worden aangespoord om zich bewust te worden van hun oorsprong en hun identiteit.

Jesaja 51:4 “Luister naar Mij, Mijn volk, en geef oor aan Mij, Mijn natie; want een wet zal van Mij uitgaan, en Ik zal Mijn recht stellen tot een licht voor de volken.”

God spreekt hier tot een natie die Hij “Mijn volk” noemt — en zegt dat Hij een wet uit hen zal laten voortkomen, en dat Zijn recht een licht voor de volken zal zijn. Dit is niet slechts Juda — dit is het bredere volk van Israël.

Wij zijn dat volk. Wij zijn dat huis. Wij zijn dat nageslacht dat zich heeft verspreid onder de volken van de aarde — met name naar het westen — en in de volheid van tijd op wonderlijke wijze is gezegend boven alle andere naties.

Genesis 28:14 “Uw nageslacht zal zijn als het stof van de aarde, en u zult zich uitbreiden naar het westen, het oosten, het noorden en het zuiden; en in u en in uw nageslacht zullen alle geslachten van de aarde gezegend worden.”

Het Westen. Amerika. Canada. Australië. Groot-Brittannië. De Angelsaksische volken — die vervullen letterlijk deze belofte.

En daarom zijn wij ook verantwoordelijk.

Wij zijn niet zomaar een volk dat gezegend is zonder reden. Wij zijn een volk met een verbond. Wij dragen de naam van Israël, en wij dragen de opdracht van Israël. En wanneer wij die naam niet langer erkennen, wanneer wij Gods wetten verlaten, dan treden wij ook uit de zegeningen die Hij heeft beloofd.

Deuteronomium 28:1–2 “En het zal gebeuren, als u nauwgezet luistert naar de stem van de HEERE, uw God, en nauwlettend al Zijn geboden houdt, die Ik u heden gebied, dan zal de HEERE, uw God, u verheffen boven alle volken van de aarde. En al deze zegeningen zullen over u komen en u bereiken, als u luistert naar de stem van de HEERE, uw God.”

Deuteronomium 28:15 “Maar het zal gebeuren, als u niet luistert naar de stem van de HEERE, uw God, en niet nauwlettend al Zijn geboden en verordeningen houdt, die Ik u heden gebied, dat al deze vervloekingen over u zullen komen en u zullen treffen.”

Wij zijn in het verbond. En dat verbond brengt zegen, of oordeel.

De tijd waarin wij leven is een tijd van beslissing. Efraïm is geroepen. Jozef wordt wakker. Het volk keert zich tot het Woord van God. En Amerika — het land van Jozef — moet nu kiezen: terug naar de HEERE, of ten onder gaan in de afgoderij, het humanisme en het oordeel.

De staf van Jozef ligt in de hand van Efraïm. En God zegt:

Ezechiël 37:19 “Zie, Ik neem de staf van Jozef, die in de hand van Efraïm is, en de stammen van Israël, zijn metgezellen, en Ik zal hen met de staf van Juda samenvoegen, en Ik zal ze tot één staf maken, zodat zij één zullen zijn in Mijn hand.”

De tijd komt — en is al begonnen — waarin de twee huizen zullen samensmelten tot één volk, onder één Koning: Jezus Christus.

De Herstelboodschap en Onze Eindtijd-Roeping

De boodschap die we nu delen — dat Efraïm, het huis van Israël, het huis van Jozef, vandaag nog bestaat en dat het Gods bedoeling is om hen terug te brengen — is geen nieuwe leer. In feite werd dit geloofd en gepredikt door veel van onze voorouders, zeker in de 1700s en 1800s.

Jesaja 42:6–7 “Ik, de HEERE, heb U geroepen in gerechtigheid, en Ik zal Uw hand vasthouden; Ik zal U behoeden en U geven tot een verbond voor het volk, tot een licht voor de heidenvolken; om blinde ogen te openen, om gevangenen uit de kerker te leiden, en uit de gevangenis hen die in duisternis zitten.”

De roeping van Christus was om het verbond tot stand te brengen — en Hij zou door Zijn volk, Zijn lichaam, Zijn gemeente, dat verbond verder openbaren aan het huis van Israël, dat nog steeds in geestelijke blindheid leeft.

Jesaja 49:6 “Ja, Hij zegt: Het is te gering dat U voor Mij een Knecht bent, om de stammen van Jakob op te richten en de bewaardenen van Israël terug te brengen; Ik zal U ook geven tot een licht voor de heidenvolken, opdat U Mijn heil bent tot aan het einde van de aarde.”

De opdracht van Christus — en van Zijn volk — was niet alleen om de heidenen te bereiken, maar om de bewaardenen van Israël terug te brengen.

En dat betekent: deze boodschap, deze leer, deze waarheid — dat de verloren stammen van Israël zich hebben gevestigd in het westen, dat de Angelsaksische volken nakomelingen zijn van het huis van Jozef — is niet slechts een interessante gedachte, maar een wezenlijk onderdeel van het evangelie van het Koninkrijk.

Mattheüs 15:24 “Maar Hij antwoordde en zei: Ik ben slechts gezonden tot de verloren schapen van het huis van Israël.”

Als wij beweren dat wij Christus volgen, dan moeten wij ook Zijn missie begrijpen — en die missie omvat het terugbrengen van Efraïm, van Jozef, van het huis van Israël.

Daarom onderwijzen wij deze dingen.

Niet om trots te zijn op onze afkomst, niet om superieur te lijken ten opzichte van andere volkeren — maar om ons volk tot bekering te brengen. Om hen te roepen tot hun roeping. Om hen te wijzen op het verbond. Om hen terug te leiden tot het Woord van God.

De Schrift spreekt voortdurend tot Israël. En als wij het volk van Israël zijn, dan zijn die woorden tot ons gericht.

En als wij niet weten wie wij zijn, zullen we ook niet begrijpen wat God van ons verlangt.

Maar als wij het zien — als de sluier wordt weggenomen — dan zien wij ook onze verantwoordelijkheid. Wij zijn geroepen tot heiligheid. Tot gerechtigheid. Tot gehoorzaamheid. Tot het bouwen van Zijn Koninkrijk hier op aarde, als voorbereiding op Zijn wederkomst.

Want Hij komt. En Hij komt niet voor een vreemd volk, maar voor Zijn eigen. Hij komt voor Zijn bruid. Hij komt voor het huis van Israël, waarvan Hij zei:

Hosea 2:23 “Ik zal haar voor Mijzelf zaaien in het land; en Ik zal Mij ontfermen over Lo-Ruchama, en Ik zal zeggen tot Lo-Ammi: U bent Mijn volk; en zij zullen zeggen: U bent mijn God.”

Hoofdstuk 7

De Adelaar van de Schrift

In de vorige uitzending begonnen we in de Bijbel met de adelaar. En hoewel ik weet dat sommige vaste luisteraars herhaling misschien wat saai vinden, weet ik uit mijn post dat er elke week honderden nieuwe luisteraars zijn die de eerdere uitzendingen niet hebben gehoord. Daarom vat ik telkens kort het voorgaande samen — het helpt hen volgen, en het helpt mij ook de draad weer op te pakken.

De eerste keer dat de Bijbel spreekt over een adelaar is in Exodus 19, wanneer God Mozes beveelt het volk Israël aan te spreken bij de berg Sinaï, vlak voordat Hij hun het wetsverbond geeft. De eerste woorden van God die het volk hoorde, zijn te vinden in vers 4:

Exodus 19:4 “U hebt zelf gezien wat Ik met de Egyptenaren heb gedaan, en hoe Ik u op adelaarsvleugels gedragen en u tot Mij gebracht heb.”

En aan het einde van de 40 jaar in de woestijn, herhaalt God dit beeld opnieuw in Deuteronomium 32:

Deuteronomium 32:11–12 “Zoals een adelaar zijn nest opwekt, over zijn jongen zweeft, zijn vleugels uitslaat, ze opneemt en ze draagt op zijn vleugels — zo leidde de HEERE hem alleen; er was geen vreemde god bij hem.”

We zien dus twee keer in de boeken van Mozes dat God Zichzelf vergelijkt met een adelaar — een adelaar die Zijn volk Israël draagt, beschermt en leidt.

Ook in Openbaring 12 lezen we over een vrouw bekleed met de zon, met de maan onder haar voeten en een kroon van twaalf sterren op haar hoofd. Die vrouw wordt in vers 14 geholpen:

Openbaring 12:14 “En aan de vrouw werden de twee vleugels van een grote adelaar gegeven, opdat zij naar de woestijn zou vliegen, naar haar plaats waar zij gevoed zou worden, een tijd en tijden en een halve tijd, buiten het gezicht van de slang.”

We zullen deze profetie later uitgebreid behandelen, maar eerst wil ik andere relevante schriftgedeelten bespreken die ons helpen het te begrijpen.

De Adelaar als Rechter

Dezelfde adelaar die Israël op zijn vleugels droeg, verschijnt ook in de Bijbel als een bringer van oordeel.

Hosea 8:1 “Blaas de bazuin! Als een arend komt hij over het huis van de HEERE, omdat zij Mijn verbond hebben overtreden en tegen Mijn wet zijn opgestaan.”

Hier zegt God tegen Hosea dat het oordeel zal komen zoals een adelaar over het huis van de HEERE — en het is vanwege het overtreden van het verbond en de wet.

Jeremia 48:40 “Want zo zegt de HEERE: Zie, hij zal vliegen zoals een arend en zijn vleugels uitstrekken over Moab.”

Jeremia 49:22 “Zie, hij zal opstijgen en vliegen zoals een arend, en zich uitstrekken over Bosra; en het hart van de helden van Edom zal op die dag zijn als het hart van een vrouw in barensnood.”

In deze teksten wordt de adelaar gebruikt om de snelheid, kracht en onvermijdelijkheid van Gods oordeel te illustreren.

Klaagliederen 4:19

Onze vervolgers waren sneller dan de arenden des hemels; zij achtervolgden ons op de bergen, zij loerden op ons in de woestijn.

Habakuk 1:8 “Hun paarden zijn sneller dan luipaarden, en feller dan avondwolven; hun ruiters komen van ver, ze vliegen snel als een arend die op zijn prooi afkomt.”

Het beeld is duidelijk: de adelaar symboliseert in de Schrift niet alleen bescherming, maar ook snelle, scherpe, meedogenloze rechtspraak.

Obadja 1:4 “Al verhief u zich als een arend, en al plaatste u uw nest tussen de sterren, van daar zal Ik u neerhalen, spreekt de HEERE.”

Dit is gericht aan Edom — het vijandige broedervolk van Jakob — maar het principe geldt universeel: geen macht, hoe hoog ook, is veilig voor Gods oordeel.

En dat brengt ons terug bij Amerika.

Want als de adelaar in de Schrift zowel bescherming als oordeel vertegenwoordigt, en als de adelaar op het Grote Zegel van de Verenigde Staten wordt gezien als een goddelijk symbool — dan moeten wij de boodschap die God ons wil geven via dat beeld ook begrijpen.

Het Grote Zegel van Amerika en de Bijbelse Adelaar

Als we nu het Grote Zegel van de Verenigde Staten erbij nemen — dat staat op de achterkant van elk dollarbiljet — dan zie je daar een adelaar afgebeeld. En velen hebben zich afgevraagd: “Wat betekent dat nou eigenlijk allemaal?”

Op het zegel houdt de adelaar in zijn ene klauw 13 pijlen, en in zijn andere klauw een olijftak met 13 bladeren en 13 olijven. Boven zijn hoofd bevinden zich 13 sterren, gerangschikt in de vorm van een davidster. Zijn vleugels zijn wijd gespreid — alsof hij in beweging is. Zijn blik is gericht naar rechts, naar de olijftak, wat vrede symboliseert.

De 13 is geen toeval. Het verwijst naar de 13 oorspronkelijke koloniën die samen de Verenigde Staten vormden. Maar vanuit een bijbels perspectief is het ook opmerkelijk dat het huis van Israël oorspronkelijk 13 stammen telde — niet 12. Want toen Jakob de twee zonen van Jozef adopteerde (Efraïm en Manasse), vervingen zij hun vader en telden apart mee.

De adelaar zelf — een oud symbool van macht — vertegenwoordigt volgens veel christelijke schrijvers in de vroege Amerikaanse geschiedenis God, of specifieker, Gods voorzienigheid over Amerika.

En als wij nu weten dat God Zich in de Bijbel herhaaldelijk afbeeldt als een adelaar, dan moeten we erkennen dat deze symboliek niet zomaar gekozen is.

De pijlen in de klauw wijzen op gereedheid tot verdediging of oordeel. De olijftak is een klassiek bijbels symbool van vrede — denk aan de duif bij Noach die een olijftak bracht.

En boven het hoofd van de adelaar zweeft een wolk met 13 sterren — die samen een zeshoekige ster vormen, bijna identiek aan de ster van David. Toeval?

De ontwerpers van het Grote Zegel hadden profetisch inzicht. Ze begrepen dat de Verenigde Staten niet zomaar een natie waren, maar een vervulling van bijbelse profetieën over een volk dat uit Israël zou voortkomen, gezegend boven alle volken.

Jesaja 18:1–3 “Wee het land van ritselende vleugels, dat aan de overzijde van de rivieren van Ethiopië is; dat boden zendt over zee, zelfs in rieten boten over het water. Ga, snelle gezanten, naar een volk dat getrokken en geplukt is, naar een volk vreselijk van het begin af, een natie die verdeeld en vertrappt is, wiens land de rivieren doorkruisen. Alle inwoners van de wereld en bewoners van de aarde, wanneer de banier wordt opgeheven op de bergen, ziet het; en wanneer de bazuin klinkt, hoort het.”

Dat “land van ritselende vleugels” — velen geloven dat dit een beschrijving is van Amerika, het land onder de schaduw van vleugels, gezonden tot de volken, met machtige rivieren en wereldwijde invloed.

En de “banier” die wordt opgeheven — is dat niet het evangelie? Is dat niet de waarheid van Gods Koninkrijk, die in Amerika met ongekende kracht werd gepredikt en gedrukt en gezonden over de hele aarde?

Amerika's Roeping als Volk van het Verbond

Amerika is geen toeval. Amerika is profetisch. De oorsprong, de symbolen, het volk, de taal, de wetten — alles wijst terug naar het verbond dat God sloot met Zijn volk Israël.

Toen het volk Israël uit Egypte werd geleid, bracht God hen naar een woestijn, naar een nieuw land, waar Hij hen Zijn wetten gaf, hen vormde tot een natie, en hen waarschuwde voor zegen en vloek.

Hosea 2:14–15 “Daarom, zie, Ik lok haar, en zal haar leiden naar de woestijn, en spreken tot haar hart. En Ik zal haar van daar haar wijngaarden geven, en het dal van Achor als een deur van hoop; en zij zal daar zingen als in de dagen van haar jeugd, als op de dag dat zij optrok uit het land Egypte.”

Dit is profetie — niet geschiedenis. God zegt hier dat Hij Israël opnieuw naar de woestijn zal leiden. Een nieuwe uittocht. En Hij zal tot haar hart spreken. Een nieuwe start. Een nieuw verbond.

Veel gelovigen hebben hun hele leven gehoord dat Israël slechts een geografisch gebied is in het Midden-Oosten. Maar hier gaat het over een volk — een volk dat opnieuw gezaaid wordt in een nieuw land.

Hosea 2:23 “En Ik zal haar voor Mij in het land zaaien, en Ik zal Mij ontfermen over Lo-Ruchama, en Ik zal zeggen tot Lo-Ammi: U bent Mijn volk; en zij zullen zeggen: U bent mijn God.”

Amerika werd gezaaid. Het werd bevolkt door een volk dat in de vroege dagen op de HEERE vertrouwd was. Pilgrims, puriteinen, vluchtelingen van vervolging die hun geloof niet wilden opgeven. Het Woord van God werd de basis van wet en orde.

Zij zeiden: “U bent mijn God.” En God zei: “U bent Mijn volk.”

Psalm 33:12 “Welzalig is het volk van wie de HEERE hun God is; het volk dat Hij als Zijn erfdeel heeft uitgekozen.”

Er is geen volk op aarde dat zó gezegend is geweest als de Verenigde Staten. Geen volk dat zo veel heeft ontvangen. Maar met grote zegen komt grote verantwoordelijkheid.

Amos 3:1–2 “Luister naar dit woord dat de HEERE gesproken heeft tegen u, kinderen van Israël — tegen heel het geslacht dat Ik uit Egypte heb geleid — zeggende: U alleen heb Ik gekend van alle geslachten van de aarde; daarom zal Ik u straffen voor al uw ongerechtigheden.”

Gods volk is geroepen tot gehoorzaamheid. En als zij ongehoorzaam worden, zullen zij niet alleen zegen verliezen — ze zullen oordeel ontvangen.

Amerika — het land van Jozef, het huis van Efraïm — is opnieuw tot grote hoogte gebracht. Maar nu is het ver afgedwaald van Gods wetten. Er is afgoderij, rebellie, wetteloosheid, kinderoffers in de vorm van abortus, seksuele verdorvenheid, en een volledige verwerping van Christus.

Als wij werkelijk het volk zijn dat gezaaid is in het land zoals beloofd in Hosea — dan zijn wij óók het volk dat geoordeeld zal worden wanneer het afwijkt van Gods wegen.

De Adelaar Keert Zich om

Dezelfde adelaar die Israël droeg op vleugels — die hem beschermde en leidde — is ook de adelaar die zich kan keren in oordeel.

De profeten hebben dit patroon herhaaldelijk geschetst: God zegent Zijn volk, verhoogt hen, vermenigvuldigt hen — en als ze Hem vervolgens de rug toekeren, komt de val.

Deuteronomium 32:15 “Toen werd Jesurun vet en schopte — u bent vet, dik en vol — toen verliet hij God, die hem gemaakt had, en minachtte de Rots van zijn heil.”

Dat is wat we in Amerika zien. Het land werd vol, rijk, machtig. Maar nu verlaat het zijn Maker. Het minacht Christus. Het minacht de Bijbel. Het noemt goed wat kwaad is, en kwaad wat goed is.

Deuteronomium 32:18–20 “De Rots, die u voortbracht, hebt u veronachtzaamd; en u bent vergeten de God, die u heeft gebaard. Toen de HEERE dat zag, verachtte Hij hen, vanwege de provocatie van Zijn zonen en Zijn dochters. En Hij zei: Ik zal Mijn aangezicht voor hen verbergen, Ik zal zien wat hun einde zal zijn; want zij zijn een verdorven geslacht, kinderen in wie geen trouw is.”

Als God Zijn aangezicht verbergt voor een volk — is het oordeel nabij.

En nogmaals, we worden herinnerd aan de adelaar als instrument van dat oordeel.

Jeremia 4:13 “Zie, hij komt op als wolken, zijn wagens zijn als een wervelwind; zijn paarden zijn sneller dan arenden. Wee ons, want wij zijn verwoest!”

Jeremia 48:40 “Want zo zegt de HEERE: Zie, hij zal vliegen zoals een arend en zijn vleugels uitstrekken over Moab.”

Jeremia 49:22 “Hij zal opstijgen en vliegen zoals een arend, en zijn vleugels uitstrekken over Bosra; en het hart van Edoms helden zal op die dag zijn als het hart van een vrouw in barensnood.”

We zien het beeld opnieuw en opnieuw: als het volk zich afkeert van de HEERE, komt er oordeel — en het beeld dat God kiest om dat oordeel te symboliseren... is de adelaar.

Op het Grote Zegel van de Verenigde Staten, kijkt de adelaar naar rechts — naar de olijftak, het teken van vrede. Maar als die blik ooit zou verschuiven naar links — naar de pijlen — dan is het tijd om te vrezen. Want dan komt het oordeel.

En laat ons eerlijk zijn: op dit moment lijkt het erop dat de adelaar aan het draaien is.

Jesaja 5:20–21 “Wee hun die het kwade goed noemen en het goede kwaad; die duisternis voorstellen als licht en licht als duisternis; die bitter voorstellen als zoet en zoet als bitter! Wee hun die wijs zijn in hun eigen ogen, en verstandig in hun eigen inzicht!”

Dat is Amerika vandaag. En daarom moeten wij — als wij geloven dat wij het volk van Israël zijn, dat gezaaid is in een nieuw land, onder de schaduw van vleugels — terugkeren tot de HEERE. Naar Zijn Woord. Zijn geboden. Zijn verbond.

Hoofdstuk 8

Het Land dat Door Rivieren Verdeeld Wordt

Dit is de tweede aflevering in de serie van vijf over de Bijbel en het Grote Zegel van de Verenigde Staten.

De meeste territoriale groei van Amerika vond plaats door verwerving van gebieden via aankoop of vreedzaam gesloten verdragen. Al deze gebieden werden vervolgens opgemeten, verdeeld en opgenomen in de natie — zoals de profetie zegt: “...wiens land de rivieren hebben bedorven.”

Jesaja 18:2 “...wiens land de rivieren hebben bedorven.”

(In het Hebreeuws betekent dit eigenlijk “verdeeld” of “gescheiden.”)

Als je naar een kaart van de Verenigde Staten kijkt, zie je dat het centrale riviersysteem het land letterlijk doormidden snijdt. De Mississippi stroomt van de zuidelijke grens bijna helemaal naar het noorden, tot op 150 kilometer van de noordelijke grens. Vlak daarbij begint de Red River, die noordwaarts stroomt naar de Hudsonbaai in Canada en uiteindelijk naar de zee.

De Ohio-rivier verdeelt het oostelijke deel van het continent. Toen er kanalen werden gebouwd om de Erie- en de Hudsonrivier met elkaar te verbinden, konden goederen en reizigers vanaf de oceaanhaven van New York landinwaarts reizen via deze waterwegen naar het Ohio-Mississippi-Missouri-riviersysteem — tot in het hart van de natie.

De Missouri-rivier verdeelt het westelijke deel van het continent. Ze ontspringt nabij de Grand Tetons, slechts enkele kilometers van de Snake en Columbia-rivieren, die uitmonden in de Grote Oceaan. Noord-Amerika is zonder twijfel verdeeld — bijna in vieren gesneden — door haar indrukwekkende rivierstelsel.

In de afgelopen eeuw zijn er enorme kanalen en sluizen gebouwd die de Grote Meren verbinden met de Mississippi, en ook is de St. Lawrence Seaway geopend. Amerika's rivieren zijn nu de grootste vrachtdragende waterwegen ter wereld.

Het land is niet alleen gezegend met enkele van de grootste en mooiste rivieren op aarde, maar deze rivieren hebben het land zó verdeeld dat ze de bevolking goedkoop en efficiënt voorzien van water voor huis, landbouw en industrie, en transport van grondstoffen: potas uit Canada, vee uit Montana, graan uit Kansas, ijzererts uit Minnesota — en duizenden andere producten van boerderij en fabriek.

Dat maakt Amerika tot het meest welvarende land ter wereld.

Welke natie in de geschiedenis — vroeger of nu — past beter bij deze verzen uit Jesaja dan Amerika?

En vergeet niet: hoe het land fysiek ook wordt beschreven, het eerste vereiste is dat het een land is dat “overschaduwd wordt met vleugels” — letterlijk onder de aanwezigheid van God de Almachtige Zelf.

Het Vaandel dat op de Bergen Geheven Wordt

We keren terug naar de profetie in Jesaja 18, waar we nu bij vers 3 zijn aangekomen:

Jesaja 18:3 “Alle inwoners van de wereld, en u, bewoners van de aarde: wanneer er een vaandel op de bergen wordt opgeheven, zie het; en wanneer er op de bazuin wordt geblazen, hoor het.”

God zegt hier: iedereen op aarde moet opletten. Waarom? Omdat er iets belangrijks gebeurt. Er wordt een vaandel opgeheven op de bergen, en een bazuin klinkt. En dit is geen symbolische handeling — het is een goddelijke aankondiging.

Het Hebreeuwse woord voor "vaandel" betekent letterlijk “teken” of “banier” — iets dat omhooggeheven wordt voor iedereen om te zien. In Jesaja 11 wordt het op een vergelijkbare manier gebruikt:

Jesaja 11:10 “Op die dag zal de wortel van Isaï daar zijn als een banier voor de volken; naar Hem zullen de heidenvolken vragen, en Zijn rustplaats zal heerlijk zijn.”

Jesaja 11:12 “Hij zal een banier opheffen voor de heidenvolken en de verdrevenen van Israël verzamelen, en de verstrooiden van Juda bijeenbrengen van de vier hoeken van de aarde.”

In beide gevallen is die “banier” niemand minder dan Jezus Christus. Hij is de opgerichte standaard, het herkenningsteken, het middelpunt van Gods plan met de volken én met Israël.

Dus in Jesaja 18:3, wanneer die banier wordt opgeheven op de bergen — dan is dat een wereldwijde aankondiging van Christus’ werk onder de naties. De bazuin symboliseert daarbij de oproep tot aandacht, gehoorzaamheid of zelfs oordeel.

De profetie is dus als volgt opgebouwd:

Eerst wordt het land geïdentificeerd: overschaduwd met vleugels, over zee, verdeeld door rivieren.

Dan wordt het morele en geestelijke doel van dat land genoemd: het wordt een plek waar Christus verhoogd wordt — zichtbaar voor de hele wereld.

En tenslotte wordt er een oproep gedaan: “Kijk! Zie! Luister!”

Het is geen toeval dat het vaandel op de bergen wordt opgeheven. Bergen zijn in de Bijbel vaak symbolen van koninkrijken of naties. Amerika, gezeten tussen de Appalachen en de Rockies, is geografisch letterlijk een land van bergen. Maar profetisch gezien vertegenwoordigt het ook een machtige natie, waar het evangelie werd verhoogd, gedrukt, gepredikt en wereldwijd uitgezonden.

Als wij Jesaja 18 letterlijk nemen dan is Amerika het land:

1. Onder de schaduw van vleugels (Gods tegenwoordigheid)
2. Verdeeld door rivieren
3. Waar het vaandel van Christus omhoog wordt gehouden
4. En vanwaaruit een boodschap (de bazuin) de hele aarde oproept

Gesnoeid voor de Oogst

We gaan nu verder met Jesaja 18:4–5 — en dit is een intens stuk. Hier begint de profeet te spreken over een oordeel, nog vóór de oogst. Let goed op wat hier staat:

Jesaja 18:4–5 “Want zo heeft de HEERE tegen mij gezegd: “Ik zal stil zijn, en toekijken van Mijn woonplaats, als hitte in de zonneschijn, als een wolk van dauw in de hitte van de oogst. Want vóór de oogst, wanneer de bloei ten einde is, en de bloem rijpt tot een rijpe druif, zal Hij de ranken met snoeimessen afsnijden, en de twijgen wegnemen en afkappen.”

Wat zegt God hier? Dat Hij niet meteen ingrijpt — Hij houdt zich even stil. Hij kijkt toe — als zonnehitte, als dauw — in een periode van rijping. Het lijkt alsof alles goed gaat. Maar dan... komt het oordeel.

Vóór de oogst grijpt God in. Hij snijdt af, Hij snoeit de twijgen, Hij kapt. Niet alles zal verzameld worden. Niet iedereen wordt deel van de oogst.

In de symboliek van de Bijbel is de “oogst” vaak een beeld van het einde der tijden — het moment waarop God Zijn volk verzamelt, rechtvaardigen van goddelozen scheidt, en het koninkrijk vestigt.

Openbaring 14:15–16 “En een andere engel kwam uit de tempel en riep met luide stem tot Hem die op de wolk zat: “Stuur Uw sikkel en oogst, want de tijd om te oogsten is gekomen, omdat de oogst van de aarde volledig rijp is.” En Hij die op de wolk zat, sloeg Zijn sikkel op de aarde, en de aarde werd geoogst.”

Jesaja 18 spreekt echter van een ingreep vóór die uiteindelijke oogst. Een snoeiing. Een oordeel. God laat dit weten, zodat degenen die wakker zijn, zich kunnen bekeren.

Dit spreekt profetisch over Amerika, als het land dat:

1. Zeer gezegend is geweest
2. Het vaandel van Christus heeft opgeheven
3. De Bijbel heeft verspreid over de aarde
4. Maar nu snijdt God — vanwege de zonden van het volk

Want laten we eerlijk zijn: abortus, seksuele immoraliteit, goddeloosheid, trots, geweld, corruptie — deze dingen zijn niet langer uitzonderingen, maar standaarden geworden.

Deuteronomium 32:18–20 “De Rots, die u voortbracht, hebt u veronachtzaamd, en u bent de God vergeten die u heeft gebaard. Toen de HEERE dit zag, verwierp Hij hen, omdat Zijn zonen en dochters Hem hadden getergd. En Hij zei: “Ik zal Mijn aangezicht voor hen verbergen, Ik zal zien wat hun einde zal zijn.”

Deze waarschuwing is niet nieuw. God werkt altijd zo met Zijn verbondsvolk: eerst genade, dan oproep tot bekering, dan zegen... en als het volk zich afkeert: oordeel.

Johannes 15:2 “Elke rank in Mij die geen vrucht draagt, neemt Hij weg; en elke die wel vrucht draagt, snoeit Hij, opdat zij meer vrucht draagt.”

Jesaja 18:5 is dus een directe aankondiging: vóór de oogst komt het oordeel. En dat oordeel is snoeiend — pijnlijk — gericht op reiniging en scheiding. Niet iedereen zal blijven staan.

Een Gave voor de HEERE der Heerscharen

We naderen nu de afsluiting van Jesaja 18, en die bevat een fascinerend beeld: nadat de snoeiing heeft plaatsgevonden, blijft er een overblijfsel over. En dat overblijfsel wordt als een gave aan God gebracht.

Jesaja 18:7 “In die tijd zal er een geschenk worden gebracht aan de HEERE van de legermachten, van een volk dat getrokken en geplukt is, van een volk dat vreeswekkend is van het begin af, een natie die onder de voet is getreden en vertrapt, wiens land de rivieren hebben verdeeld — naar de plaats van de Naam van de HEERE van de legermachten, naar de berg Sion.”

Hier gebeurt iets wonderlijks. Uit dat land dat eerder beschreven werd — het land verdeeld door rivieren, overschaduwde door vleugels, waar het vaandel werd opgeheven, en waar de snoeimes kwam vóór de oogst — uit dat land wordt een volk gebracht als een offer aan God.

Let goed op de beschrijving:

“Getrokken en geplukt” → dit volk is door iets heengehaald

“Vreeswekkend van het begin af” → het had ooit groot aanzien

“Onder de voet getreden en vertrapt” → het is door oordeel gegaan

“Wiens land de rivieren hebben verdeeld” → dat kan alleen maar Amerika zijn

En nu... wordt het naar Sion gebracht. Naar de plaats van Gods Naam.

Dit is niet zomaar poëtisch. Het gaat over een volk dat door oordeel wordt gereinigd en vervolgens teruggebracht naar zijn bestemming — als een volk voor de HEERE. Een wederopstanding uit het oordeel. Een herstel van roeping.

Romeinen 12:1 “Ik roep u dan op, broeders, door de ontfermingen van God, om uw lichamen aan God te wijden als een levend offer, heilig en voor God welbehaaglijk — dat is uw redelijke godsdienst.”

En dit is de hoop in Jesaja 18:

Niet alleen oordeel, niet alleen snoeiing — maar uiteindelijk: verlossing. Een volk dat terugkeert tot God. Een volk dat zichzelf aan Hem geeft. Een volk dat wéér het vaandel omhoog houdt.

Jesaja 2:2–3 “En het zal in het laatste der dagen geschieden dat de berg van het huis van de HEERE vast zal staan op de top van de bergen; en alle volken zullen ernaartoe stromen. En vele natiën zullen zeggen: “Kom, laten wij opgaan naar de berg van de HEERE, naar het huis van de God van Jakob; Hij zal ons onderwijzen over Zijn wegen, en wij zullen Zijn paden bewandelen.”

Daar eindigt Jesaja 18 mee: een volk dat ooit groots was, werd gesnoeid, en wordt hersteld — en brengt zichzelf als offer naar de berg van de HEERE.

Het Vaandel van Christus en de Terugkeer van Israël

We gaan nu dieper in op Jesaja 11 en hoe dit samenhangt met Jesaja 18. Het ‘vaandel’ dat op de bergen wordt opgeheven — genoemd in Jesaja 18:3 — wordt in Jesaja 11:10 expliciet aangeduid als de wortel van Isaï: Jezus Christus.

Jesaja 11:10 “Op die dag zal de wortel van Isaï daar zijn als een banier voor de volken; naar Hem zullen de heidenvolken vragen, en Zijn rustplaats zal heerlijk zijn.”

Het Hebreeuwse woord voor ‘heidenvolken’ is hier goy — wat eigenlijk ‘volken’ of ‘naties’ betekent. Dus niet per se ‘niet-Joden’, zoals vaak foutief geïnterpreteerd wordt. Het gaat niet over ‘de rest van de wereld buiten Israël’, maar over de volkeren waar Israël zich onder verspreid heeft.

Het “vaandel” dus niet een gebeurtenis bij de wederkomst van Christus, maar iets dat al lang geleden begonnen is: de verheffing van Jezus Christus onder de naties — vooral in het Westen, via de Protestantse Reformatie en daarna het ontstaan van de christelijke naties van Europa en Amerika.

Jesaja 11:12 “Hij zal een banier opheffen voor de heidenvolken en de verdrevenen van Israël verzamelen, en de verstrooiden van Juda bijeenbrengen van de vier hoeken van de aarde.”

Dus:

1. Het vaandel = Jezus Christus
2. De bergen = naties
3. De banier wordt opgeheven = Christus wordt verheven onder de volken

4. En daarna begint de terugkeer van Israël

Daarna volgt de indrukwekkende profetie:

Jesaja 11:14 “Zij zullen vliegen op de schouder van de Filistijnen naar het westen...”

Dat betekent volgens hem: Israël zal westwaarts trekken. Een directe aanwijzing dat de terugkeer van Gods volk niet naar het Oosten (zoals in moderne zionistische opvattingen), maar naar het Westen plaatsvindt — naar een land als Amerika.

Het Grote Zegel van Amerika als Profetische Openbaring

In dit deel duiken we dieper in de symboliek van het Grote Zegel van de Verenigde Staten, dat sinds 1782 het officiële wapen van het land is. Het staat op officiële documenten, gebouwen, en — het meest bekend — op de achterkant van het een dollarbiljet.

De Zegel is meer dan een staatslogo. Het is profetisch. Elke afbeelding, elk detail, vindt zijn oorsprong in de Bijbel. Niet zomaar gekozen, maar geleid door de voorzienigheid van God.

1. De adelaar

Centraal op het Zegel staat een adelaar, met zijn vleugels wijd gespreid. Zijn hoofd is naar rechts gericht — naar de olijftak. In de Schrift is de adelaar herhaaldelijk een beeld van God Zelf: krachtig, dragend, soms veroordelend.

In Exodus 19:4 zegt God: “Ik heb u op adelaarsvleugels gedragen en u tot Mij gebracht.” En in Deuteronomium 32:11–12 wordt Hij vergeleken met een adelaar die over zijn jongen waakt.

De adelaar op het Zegel is een erkenning van Gods hand over deze natie — zowel in bescherming als in oordeel.

2. De olijftak

In de rechterklauw van de adelaar bevindt zich een olijftak, met dertien bladeren en dertien olijven. In de Bijbel is de olijfboom verbonden met Israël, het verbond en de Heilige Geest.

Romeinen 11:17 “En als sommige van de takken afgebroken zijn, en u, die een wilde olijf was, tussen hen bent geënt en deel hebt gekregen aan de wortel en de vettigheid van de olijfboom...”

De olijftak staat voor vrede — maar ook voor Gods verbond met Zijn volk. De dertien elementen kunnen worden gezien als een verwijzing naar de dertien stammen van Israël (inclusief Efraïm en Manasse, de zonen van Jozef).

3. De pijlen

In de linkerklauw houdt de adelaar dertien pijlen vast. In de Bijbel staan pijlen vaak voor oordeel, strijd en gerechtigheid.

Psalm 64:7 “Maar God zal hen neerschieten met pijlen; plotseling zullen zij gewond worden.”

De adelaar is dus niet alleen een drager van vrede, maar ook een potentieel wapen van oordeel. Hij kan zich van vrede naar gerechtigheid keren.

4. De sterren

Boven het hoofd van de adelaar hangen dertien sterren, gerangschikt in de vorm van een zespuntige ster — een verwijzing naar de ster van David. Dit is een profetisch teken dat dit land verbonden is met het huis van Israël.

Openbaring 12:1 “En er werd een groot teken in de hemel gezien: een vrouw, bekleed met de zon, en de maan onder haar voeten, en op haar hoofd een kroon van twaalf sterren.”

De sterren, omgeven door een wolk, wijzen op de hemelse oorsprong van de zegeningen die Amerika heeft ontvangen.

5. De spreuk: E Pluribus Unum

Latijn voor: ‘Uit velen één.’ Dit werd oorspronkelijk begrepen als een verwijzing naar de dertien koloniën die één natie vormden. In diepere zin wijst het echter op de vele stammen van Israël: uit hun verspreiding onder de naties is één volk gevormd.

Dat volk is geroepen om het vaandel van Christus te dragen.

De Adelaar Keert Zich Tegen Zijn Volk

Als de adelaar op het Grote Zegel symbool staat voor God Zelf — zoals Hij Zich in de Schrift herhaaldelijk afbeeldt — dan moeten we erkennen dat dit beeld zowel bescherming als oordeel inhoudt. Dezelfde vleugels die Israël droegen uit Egypte, kunnen zich ook uitstrekken tot oordeel over een ongehoorzaam volk.

Hosea 8:1 “Blaas de bazuin! Als een arend komt hij over het huis van de HEERE, omdat zij Mijn verbond hebben overtreden en tegen Mijn wet zijn opgestaan.”

Jeremia 49:22 “Zie, hij zal opstijgen en vliegen zoals een arend, en zijn vleugels uitstrekken over Bosra; en het hart van Edoms helden zal op die dag zijn als het hart van een vrouw in barensnood.”

De Verenigde Staten is begonnen als een volk dat Gods naam eerde, Zijn wetten respecteerte en Hem publiek erkende. Maar vandaag is datzelfde volk afgeweken. Wat goed was, wordt kwaad genoemd. Wat kwaad is, wordt gevierd.

Jesaja 5:20 “Wee hun die het kwade goed noemen en het goede kwaad; die duisternis voorstellen als licht en licht als duisternis; die bitter voorstellen als zoet en zoet als bitter.”

Op het Grote Zegel kijkt de adelaar naar rechts — naar de olijftak. Maar er is ook een linkerkant, waar dertien pijlen zijn. Als het hoofd van de adelaar zich zou keren naar die kant, dan verandert het teken van vrede in een teken van oordeel.

Deuteronomium 32:18–20 “De Rots, die u voortbracht, hebt u veronachtzaamd; en u bent de God vergeten die u heeft gebaard. Toen de HEERE dit zag, verachtte Hij hen, vanwege de provocatie van Zijn zonen en Zijn dochters. En Hij zei: Ik zal Mijn aangezicht voor hen verbergen, Ik zal zien wat hun einde zal zijn; want zij zijn een verdorven geslacht, kinderen in wie geen trouw is.”

Wanneer God Zijn aangezicht verbergt, begint het oordeel. Dan is de periode van snoeiing aangebroken — niet ter vernietiging, maar tot reiniging.

Johannes 15:2 “Elke rank in Mij die geen vrucht draagt, neemt Hij weg; en elke die wel vrucht draagt, snoeit Hij, opdat zij meer vrucht draagt.”

Amerika is een verbondsvolk. Zoals Israël in het verleden, heeft het een roeping ontvangen. Maar met die roeping komt verantwoordelijkheid. Wanneer die verantwoordelijkheid wordt verzaakt, komt het oordeel. Niet om alles te vernietigen, maar om het overblijfsel te behouden — het deel dat nog vrucht draagt.

De Oogst en het Overblijfsel

Jesaja 18 sluit af met een beeld dat alles samenvat wat eraan voorafging. Na het zwijgen van de HEERE, na de snoeiing vóór de oogst, en na de waarschuwing die aan alle volken werd gegeven, eindigt het hoofdstuk met hoop:

Jesaja 18:7 “In die tijd zal aan de HEERE van de legermachten een geschenk worden gebracht, van een volk dat getrokken en geplukt is, van een volk dat vreeswekkend is van het begin af, een natie die onder de voet is getreden en vertrapt, wiens land de rivieren hebben verdeeld — naar de plaats van de Naam van de HEERE van de legermachten, naar de berg Sion.”

Er blijft iets over. Een geschenk. Een volk dat getrokken en geplukt is — dus door lijden, oordeel en snoeiing is heengegaan — maar niet vernietigd is. Dat volk wordt uiteindelijk gebracht naar de plaats van Gods Naam: naar Sion.

Het land dat eerder werd beschreven als overschaduw door vleugels, als verdeeld door rivieren, als zondig en klaar voor oordeel, wordt ook genoemd als de bron van een overblijfsel dat God toebehoort.

Het patroon is bekend in de Schrift:

1. God roept een volk
2. Het volk gehoorzaamt en wordt gezegend
3. Het keert zich af en wordt geoordeeld
4. Er blijft een overblijfsel dat terugkeert tot Hem

Jesaja 10:20–22 “Op die dag zal het overblijfsel van Israël, en zij die ontkomen zijn uit het huis van Jakob, niet meer steunen op hem die hen sloeg, maar steunen op de HEERE, de

Heilige van Israël, in waarheid. Een overblijfsel zal terugkeren, het overblijfsel van Jakob, tot de sterke God.”

Romeinen 11:5 “Zo is er dan ook in deze tegenwoordige tijd een overblijfsel ontstaan, overeenkomstig de verkiezing van genade.”

De roeping blijft. De identiteit van het volk verandert niet. De zonden worden geoordeeld, maar Gods plan gaat door. Zijn verbond houdt stand. En uiteindelijk wordt dat volk, gereinigd en teruggekeerd, gebracht naar de plaats van Zijn Naam.

Daar eindigt Jesaja 18. Niet met vernietiging, maar met verzoening. Niet met chaos, maar met herstel. Niet met de val van een natie, maar met de opstanding van een volk dat Hem toebehoort.

Hoofdstuk 9

De Adelaar als Gods Symbool van Bescherming en Oordeel

Het getal dertien heeft ook een diepere bijbelse betekenis, die later verder besproken zal worden. Op het Grote Zegel van de Verenigde Staten staan dertien bladeren en dertien olijven op de olijftak, dertien pijlen, dertien rode en witte strepen op het schild, dertien sterren en dertien letters in “E Pluribus Unum.”

Vorige week begonnen we in de Bijbel met de adelaar. En hoewel sommigen dit herhaling zullen vinden, wordt elke week opnieuw uitgezonden voor honderden nieuwe luisteraars. Daarom is het nuttig om enkele kernpunten kort aan te stippen — ook voor hen die wekelijks meeluisteren. Herhaling van de feiten helpt bij het begrijpen en opbouwen van inzicht in het bredere verband.

De eerste verwijzing naar een adelaar in de Bijbel vinden we in Exodus 19, waar God tegen Mozes zegt voordat Hij het verbond met Israël sluit op de Sinaï:

Exodus 19:4 “U hebt zelf gezien wat Ik met de Egyptenaren gedaan heb, en hoe Ik u op adelaarsvleugels gedragen en u tot Mij gebracht heb.”

Aan het einde van de veertig jaar in de woestijn, in Deuteronomium 32, vergelijkt God Zich opnieuw met een adelaar die Zijn volk draagt:

Deuteronomium 32:11–12 “Zoals een arend zijn nest opwekt, boven zijn jongen zweeft, zijn vleugels uitspreidt, ze opneemt, ze draagt op zijn vleugels, zo leidde de HEERE hem alleen; en er was geen vreemde god met hem.”

Twee keer, in de boeken van Mozes, vergelijkt God Zich dus met een adelaar die Israël draagt, beschermt en leidt.

Ook in het boek Openbaring komt de adelaar voor in een profetisch visioen van Johannes:

Openbaring 12:14 “En aan de vrouw werden twee vleugels van een grote arend gegeven, opdat zij naar de woestijn zou vliegen, naar haar plaats, waar zij gevoed wordt een tijd en tijden en een halve tijd, buiten het gezicht van de slang.”

Dit is profetie, net als alle visioenen van Johannes. In tegenstelling tot veel predikanten vandaag de dag, wordt hier gesteld dat het merendeel van het boek Openbaring al is vervuld — niet toekomstig is. De hoofdstukken 16 tot en met 18 over “Babylon de Grote” worden als actueel beschouwd. Als de visioenen van Openbaring chronologisch zijn — en daar is reden voor — dan is hoofdstuk 12 al vervuld.

Om dit te begrijpen, worden eerst andere profetieën uit het Oude Testament behandeld, voordat we terugkeren naar Openbaring 12.

In Jeremia 48, een hoofdstuk gericht tegen Moab — een vijand van Israël — verschijnt de adelaar opnieuw als instrument van vernietiging:

Jeremia 48:40–42 “Want zo zegt de HEERE: Zie, hij zal komen als een arend en zijn vleugels uitspreiden over Moab. De steden zullen worden ingenomen, de vestingen verrast, en het hart van de helden van Moab zal op die dag zijn als het hart van een vrouw in barensood. En Moab zal vernietigd worden, omdat hij zich tegen de HEERE verheven heeft.”

In het volgende hoofdstuk, Jeremia 49, worden ook de ondergang van Ammon en Edom aangekondigd:

Jeremia 49:22 “Zie, hij zal opkomen en vliegen als een arend, en zijn vleugels uitspreiden over Bosra; en op die dag zal het hart van de helden van Edom zijn als het hart van een vrouw in haar weeën.”

Bijbelstudenten weten dat Edom betekent: rood. De Edomieten worden hier in verband gebracht met wat tegenwoordig het communisme wordt genoemd — de ‘Roden’.

Genesis 36 “Esau is de vader van Edom.”

Edom, Esau’s nageslacht, wordt hier dus vernietigd door God, die als adelaar komt — niet alleen om Israël te beschermen, maar ook om zijn vijanden te vernietigen.

Maar Gods oordeel is niet beperkt tot Israëls vijanden. Ook Israël zelf wordt geoordeeld als het ongehoorzaam is:

Hosea 8:1 “Blaas de bazuin! Hij zal komen als een arend tegen het huis van de HEERE, omdat zij Mijn verbond hebben overtreden en tegen Mijn wet zijn opgestaan.”

Dus:

- Als een adelaar draagt God Israël.
- Als een adelaar vernietigt Hij Israëls vijanden.
- Als een adelaar oordeelt Hij Israël wanneer het in zonde leeft.

Er zijn veel verzen in de Psalmen waarin het beeld van “de vleugels” van God voorkomt. Ook al wordt daar niet expliciet het woord “adelaar” gebruikt, het verband is duidelijk:

Psalm 17:8 “Bewaar mij als de appel van Uw oog, verberg mij onder de schaduw van Uw vleugels.”

Psalm 36:7 “Hoe kostelijk is Uw goedertierenheid, o God! Daarom zoeken de mensenkinderen hun toevlucht onder de schaduw van Uw vleugels.”

Psalm 57:1 “Wees mij genadig, o God, wees mij genadig, want mijn ziel vertrouwt op U; ja, in de schaduw van Uw vleugels neem ik mijn toevlucht, totdat het onheil voorbij is gegaan.”

Psalm 61:4 “Ik zal voor eeuwig in Uw tent verblijven; ik zal een toevlucht zoeken in de schuilplaats van Uw vleugels.”

Psalm 63:7 “Want U bent mijn hulp geweest; daarom juich ik in de schaduw van Uw vleugels.”

Psalm 91:1–4 “Wie in de schuilplaats van de Allerhoogste woont, zal overnachten in de schaduw van de Almachtige. ... Hij zal u dekken met Zijn vlerken, onder Zijn vleugels zult u toevlucht zoeken.”

De mannen die de Verenigde Staten stichtten, waaronder zij die het Grote Zegel ontwierpen, waren christenen die Gods Woord kenden. Het is logisch dat zij bijbelse symboliek gebruikten bij het ontwerpen van het zegel — en niet symbolen uit andere, heidense bronnen.

Amerika's Gebed en Stichting onder Gods Vleugels

Om de afhankelijkheid van Amerika's stichters van God te illustreren, volgt hier het gebed dat uitgesproken werd bij het Eerste Continentale Congres op 7 september 1774, in Carpenter's Hall, Philadelphia — bijna twee jaar vóór de Onafhankelijkheidsverklaring.

Nieuws was net aangekomen over gevechten in Boston tussen Britse en koloniale troepen. Als reactie besloot het congres om zijn zitting te openen met gebed. Jacob Duché, rector van Christ Church in Philadelphia, was de kapelaan. Hij begon de zitting met de ochtendgebeden uit het Boek van Gemeenschappelijk Gebed, waarbij de aangewezen psalmen voor die dag waren Psalm 35 en Psalm 36.

Psalm 36:7 “Hoe kostelijk is Uw goedertierenheid, o God! Daarom zoeken de mensenkinderen hun toevlucht onder de schaduw van Uw vleugels.”

Na het lezen van de psalmen bad dominee Duché het volgende gebed:

“O Heer, onze Hemelse Vader, hoge en machtige Koning der koningen, Heer der heren, die vanaf Uw troon alle bewoners op aarde aanschouwt, en met opperste, onbeheersbare macht regeert over alle koninkrijken, keizerrijken en regeringen — zie in genade, zo smeken wij U, neer op deze Amerikaanse staten, die tot U zijn gevlucht voor de roede van de onderdrukker, en zich onder Uw genadige bescherming hebben geworpen, verlangend om voortaan enkel van U afhankelijk te zijn. Tot U hebben zij hun zaak gebracht, tot U kijken zij nu op voor de goedkeuring en ondersteuning die alleen U kunt geven. Neem hen daarom, Hemelse Vader, onder Uw zorgzame hoede. Wees tegenwoordig, o Heer van wijsheid, en leid de raad van deze eerbiedwaardige vergadering. Sta hen toe alles te vestigen op het beste en zekerste fundament, zodat orde, harmonie en vrede effectief hersteld mogen worden, en waarheid en gerechtigheid, religie en vroomheid mogen heersen en bloeien onder Uw volk. Bewaar de gezondheid van hun lichamen, de kracht van hun verstand. Schenk hen, en de miljoenen die zij vertegenwoordigen, zulke tijdelijke zegeningen als U passend acht in deze wereld, en kroon hen met eeuwige heerlijkheid in de wereld die komt. Dit alles vragen wij in de naam en door de verdienste van Jezus Christus, Uw Zoon, onze Heiland. Amen.”

Dit gebed markeert het begin van de Amerikaanse regering onder gebed, in het vertrouwen op Jezus Christus.

Was Amerika dus gesticht op Christus en Zijn heilig Woord?

Ja — zoals geen enkele andere natie in de geschiedenis, behalve Israël bij de Sinaï. En zoals beloofd in het laatste hoofdstuk van het Oude Testament:

Maleachi 4:2 “Maar voor u die Mijn Naam vreest, zal de Zon der Gerechtigheid opgaan, met genezing onder Zijn vleugels.”

Op welk volk zijn Gods vleugels zichtbaarder geweest dan op de Verenigde Staten? Over welk land heeft de “Zon der Gerechtigheid” zegen, bescherming en genezing uitgespreid?

Dát volk zou terug moeten keren tot diezelfde Zoon — Jezus Christus — voor genezing en bevrijding in deze tijd van innerlijke en uiterlijke vijanden.

Jesaja 18 en het Land met Vleugels

Jesaja 18:1 “Wee het land dat met vleugels overschaduwd is, dat aan de overzijde van de rivieren van Ethiopië ligt.”

Het Hebreeuwse woord dat hier vertaald is als “wee” is *hây*. Dit woord betekent niet noodzakelijk altijd “wee”, in de zin van dreiging of oordeel. In sommige contexten kan het ook een aandachtssignaal zijn, een uitroep als “ho!” of “let op!” — afhankelijk van de toon en context van de profetie.

De beschrijving die volgt in dit hoofdstuk is uniek. Geen ander land in de Bijbel wordt zo uitgebreid en specifiek omschreven:

“Het land dat met vleugels overschaduwd is, aan de overzijde van de rivieren van Ethiopië.”

Het woord “vleugels” wordt hier gezien als meer dan een metafoor. In eerdere delen werd aangetoond dat “onder de vleugels van God” een consistent bijbels beeld is van Gods bescherming, tegenwoordigheid en verbond.

Daarom wordt hier gesteld dat Jesaja niet spreekt over een land met veel vogels, of met geografische kenmerken die op vleugels lijken, maar over een land waar Gods vleugels zichtbaar zijn. Een land waar Hij Zijn zegen en tegenwoordigheid over uitgespreid heeft. Een land dat, in die zin, gelijk is aan wat Israël ooit was — en dus potentieel hetzelfde oordeel tegemoet kan zien als het ongehoorzaam wordt.

Het tweede deel van de zin is: “dat aan de overzijde van de rivieren van Ethiopië ligt.” Het Hebreeuwse woord voor Ethiopië is Koesj. De oude geografische regio Koesj strekte zich uit ten zuiden van Egypte, langs de Nijl. De “rivieren van Ethiopië” verwijzen naar het Nijlstelsel — dus aan de overzijde van die rivieren betekent ver ten westen van Afrika.

Als iemand in Jesaja’s tijd deze aanwijzing kreeg — “ver voorbij de rivieren van Koesj” — dan zou diegene denken aan een land aan de andere kant van de oceaan, ver buiten de bekende wereld van het Midden-Oosten en Noord-Afrika. Met andere woorden: een profetische verwijzing naar het Westelijk Halfrond.

Dat land ligt niet alleen geografisch ver weg — het heeft ook een kenmerk dat de aandacht trekt: het is overschaduwd met vleugels.

Als er in onze tijd één land is dat:

1. Zich publiekelijk geassocieerd heeft met God,
2. Zichzelf beschouwt als onder Zijn zegen,
3. En als nationaal symbool een adelaar heeft, met uitgespreide vleugels, dan is dat de Verenigde Staten van Amerika.

Daarom is de claim dat Jesaja 18:1 profetisch spreekt over Amerika — niet over een toevallige exotische natie, maar over een door God geplant volk, bedoeld om Zijn naam te dragen onder de volken.

De Boodschappers over Zee

Jesaja 18:2 “Die gezanten zendt over zee, in schepen van papyrus op het wateroppervlak. Ga, snelle boodschappers, naar een volk dat getrokken en geplukt is, naar een volk dat vreeswekkend is van het begin af, een natie die onder de voet is getreden en vertrappt, wiens land de rivieren hebben verdeeld.”

Na de geografische aanduiding van vers 1 – een land voorbij de rivieren van Ethiopië, overschaduwd met vleugels – komt er in vers 2 een opvallende omschrijving van wat dat land doet: het zendt gezanten over zee, in schepen van papyrus op het wateroppervlak.

Schepen van papyrus zijn een oud type vaartuig, gebouwd van riet of biezengrassen, gebruikt op rivieren en kalmere wateren. Maar in de profetie is de nadruk op het feit dat er schepen zijn, die boodschappers over zee zenden. De schepen zelf zijn beeldtaal, want het gaat niet om fysieke papyrusboten, maar om maritieme activiteit: een volk dat over zee zijn invloed verspreidt.

Welke natie heeft in de geschiedenis zoveel zendelingen, vertegenwoordigers, legers, hulpverleners, bijbels, literatuur, technologie, democratie, en onderwijs over zee gezonden als de Verenigde Staten?

Er is geen andere natie die deze beschrijving even goed past:

- Over zee zingend
- Met snelheid
- Boodschappers, niet veroveraars

“Ga, snelle boodschappers...”

Er wordt hier niet gesproken van soldaten, maar van gezanten: boodschappers met een missie. Zij gaan naar een volk dat getrokken en geplukt is — een volk dat door beproeving gegaan is, getuchtigd, of misschien zelfs uit zijn oorspronkelijke plaats is gehaald.

“Een volk dat vreeswekkend is van het begin af...”

Dit volk had ooit een imposante aanwezigheid. Misschien was het groot, gezegend, machtig, respectvol. Maar:

“...een natie die onder de voet is getreden en vertrapt...”

Dit volk is gevallen. Het is zijn glorie kwijt. Er is oordeel over gekomen. Het is als het ware neergehaald — of door God gesnoeid, zoals eerder in Jesaja 18 wordt beschreven.

“...wiens land de rivieren hebben verdeeld.”

Dit is een terugkeer naar het kenmerk uit vers 1: het land wordt door rivieren verdeeld. Noord-Amerika, en specifiek de Verenigde Staten, wordt doorkruist door het grootste binnenlandse riviersysteem ter wereld — de Mississippi, Missouri, Ohio, en hun vertakkingen.

De beschrijving is gedetailleerd:

- Het land is ver, voorbij Ethiopië
- Het is overschaduwd met vleugels
- Het zendt boodschappers over zee
- Het heeft een verleden van grootheid
- Het is onder oordeel gekomen
- Het land zelf is geografisch door rivieren verdeeld

Geen andere natie in de wereldgeschiedenis voldoet aan elk van deze kenmerken.

Jesaja beschrijft hier geen willekeurige stam of historische buurvolk van Israël, maar een machtige, ver gelegen natie, actief op zee, geroepen en geoordeeld door God.

Het Vaandel op de Bergen en de Bazuin voor de Volken

Jesaja 18:3 “Alle inwoners van de wereld, en u, bewoners van de aarde: wanneer er een vaandel op de bergen wordt opgeheven, zie het; en wanneer er op de bazuin wordt geblazen, hoor het.”

In dit vers verandert het perspectief van de profetie. Waar de vorige verzen gingen over de beschrijving van het land zelf — zijn ligging, kenmerken en gedrag — wordt nu iedereen op aarde aangesproken.

Er klinkt een oproep: “Kijk!” en “Luister!”

Het vaandel wordt opgeheven. De bazuin klinkt.

Beide zijn krachtige bijbelse beelden. Een vaandel is een teken, een standaard — iets dat hoog wordt opgeheven zodat het gezien wordt door velen. In de Schrift is het vaak een symbool van Gods aanwezigheid of roeping, en in sommige gevallen zelfs van de Messias zelf.

Jesaja 11:10 “Op die dag zal de wortel van Isaï daar zijn als een banier voor de volken; naar Hem zullen de heidenvolken vragen, en Zijn rustplaats zal heerlijk zijn.”

Jesaja 11:12 “Hij zal een banier opheffen voor de heidenvolken en de verdrevenen van Israël verzamelen...”

De banier is dus Jezus Christus. Het is Zijn waarheid, Zijn gezag, Zijn roeping die wordt opgeheven — in een natie, zichtbaar op de “bergen” van invloed.

Als het vaandel Christus is, en het wordt opgeheven op de bergen, dan is de betekenis helder: er is een natie waarin Christus zichtbaar verhoogd wordt, boven alle andere machten. Waar het evangelie wordt gepredikt, gedrukt, gezonden. Waar Jezus centraal staat.

De bazuin is een ander krachtig beeld: in de Bijbel wordt op de bazuin geblazen bij:

1. Oproep tot aanbidding
2. Oproep tot oorlog
3. Aankondiging van heilige dagen
4. Aankondiging van oordeel

Joël 2:1 “Blaas de bazuin in Sion, en schreeuw het uit op Mijn heilige berg; laat alle inwoners van het land beven, want de dag van de HEERE komt, ja, hij is nabij!”

Openbaring 8:6 “En de zeven engelen die de zeven bazuinen hadden, maakten zich gereed om te blazen.”

De oproep in Jesaja 18:3 is dus gericht aan de hele wereld. Iets belangrijks gebeurt. Het vaandel van Christus wordt verhoogd in een specifieke natie. Tegelijkertijd klinkt de bazuin — een waarschuwing, een signaal van naderend oordeel of verandering.

Het feit dat de hele aarde moet opletten, toont aan dat het om iets groots gaat — niet lokaal of regionaal, maar wereldwijd van belang.

De profetie beweegt zich dus van:

- De beschrijving van het land (vs 1–2)
- Naar de handeling van dat land (zendt boodschappers)
- Naar de roeping van God aan de wereld (let op het vaandel, hoor de bazuin)

Deze verzen vormen samen een profetisch drama:

Een gezegend land, met een goddelijke roeping, faalt — en God waarschuwt de aarde dat wat Hij daar gaat doen, van wereldwijd belang is.

God Zwijgt... en Snoeit vóór de Oogst

Jesaja 18:4–5 “Want zo heeft de HEERE tegen mij gezegd: Ik zal stil zijn, en toekijken van Mijn woonplaats, als hitte in de zonneschijn, als een wolk van dauw in de hitte van de oogst. Want vóór de oogst, wanneer de bloei ten einde is en de bloem rijpt tot een rijpe druif, zal Hij de ranken met snoeimessen afsnijden, en de twijgen wegnemen en afkappen.”

In dit gedeelte spreekt God Zelf. Hij kondigt aan dat Hij zich stil zal houden. Hij kijkt toe. Hij grijpt niet onmiddellijk in.

“Ik zal stil zijn, en toekijken van Mijn woonplaats...”

Dat is geen afwezigheid, maar een bewuste keuze. God is niet onverschillig, maar observeert. Als de zonnehitte — constant, scherp, alles doordringend. Als de dauw in de hitte van de oogst — zacht, maar tijdelijk.

De vergelijking met hitte en dauw geeft aan dat dit een fase is: er komt iets aan, maar eerst is er stilte. Het lijkt alsof alles gewoon doorgaat. Maar onder de oppervlakte vindt rijping plaats — en Gods oordeel bereidt zich voor.

Dan komt vers 5:

“Want vóór de oogst...”

Niet tijdens de oogst, en ook niet na afloop. Het is vóór de oogst dat God ingrijpt. Nog voordat de vrucht rijp is, grijpt Hij het snoeimes. De bloei is ten einde. De druif is bijna rijp. Maar nog voordat de oogst komt, snoeit Hij.

Hij snijdt ranken af. Hij kapt twijgen weg.

In bijbelse termen is de oogst vaak een beeld van het einde der tijden — de laatste verzameling, het oordeel, de wederkomst. Maar hier is sprake van een ingreep vooraf: een reiniging, een oordeel dat het volk van God treft, voordat de definitieve oogst komt.

Johannes 15:2 “Elke rank in Mij die geen vrucht draagt, neemt Hij weg; en elke die wel vrucht draagt, snoeit Hij, opdat zij meer vrucht draagt.”

De snoeiing is geen vernietiging, maar een reiniging. Maar het is wel een daad van oordeel. Het is niet vrijblijvend. Twijgen worden weggehaald, zelfs afgekapt.

Gods zwijgen is tijdelijk. Zijn oordeel is doelgericht. Zijn volk — dat Hem ooit verhoogde, maar is afgeweken — wordt gesnoeid. Niet alles wordt behouden. Alleen wat vrucht draagt.

Dit alles gebeurt vóór de oogst — voordat het uiteindelijke oordeel komt. Het is een waarschuwend werk van God: scherp, pijnlijk, maar noodzakelijk.

Een Volk als Gave aan de HEERE

Jesaja 18:7 “In die tijd zal aan de HEERE van de legermachten een geschenk worden gebracht van een volk dat getrokken en geplukt is, van een volk dat vreeswekkend is van het begin af, een natie die onder de voet is getreden en vertrapt, wiens land de rivieren hebben verdeeld — naar de plaats van de Naam van de HEERE van de legermachten, naar de berg Sion.”

Het laatste vers van Jesaja 18 is opmerkelijk. Na het zwijgen van God, na de snoeiing vóór de oogst, na de waarschuwing aan alle volken om te letten op wat er gebeurt in dat ene, specifieke land — eindigt het hoofdstuk met een daad van herstel.

Er wordt een geschenk gebracht aan God.

Dat geschenk is een volk. Een volk dat:

- Getrokken en geplukt is – door lijden en snoeiing heengehaald
- Vreeswekkend van het begin af – ooit groot, krachtig en gezegend
- Onder de voet is getreden en vertrapt – het heeft oordeel gekend
- Wiens land de rivieren hebben verdeeld – geografisch herkenbaar

Dat volk wordt gebracht naar Sion, naar de plaats van Gods Naam. Niet vernietigd. Niet verworpen. Maar gezuiverd en teruggebracht.

Jesaja 11:11–12 “Op die dag zal de Heere opnieuw Zijn hand uitstrekken om het overblijfsel van Zijn volk te verwerven, dat overgebleven is uit Assyrië, Egypte, Pathros, Kus, Elam, Sinear, Hamath, en de eilanden van de zee. Hij zal een banier opheffen voor de volken, en de verdrevenen van Israël verzamelen, en de verstrooiden van Juda bijeenbrengen van de vier hoeken van de aarde.”

Maleachi 3:3 “Hij zal zitten als iemand die zilver smelt en reinigt; Hij zal de zonen van Levi reinigen en hen zuiveren als goud en zilver; dan zullen zij de HEERE offers brengen in gerechtigheid.”

Het patroon is consistent: God roept, zegen, oordeelt — maar behoudt altijd een overblijfsel. En dat overblijfsel keert terug tot Hem, als offer. Als een gave. Als een volk dat, door beproeving heen, weer geschikt is voor Zijn doel.

In Jesaja 18 is dit volk niet Israël in het Midden-Oosten, maar het volk uit het land “ver voorbij de rivieren van Ethiopië,” een land dat gezegend werd, het vaandel van Christus heeft opgeheven, maar door snoeiing is gegaan. Dat volk — of tenminste een deel ervan — wordt gebracht naar de berg Sion. Dat wil zeggen: het wordt hersteld in zijn verhouding tot God, tot Zijn huis, tot Zijn plan.

Romeinen 11:5 “Zo is er dan ook in deze tegenwoordige tijd een overblijfsel ontstaan, overeenkomstig de verkiezing van genade.”